சாசனம்

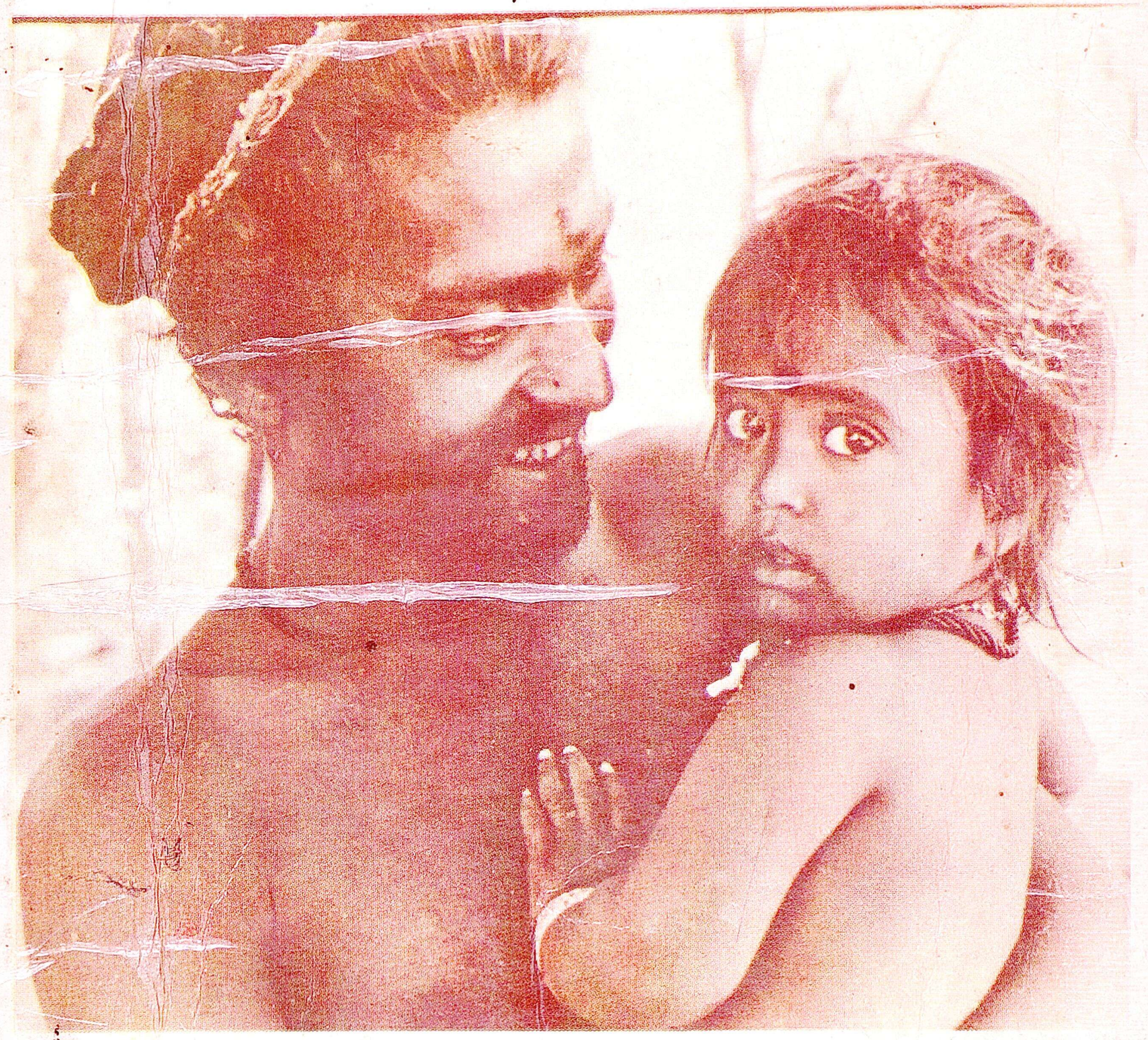

கந்தர்வன்

சாசனம்

12511

கந்தர்வன்

அன்னம் (பி) லிட்
சிவகங்கை

அன்னம் 157

அட்டை:
ஜான் கே. ஐசக்

12511

கிளை முகவரி;
அன்னம் புத்தக மையம்
9, சௌராஷ்டிரா சந்து
மேலமாசி வீதி
மதுரை—1

1524 229

சாசனம் / ©கந்தர்வன் / முதற்பதிப்பு, டிசம்பர் 1991/
அச்சும் அமைப்பும் அகரம் பிரிண்டர்ஸ் சிவகங்கை/
வெளியீடு அன்னம் (பி) லிட், சிவகங்கை—623 560.
விலை ரூ 14-00

பதிப்புரை

12511

தொழிற் சங்க இயக்க முன்னோடிகளுள் ஒருவரான கந்தர்வன் சிறந்த படைப்பிலக்கிய கர்த்தாவும் ஆவார். மேலாதிக்க மனப்பாங்குடன் சமூகத்தின் அனைத்து மட்டத்திலும் நிகழ்த்தப்பட்டு வரும் அநீதிகளையும் கொடுமைகளையும் எதிர்த்து நிற்கும் வல்லமையுடையன இவரது எழுத்துக்கள். கதை கவிதை முதலான எந்த விதமான இலக்கியத்தையும் மனித நேயத்துடன் மனித முன்னேற்றத்துக்காகவே பயன்படுத்துதல் இவரது தனிச் சிறப்பு.

'பூவுக்குக் கீழே' என்னும் இவரது கதைத் தொகுதியை அடுத்து வருவது 'சாசனம்'. 'மண்வாசனையுடன் கூடிய வட்டார இலக்கியம் இராமநாதபுரம் மண்ணுக்கு இல்லை' என்னும் குறையைப் போக்குவதில் இத்தொகுதிக்கும் ஒரு பங்குண்டு.

வட்டார இலக்கியத்திற்கு ஒரு பட்டாளத்தையே தந்துள்ள கி. ராஜநாராயணனின் கந்தர்வனைப் பற்றிய கணிப்பு இதோ: ''சில இடங்களில் என்னுடைய மனசுக்கு சமீபம்—மிகச்சமீபம்—வருகிறீர்கள்; என்னுடைய சஹிருதயனாக இருக்கிறீர்கள்; எனது ஸ்ருதியில் பாடுகிறீர்கள்; என்னுடைய O குருப் ரத்தமாக இருக்கிறீர்கள்''

அனுபவங்களின் வெளிப்பாடாகச் சமகால வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளைத் தாங்கிவரும் இச்சிறுகதைகள் இவரைச் சிறந்த தமிழ்ச் சிறுகதையாசிரியர்களுள் ஒருவராக அடையாளம் காட்டி விடுகிறது.

முன்னுரை

பல வருசங்கள் முன்னால் எழுதி வெளி வந்த 'சனிப்பிணம்' கதையைப் பேராசிரியர் இராகுலதாசன் கொடுத்து உதவினார். இந்தத் தொகுப்பில் அது சேர்ந்திருக்கிறது. மற்றவையெல்லாம் சமீபத்தில் எழுதி யவை.

B5 / 4 ஆலங்குளம்
ஹவுசிங் யூனிட்
புதுக்கோட்டை - 622005

கந்தர்வன்
14.12.91

நன்றி

செம்மலர்

ஒரு

இந்தியா டுடே

சுப மங்களா

குங்குமம்

பொருளடக்கம்

1	தான்	9
2	திரு வேறு	23
3	விதிகளுக்கப்பால்	34
4	சனிப்பிணம்	43
5	இரண்டாவது ஷிப்ட்	51
6	சாசனம்	60
7	ஒரு பொழுதாயினும்	68
8	மழை பெய்தும்	78
9	பக்கிரி	87
10	தன்னோடு	98

அம்மாவுக்கு

தான்

மொபெட் கடைவீதிக்குள் நுழையும்போது தெரு விளக்குகள் எரிய ஆரம்பித்தன. பிளாட்பாரம் பூரா வும் கடைகள். சாக்கை விரித்து எலுமிச்சம்பழ வியாபாரம். துணியை விரித்து பிளாஸ்டிக் சாமான்கள். சைக்கிள் முதுகில் துணி வியாபாரம். பால் கடை. டீக் கடை சர்பத் கடை. தள்ளு வண்டிகளில் பழக்கடைகள். நடக்கப் போட்ட பிளாட்பாரம் முச்சூடும் 'ஜே ஜே' என்று வியாபாரம்.

ஜனங்கள் எந்த ஒழுங்குமின்றி நடுச்சாலையில் எருமை களைப்போல் நடந்து போகிறார்கள். கார்கள், மொபெட்கள், சைக்கிள்கள் ஹாரன்களையும் மணி களையும் அடித்துக் கொண்டு அங்குலம் அங்குலமாய் ஜன நெரிசலுக்குள் முன்னேறுகின்றன. ஹாரன்சத்தம் யாருக்கும் உறைக்கவில்லை. காதுகளைக் கழற்றிக் கால் களுக்குக் கீழ் போட்டு மிதித்துக்கொண்டு நடக்கிறார் கள். கால்களின் ராச்சியம் கடை வீதியெங்கும்.

இவனுக்குஇந்தஜனங்களைப்பற்றிநினைக்கும்போதெல் லாம் ரத்தம் முழுதும் தலைக்கேறிவிடும். மொபெட் ஆகாயத்தில் பறப்பதுபோல் வேகத்தில் போகும். அடக்கிக்கொண்டு மொபெட்டை ஊர விட்டுக் கடை வீதியைத் தாண்டி கவரைத் தெருவில் திரும்பினான்.

ஆண்கள் தெரு முனையிலும் ஓரங்களிலும் நின்றுபேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அடுத்தவனைத் தன்வழிக்கு இழுக்கவே ஒவ்வொருவனும் பேசுகிறான். அடுத்த

வன் வழிக்கு ஒத்துக் கொண்டால் ஐந்து ரூபாய் நன் கொடையிலிருந்துஐந்து மூட்டை சிமிண்ட் கடன்வரை ஏதாவது உபத்திரவம் வரும். ஜாக்கிரதையாய்ப் பேச வேண்டும்.அறியாமல்வரும் ஒருவார்த்தையால் பத்துப் பைசா உதிர்ந்து விடலாம்; ஒருகாப்பிக்காசு பெயர்ந்து விழலாம். ஒவ்வொருவன் பேச்சிலும் இழையோடும் ஆசை அடுத்தவன் நொடிக்க வேண்டும்; தான் அரண்மனைக்குக் குடிபோக வேண்டும்.

மொபெட் டாட்டன்ஹாம் சாலைக்குத் திரும்பையில் தெருநெடுகிலும் வாசற்படிகளில் பெண்கள்உட்கார்ந்து கதை பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

வாசற்படிகள் மூன்றென்றால் மேற்படியில் உட்கார்ந்தி ருப்பவள் தான் அந்த வீட்டுக்காரி.அந்தவீட்டுப் பெண் களே மூன்று படிகளிலும் என்றால்சாவிக்கொத்துக்காரி மேற்படியில்.நாடு பூராவும் இந்த நடைமுறை தப்பாம லிருக்கும். இன்னொருத்தியை எங்கே வைக்க வேண்டு மென்பதில் எப்போதும் கவனம். விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது. விட்டால் வினைகள் வரும்.

சாயங்காலம் வரை சாத்தப்பட்டுக் கிடந்தவாசற் கதவு களை இப்போதுதிறந்து வைத்திருப்பது சீதேவிஉள்ளே வரவும் காலைமுதல் இந்நேரம் வரை நிகழ்ந்தஅந்தந்த வீட்டுப்பெருமைகள் அடுத்ததெருவரை போய்ச் சேரவு மாக வாசற்கூட்டங்கள் நடத்தவுந்தான்.

இவை முடிந்ததும் மறுபடிகதவுகள்சாத்தப்பட்டுவிடும். உறவுகள் வாசற்படி தாண்டி உள்ளே வந்தால் எவ் வளவு நஷ்டம் எந்த உருவில்வரும் என்பதைச் சொல்லி முடியாது. ஒரு கிண்ணம் எண்ணெய் என்றாலும் ஒரு டம்ளர் சர்க்கரை என்றாலும் நஷ்டம் நஷ்டம் தானே.

வீண்வம்பு வாய்ப்பேச்சோடு போகவேண்டும். செய்கை யில் இழுத்தால் வேலைவேறு பாதிக்கும். வாசற்கதவு ஒருவழிப் பாதையாயிருந்தால் தான் குடும்பத்திற்கு நன்மை.

மொபெட் கீழே இரண்டாம் வீதிக்கு வந்தபோது கணேஷ் காபி பார் முன்னால் சிகரெட் பிடித்துக்

கொண்டு நின்றான். இந்த கணேஷ் அலுவலகம் முடிந்ததும் காபிபாருக்கு வந்துவிடுகிறான். ஸ்டீரியோஃபோனிக்கில் பாட்டுப் போடச் சொல்லி ரசிக்கிறான். பாதி சம்பளம் சீட்டுக்கும், சிகரெட்டுக்கும்.

கணேஷோடு நிற்கும் நேரத்தில் வாழ்நாளில் கொஞ்ச நேரம் வீணாய்க் குறையும். அவனோடு பேசும் நேரத்தில் சேர்த்த புத்தியில் சிறிது குறையும். இருந்தாலும் கைகாட்டி நிறுத்திவிட்டான்.

கணேஷ், தான் வாங்கப்போகிற கலர் டி.வி.யைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தான். கடந்த பத்து நாளாய் யார் எதிர்ப்பட்டாலும் அவனுக்கு இந்தப் பேச்சுத் தான். ஒரு சரியான டி.வி. கம்பெனியைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்குள் அவன் குடும்பத்திற்குப் பைத்தியம் பிடிக்கப் போகிறது. அவன் வாங்கியதை விட நல்ல டி.வி. இன்னொன்றிருக்கிறது என்று யாராவது சொல்லிவிட்டால் வடக்கிருப்பான் போல.

மூக்கும் முழியும்தான் வித்தியாசம். குணத்தில் அநேகமாய் எல்லோரும் கணேஷ்கள்தான். யாருடைய மீட்டருக்கும் இவன் மீட்டர் ஒத்துவரவில்லை. இந்த ஊரில் தன்னைப் போல் ஒருவன் இவனுக்கு இன்னும் கண்ணுக்குத்தெரியவில்லை.

இவனைப் பார்த்தால் யாராலும் இவன் மூவாயிரம் ரூபாய் மாதச் சம்பளம் வாங்குகிறான் என்று சொல்ல முடியாது. இரண்டு பேண்ட், இரண்டு ஜிப்பாக்களைத் தான் மாற்றி மாற்றித் துவைத்துப் போட்டுக் கொள்வான். கதர்க்கடையில்வாங்கும் கட்டை விரல் மட்டும் நுழையும் செருப்புகள்.

வீட்டில் சரியாக இரண்டாயிரத்தைக் கொடுத்துவிடுவான். கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வதில்லை என்று வைராக்கியம். வால்ட்டேரிலிருந்து ஜே.கே வரை தலை நிறையத் தத்துவங்கள்; வீடுநிறையப் புத்தகங்கள். அவனிடம்ஒரேஆடம்பரம்இந்தச்சின்னமொபெட்தான். நாலு மைலுக்கப்பால் அரசபட்டி கிராமத்திற்கு வாரம் மூன்று நாள் போய் முதியோர் கல்வி எடுப்பான். அரிக்

கேன் லைட்டிலிருந்துபுத்தகம் சிலேட்டெல்லாம் இவன் செலவுதான். உள்ளூர் நூல்நிலையத்தில் உள்ள புத்தகங்கள். எல்லாம் உதவாக்கரை என்று ஒரு நாள் கண்டுபிடித்ததற்குப் பின்னால் நாலைந்து 'அறிவாளி கள்' பத்திரிகைகளும் புதியபுதிய கனமான நூல்களும் வாங்கி இலவசமாய்க் கொண்டு போடுவான். இரண்டு ஏழைப்பையன்களைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து ஹாஸ்டல் செலவை ஏற்றுக்கொண்டான்.

இதில் நூறில் ஒரு பங்கு பொதுலட்சியத்தோடு இவன் தேடித்தேடிப் பார்த்தும் ஒருவனும் அகப்படவில்லை. பார்க்கிற, பழகுற ஆட்களெல்லாம்தினுசுதினுசாயிருக் கிறார்கள்.இவன் அலுவலகத்தில் ராமச்சந்திரன் அடிக் கடி சொல்வார்: ''ரிட்டையர்டு ஆகுரதுக்குள்ள நமக் குண்ணு ஒரு வீட்டைக் கட்டிரணும்ப்பா''. பக்கத்து வீட்டு சோமு சொல்வார். ''மூத்தவனை எப்படியும் ஒரு டாக்டராக்கிரணும்.''

அவனவனுக்கும் உள்ள லட்சியம் அவனவனுடைய தலைக்குக் கிரீடம் வரவேண்டுமென்பதுதான். வார்த் தைகள் தடம்மாறி அர்த்தம் மாறி அலைகின்றன. ஆசைகளை லட்சியங்கள் என்கிறார்கள்.

யாரும் எச்சாக்கையால் எறும்பைக் கூட விரட்டு வதில்லை. அரைப் பருக்கை விரயமாகும்.கணேஷ் மறு படி மறுபடி ஒவ்வொரு கம்பெனி கலர் டி.வி. யாகப் பேசிக் கொண்டே போனான்.சாலை நிறைய ஜனங்கள் நெரிசலாய்த் தத்தம் சிநேகிதர்களைக் குறைசொல்லிச் சுற்றத்தாரைப் பகை கூறிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். கணேஷ் உலகம் பூராவும் டி.வி. யில்தெரியும் ஆண்டட்டனாவை கண்டுபிடித்தது பற்றிப் பேச்சைத் தொடர்ந்தான்.

பார்வையை கணேஷ் பக்கமிருந்து எதிர்சாரிக்கு இவன் திருப்பையில் பகீரென்று மூளை நரம்புகள் தடதடத் தன.எதிரிலிருந்த ஒரு டிஸ்பென்ஸரியின் மாடியிலிருந்து தலைகுப்புற ஒரு மனிதன் தரையில் விழுந்து கொண்டி ருந்தான். இவ்வளவு நாள் வாழ்க்கையில் இப்படி ஒரு சம்பவத்தைஇப்போதுதான்கண்முன்னேபார்க்கிறான். கார்களை, சைக்கிள்களை ஜன நெரிசலைத் தாண்டி

ஓடிப் போய் தரையில் விழுந்தவன் பக்கத்தில் போய் நின்றான்.

தலை விழுந்த இடத்திற்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய கல் கிடந்தது. அதில் விழுந்திருந்தால் தலைசிதறியிருக்கும். விழுந்த இடத்தில் யதேச்சையாய்ச் சற்றுக் குழி பறிந்து மணல் கிடந்தது.

டிஸ்பென்ஸரி மாடியில் விழுந்தவனுக்குப் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த அவன் மனைவி அதிர்ச்சியில் சித்தப்பிரமை வந்தவள் போல் ஓடி வந்தாள். நகரங்களில் இந்தமாதிரி விபத்துகள்தான் தெருத் திருவிழாக்கள். கூட்டம் அந்த இடத்தைச் சுற்றிவளைத்து நின்றுகொண்டு ஒருவருக்கொருவர் விசாரணை நடத்த ஆரம்பித்தது, கணேஷும் கூட்டத்தில் வந்து நின்று அதைப் பார்த்தான்.

விழுந்தவன் மூக்கருகில் இவன் விரல் வைத்துப் பார்த்தான். சுவாசம் தட்டுத்தடுமாறிவந்துகொண்டிருந்தது. மாடிக்கு ஓடிப் போய் டாக்டரைக் கூட்டி வந்தான். டாக்டர் ஸ்டெத்துடன் மாடியிலிருந்து சகல நிதானத்துடனும் இறங்கி வந்து பார்த்தார். மேலே தூக்கி வரச் சொல்லி விட்டுப் போனார்.

நடந்த விஷயம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஒருவாறு இவனுக்குத் தெரிய ஆரம்பித்தது. விழுந்தவனின் மாமனார் ஒரு சின்ன ஆப்பரேஷனுக்காக இந்த மாடி டிஸ்பென்ஸரியில் சேர்ந்திருக்கிறார். அவரைப் பார்ப்பதற்காக மனைவியோடு இந்த ஆள் வந்திருக்கிறான். பார்த்துவிட்டு வந்து இருவரும் மாடிக் கைப்பிடிச் சுவரருகில் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள்,

அந்த நேரம் கைப்பிடிச்சுவரில் கைகளை மடித்துப் போட்டுக் குனிந்திருக்கிறான். பையில் கிடந்த சில்லரைகள் (ஒரு ரூபாய்க்குள்ளிருக்கும்) கீழே கொட்ட இந்த ஆள் மேலும் பதறிக் குனிய தலை பூமியைத் தொட்டு விட்டது.

இவன் தலையத் தாங்கிப் பிடிக்க நாலைந்துபேர்

சேர்ந்து தூக்கி மாடிக்குக் கொண்டு போனார்கள். விழுந்தவனுக்கு முப்பத்தைந்து வயதுக்குள்ளிருக்கும். திடமான உடம்பு. அந்தப் பெண்ணின் புலம்பலிலும் அழுகையிலும் டிஸ்பென்ஸரியை கல் மண்ணால் கட்டாமல் வேறு எதாலாவது கட்டியிருந்தால் கரைந்திருக்கும்.

வற்றலாயிருந்த நோயாளி மாமனார் தலையில் படார் படாரென்று அடித்து அழுது கொண்டிருந்தார். சிறிது நேரத்தில் தாலியைக் கெட்டியாய்ப்பிடித்துக்கொண்டு பித்துப் பிடித்தவள் போல் அந்தப் பெண் உருள ஆரம் பித்தாள். மாடியில் நின்று இவன் சாலையப் பார்த் தான். கூட்டத்தின் நடுவில் கணேஷ் மறு சிகரெட் டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த டாக்டர் கற்களில் பாறாங்கல்போல எல்லோரை யும் தள்ளிப் போகச் சொல்லிவிட்டு சாதாரணமாய் ஏதோ நடந்தது போல் பெஞ்சில் படுக்க வைத்திருந்த ஆளைப் பார்த்தார். தலையிலிருந்து ரத்தம் பெஞ்சுக் கால் வழியாய் தரையை நனைத்துக் கொண்டிருந்தது.

கையைப் பிடித்து நாடி பார்த்தார். நர்ஸைக் கூப் பிட்டு இரண்டு கைகளிலும் ஊசி போடச் சொன்னார். தலையில் நாலு இடங்களில் சின்னத் தையல்கள் போட்டு பேண்டேஜ் கட்டச் சொன்னார்.

மாடியில் வேடிக்கைபார்க்கிற கூட்டம் ஐம்பதுபேருக்கு மேல் நின்றுகொண்டிருந்தது. மீதிப்பேர் படிகளிலும், தெருவிலும். இவன் டாக்டரிடம் போய், ''எப்படி இருக்கு டாக்டர்?'' என்றான்.

''நீங்க இவருக்கு என்னவேணும்?'' என்றார் டாக்டர்.

''ஒண்ணும் வேண்டாம்.''

''பின்னெ எதுக்கு இந்தக் கேள்வியெல்லாம் கேக்கு றீங்க?''

பளாரென்று அறைய வேண்டும் போல வந்தது. அடக் கிக்கொண்டு கேட்டான்: ''பொழைச்சுக்கிடுவார்ல?''

கடுகடு வென்று இவனைப் பார்த்துவிட்டு டாக்டர் சொன்னார்: ''ப்ளட் தலையில கிளாட்ஆயிருச்சுன்னா பொழைக்கிறது சிரமம். இப்பவே தஞ்சாவூர் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகணும். மேஜர் ஆப்பரேஷன் பண்ணினா பிழைக்கக் கொஞ்சம் சான்ஸ் இருக்கு''

இவன் மெல்ல அந்தப் பெண்ணிடம் சென்றான். ''உங்கள்ட்ட பணமிருக்கா? என்றான். அந்தப் பெண்ணுக்கு சர்வாங்கமும் நடுக்கம். கூடவே இவன் மட்டும் இந்த ஊமை இரக்கத்தோடு நிற்கும் கூட்டத்திலிருந்து தனித்துவந்து ஏன் இப்படிக் கேட்கவேண்டுமென்றும் தோன்றியிருக்கக் கூடும்.

அழுதுகொண்டே சொன்னாள்: ''வீட்டில் பீரோவில் இருக்கு. தம்பி வீட்டிலிருக்கான். பீரோ சாவி கிச்சன்ல வெங்காயக் கூடைக்குள்ள இருக்கு.''

அவளிடம் வீட்டு முகவரியை வாங்கிக் கொண்டு கூட்டத்தை விலக்கி ஓடினான். மொபெட்டை அசுரத்தனமாய்க் கிளப்பியபோது கணேஷ் பாதி புகைந்து கொண்டிருந்த சிகரெட் சாம்பலை விரலால் தட்டிக் கொண்டே கேட்டான்: ''ஆள் போச்சா. இருக்கா''

எம்.ஏ.சோசியாலஜி படித்தவன் கேட்ட கேள்வி. அடுத்தவனைப்பற்றி நினைக்கும் எல்லோர்க்கும் படிப்பு வித்தியாசம் ஒரு விதியில்லை.

அந்தப்பையன் வேலையில்லாமல்அக்காள்வீட்டில்வந்து ஓசிச்சோறுசாப்பிடுகிறவன்போல. வாசலில்உட்கார்ந்து வானத்தை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பதறிஎழுந்து ரூபாயை எடுத்துப் பையில் போட்டு வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு இவன் பின்னால் ஏறி உட்கார்ந்தான்.

இவன்அந்தப் பையனோடுமாடிஏறும்போதுமுன்பிருந்த கூட்டமில்லை. பத்துப்பேர் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். சுவாரஸ்யம்குறைந்து போனது காரணமாயிருக்கலாம். தலையில் போட்டிருந்தகட்டுமுழுவதும் சிவப்பாகியிருந்தது. ஆள் தடுமாறி மூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருந்தார்

தம்பியைப் பார்த்ததும் கட்டிக்கொண்டு அழுதாள். ''நேரமாகுதேநேரமாகுதே'' என்று திசையெங்கும் பார்த்துக் கதறினாள்.

இவன் அந்தப் பையனை மெல்ல அவளிடமிருந்து பிரித்துக் கீழே அழைத்துப் போனான். டாக்ஸி ஸ்டாண்டில் டாக்ஸிகளைவிட டாக்ஸி முதலாளிகள் டிரைவர்கள், தரகர்கள் கூட்டம் அதிகமாயிருந்தது.அவசரம்என்றோ ஆபத்துஎன்றோ தெரிந்தால் உதவுகிற தேசமில்லை இது.நெருக்கடி தெரிந்து இரண்டு பங்கு வாடகை கேட்டார்கள்.தொண்டை சரியில்லாத மாதிரி பாவனையில் இரண்டுமுறை காறித் துப்பினான்.

ஒரு வழியாய் டாக்ஸியைஅமர்த்திக் கொண்டு வரும் போது ராத்திரி எட்டுமணி ஆகிவிட்டது.கணேஷ்பெட்டிக்கடை வாசலில்தான் நின்று கொண்டிருந்தான். யாருடனோ பேசிக் கொண்டிருந்தான்.கலர் டி.வி. பற்றித்தானிருக்கும்

மேலே போய் ''கிளம்புங்கள் டாக்ஸி கொண்டு வந்துட்டோம்'' என்றான் அந்தப் பெண்ணிடம்.

''தஞ்சாவூரிலெ எங்களுக்கு யாரையும் தெரியாதே'' என்றாள்: மாலை மாலையாய்க் கண்ணிலிருந்து நீர் வடிந்து கொண்டேயிருந்தது.

''நான் கூட வர்றேன். வாங்க பார்த்துக்கலாம்'' என்றதும் ரொம்ப நன்றியோடு இவனைப் பார்த்தாள்.

மெல்ல அந்தஆளைத்தூக்க ஆரம்பிக்கையில் டாக்டர் ஒரு பில்லுடன் வந்தார். வாங்கிப் பார்த்தான். நூற்றி அறுபது ரூபாய் சார்ஜ் பண்ணியிருந்தார். ஊசி போட்டது. தையல் போட்டது எல்லாவற்றையும் வகை பிரித்துப் போட்டிருந்தார்''இவுங்க வீட்டு ஆள் ஒருத்தர் இங்கேயே பேஷண்ட்டாயிருக்கார். அந்த பில்லிலெ இதையும் சேர்த்துடுங்க. இப்ப நாங்க ஆள் தெரியாத ஊருக்குப் போகணும். அங்கெ ஆகிறசெலவுக்குப் பணம்போதுமோபோதாதோ''என்றான்டாக்டரிடம்.

டாக்டர் பாறாங்கல்லைப்போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு சொன்னார். ''அது வேறு இதுவேறு கிளீயர் பண்ணிட்டுப் போங்க''

எங்கேயோ விபத்து நடந்து இங்கே தூக்கி வரவில்லை. இந்த டிஸ்பென்ஸரியில் நடந்த விபத்து. இவருக்கும் சேர்த்து அந்த சர்வ தேச மருத்துவர் விதிகள். கல் மர மெல்லாம் பேண்ட்சட்டையோடுஸ்டெத்தோடும் கேஸ் கட்டோடு கனமான புத்தகங்களோடும் திரிகின்றன என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

இதை ஒரு சுத்தமான வேடிக்கையாய்ப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும் ஜனக் கூட்டத்தையும், அந்த டாக்டரையும் டிஸ்பென்ஸரியையும் கொளுத்த வேண்டும் போல் வந்தது. அந்தப் பெண் பணத்தைக் கட்டினாள்.

ஆளைக் கீழே தூக்கி வந்து டாக்ஸியிலேற்றும்போது கணேஷ் பேச்சை நிறுத்தி டாக்ஸியைப் பார்த்தான். ''என் மொபெட்டை வீட்டிலெ சேத்திரு'' என்று கணேஷைப் பார்த்துச் சொல்லி சாவியையும் எறிந்து விட்டு டாக்ஸியிலேறினான் இவன்

பின் சீட்டில் அடிபட்ட ஆளைப் படுக்க வைத்தான். ஓரமாய் அவன் மனைவியை, உட்கார்த்தி அவள் மடியில் கட்டுப்போட்ட தலையைப் பதமாய் வைத்துப் பிடித்துக் கொள்ளச் சொல்லி விட்டு முன் சீட்டில் இவனும் அந்த ஆள் மைத்துனனும் உட்கார டாக்ஸி கிளம்பியது. ஜனக் கூட்டம் டாக்ஸியைச் சுற்றி நின்றது. இன்னும் ஒரு வாரத்திற்கு சந்திக்கிற ஆட்களிடம் பேசிக் கொள்ள தற்செயலாய் இப்படி ஒரு அபூர்வ சம்பவத்தைப் பார்க்கக் கொடுத்து வைத்த திருப்தியில் கலைந்து போவார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

ஆதனக் கோட்டையைத் தாண்டிய போது அந்தப் பெண்ணின் கேவலும் அழுகுரலும் பரிதாபமாய்க் கேட்டது. வண்டியை நிறுத்தச் சொல்லி இவன் இறங்கிப் பின்னால் வந்து அவளை எழுந்திருக்கச் சொன்னான். அவள் இடத்தில் தான் உட்கார்ந்து அடிபட்ட தலையைத் தன் மடி மீது வைத்துக் கொண்டான். அந்தப் பெண் கால் பக்கம் போய் சுருண்டுகீழே குத்துக்கால் வைத்து ஒடுங்கினாள். அடிபட்ட ஆளின் சுவாசம் பார்த்துக் கொண்டும் அந்தப் பெண்ணுக்குத் தைரியம் சொல்லிக் கொண்டும்

தஞ்சாவூர் வருவதற்குள் இவனுக்குக் களைப்பு வந்து விட்டது.

தஞ்சாவூர் ஜி.எச்.சில் டாக்ஸி நின்றதும் இறங்கி ஓ.பி.யில் ஓடிப்போய் டூட்டி டாக்டரிடம் அவசரம் எப்படிப்பட்டது என்றும் டாக்ஸியில் கொண்டு வந்து வெளியில் காத்திருப்பதைப்பற்றியும் பதறிக் கொண்டே சொன்னான்.

ஸ்ட்ரெச்சர் வரக் கால் மணி நேரத்திற்கு மேலானது. அந்தப்பெண் டாக்ஸிக்குள் இழை இழையாய்ப் பிரிந்து கொண்டிருந்தாள். மருத்துவமனைக்கு இது புதிதோ அதிசயமோ அல்ல. மரத்துப் போய் நின்றார்கள் எல்லோரும். நிமிர, அசைய, செய்ய ஒவ்வொன்றிற் கும் சம்பந்தப்பட்டவன் சாவி கொடுத்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டிய இடம். எல்லாம் மெல்ல நடந்தன.

இவன் டூட்டி டாக்டரிடம் ''எமெர்ஜன்ஸி ஆப்பரேஷன் பண்ணணும். ப்ளட் கிளாட் ஆனால் உயிருக்கு ஆபத் துண்ணு சொல்லி அனுப்பியிருக்காங்க'' என்று பட படத்துச் சொன்னதை யெல்லாம் பதறாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் டாக்டர்.

''இப்ப சர்ஜன்ஸ் யாரும் டூட்டியிலில்லியே'' என்று சொல்லி விட்டு ஒரு ஊசி போட்டு நர்ஸிடம் இரண்டு மாத்திரைகளைக் கொடுக்கச்சொன்னார். 'தூங்கட்டும் விடியற்காலையில் சர்ஜன்கள் வருவாங்க'' என்றார்.

கட்டிலருகில் நின்று அந்தப்பெண் இப்போது முழுதும் நம்பிக்கையற்று அழுதவண்ணமிருந்தாள். தன் அம்மா வீட்டிற்கு விடுமுறைக்குப்போன பிள்ளைகளின் பெயர் களைச் சொல்லி ''போயி எம் புள்ளைகளைக் கூட்டிக் கிட்டு வாங்க'' என்றாள். ஒரு விவரமுமில்லாமல் அந் தப் பெண்ணின் தம்பியும் தேம்பி அழ ஆரம்பித்தான்.

''கொஞ்சம் இருங்க இதோ வந்திடறேன்'' என்று சொல்லிவிட்டு ஊர் திரும்பத் தயாராயிருந்த டாக்ஸி யிடம் போனான். ஏற்கெனவே பேசிய தொகையைக் கொடுத்துக் கணக்கை முடித்தாயிற்று. டிரைவரிடம் பேசி விட்டு டாக்ஸியிலேறி இவனுக்குத் தெரிந்த நாலைந்து பிரமுகர்களின்வீடுகளில்போய் அந்த அகால

நேரத்தில் கதவுகளைத் தட்டினான். அவர்களில் இரண்டுபேர் ஏனோ தானோவென்று யாருக்கோ ஃபோன் பண்ணினார்கள்.

விடியற்காலை நாலு மணிக்கு டீக்கடையில் நிறுத்தி டிரைவருக்கு டீ வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டுத்தானும் ஒரு டீ குடித்துக் கொண்டிருந்தபோது நினைத்தான்: ''விழுந்தவன்யார்? அவன் நல்லவனா கெட்டவனா? அவன் முழுக் குடும்ப வரலாறு என்ன?ஒன்றுந்தெரியாது.என்றாலும் நாயாய் அலைகிறேன். நான்பார்த்த ஒருவனுக்குக் கூட இந்தக் குணமில்லை. இதோ இந்த டிரைவர் உள்பட. இவன் ஆஸ்பத்திரி வாசலுக்குப் போனதும் ஊர் முழுக்கச் சுற்றியதற்குப் பணம் கேட்பான். அதுவும் கூடவே கேட்பான்.''

அதே போல் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்ததும் டிரைவர் ''என்னை வெட்டிவிடுறீங்களா?'' என்றான். கைப்பையிலிருந்து தன்சொந்தப் பணத்தைக் கொடுத்து டிரைவர் பாஷையில் வெட்டி விட்டான். உள்ளே போய்ப் பார்க்கையில் நாலைந்து டாக்டர்கள் படுக்கையைச் சுற்றி நின்று கொண்டிருந்தார்கள். சுற்றியடித்து அலைந்ததில் எங்கோகிளிக்காகியிருந்தது.எமெர்ஜன்ஸி ஆப்பரேஷனுக்குத் 'தயாரிப்புகள்' நடந்து கொண்டிருந்தன. நர்ஸுகள் வேக வேகமாய் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். இவன் போய் தலைமை டாக்டரிடம் தன்னை அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டான். அவர் ''உங்களைத் தான் எதிர்பார்த்துக்கிட்டிருக்கோம். ப்ளட் பேங்க்கில் இருக்கிற ரத்தம் ஆப்பரேஷனுக்குப் போதாது. வழக்கமா ரத்தம் குடுக்கிறவங்களையும் இப்பப் பிடிக்க முடியாது. நீங்க எத்தனை பேர் கூட வந்திருக்கீங்க? நீங்கள்ளாம் ரத்தம் கொடுத்தீங்கன்னா அவருக்கு வேண்டிய குரூப் ரத்தத்திற்கேத்தாப்பல மாற்றித்தர பிரைவேட்ல ஏஜன்ஸி இருக்காங்க.''

இவன் வாழ்க்கையில் இது வரை என்னென்ன உதவியெல்லாமோ முகந்தெரிந்தவர்கள் முகமறியாதவர்களுக்கெல்லாம் செய்திருக்கிறான். ஆனால் முகப் பொலிவும்; வாட்டசாட்டமும் உள்ள இந்த உடம்பிலிருந்து வேறு யாருக்கும் ரத்தம் கொடுத்ததில்லை.

இன்றைக்கு அதற்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததில் குதூகலம்.

அந்தப் பெண்ணுக்கும் அவள் தம்பிக்கும் முந்தி இவன் கையை நீட்டிக்கொண்டு காட்டிய நாற்காலியில் உட்கார்ந்து விட்டான். முழங்கையை விறைப்பாக்கியதும் நரம்புகள் புடைத்து வந்தன. பச்சை படத் தெரிந்தஒரு நரம்பில் ஊசியால் நர்சு குத்தியதும் ரப்பர் குழாய் வழியாக பாட்டிலில் போய் செக்கச் சிவப்பாய் ரத்தம் இறங்கியது. ஒரு பாட்டில் நிறைந்து வரும்போது நர்ஸ் ஊசியைப் பிடுங்கி மருந்து நனைத்த பஞ்சால் அழுத்திக் கையைத் தோள் பட்டையோடு மடக்கினாள்.

''கொஞ்ச நேரம் உட்காருங்க'' என்று பக்கத்து ஸ்டூலைக் காட்டினாள். இன்னொரு நர்ஸ் குளுக்கோஸ் வாட்டர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

மைத்துனன் கையை நீட்டி ரத்தம் கொடுக்க வந்துஉட்கார்ந்தான்.மனைவி வந்து ரத்தம் கொடுத்தாள்.குரூப்களைக் குறித்தார்கள். ரத்த ஏஜன்ஸிக்காரன் வந்து மாற்றினான். மாற்றியதற்குப் பணம் வாங்கிக் கொண்டான்.

ஸ்ட்ரெச்சர் தூக்குகிறவன் வார்டு கூட்டுகிறவன். ஊசி போட்டவள், நின்றவன் போனவன் வந்தவனெல்லாம் காசு கேட்டார்கள். மைத்துனன்காரன் அநேகமாய் சுயநினைவு இழந்து கேட்பவர்களுக்கெல்லாம் கொடுத்துக் கொண்டே இருந்தான்.

ஒருவழியாய் ஸ்ட்ரெச்சரில் படுக்க வைத்து ஆப்பரேஷன் தியேட்டருக்கு ஆளைக்கொண்டுபோனார்கள். பதட்டமும் கலக்கமுமாய் அந்தப் பெண் ஸ்ட்ரெச்சரைப் பிடித்துக் கெண்டு ஓடினாள்.

இந்த ஆஸ்பத்திரி வாசனையைத்தாண்டிக் காற்றாடக் கொஞ்சம் வெளியே போய் நடக்க வேண்டும் போ லிருந்தது.

பொழுது சாம்பல் நிறத்தில் விடிந்து கொண்டிருந்தது. ஆஸ்பத்திரிக்கு எதிரில் பிளாட்பாரத்தில்ஜூஸ் கடைக்

காரர்கள் அப்போதுதான் கடைகளைத் திறக்க ஆரம்பித்திருந்தார்கள்.ஒரு கடைமுன்னால் நின்றான்.

கடைக்காரருக்கு நாற்பது வயதிருக்கும். முன்னால் நாலைந்து சர்பத் பாட்டில்கள்.ஒரு உயரமான தளத்தில் மிக்ஸி இருந்தது. வயர் கூடைகளில் திராட்சைப் பழங்கள், அன்னாசிப்பழங்கள் வரிசையாய் நாலைந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்தன.ஆள் அழுக்குக் கைலியோடு திரிந்தார்.

இரண்டுஊர்களிலும் பார்த்த அரக்க ஜனங்கள், தூக்க முழிப்பு, ரத்தங்கொடுத்த களைப்பு எல்லாம் சேர்ந்து திடீரென்று தான் பலமற்றுப்போனதாய்நினைத்தான். ஒரு சாத்துக்குடி ஜூஸ் குடித்தால் தெம்பாயிருக்கும் போல இருந்தது. அந்தக் கடையில் சாத்துக்குடிப் பழங்களைக் காணோம். அடுத்த கடைக்குப்போகத் திரும்பியவனிடம் ''என்ன வேணும்?'' என்றார் கடைக்காரர்.

''சாத்துக்குடி ஜூஸ்'' என்றான்.

''இருங்க.டேய் பையா ஓடிப்போய் ஒருடஜன் சாத்துக்குடி வாங்கிட்டு வாடா'' என்றுரூபாய் நோட்டுகளைக் கொடுத்துக் கடைப் பையனை அனுப்பினார். கடையை முழுதுமாய்ப் பரப்பிவைப்பதில் குனிந்து நிமிர்ந்து கொண்டிருந்தார்.

பையன் இரண்டு நிமிடங்களில் பழங்களோடு ஓடி வந்தான்.பழங்களை நறுக்கி மிக்ஸியில் உரசி ஐந்துநிமிடத்தில் ஜூஸ் பண்ணி ஒரு பெரிய கிளாஸ் நிறைய ஊற்றி ஸ்ட்ரா போட்டு இவன் முன்னால் வைத்தார்.

குளிரக் குளிரக் குடித்தான். லேஸாய்த் தெம்புவருவது போலிருந்தது. தன்னைப் பற்றிய பெருமிதத்தில்பறக்க வேண்டும் போல் வந்தது. முழங்கையைப் பிரித்து ஊசி குத்திய இடத்தைத் தன்னையறியாமல் பார்த்தான். பையைத் திறந்து ரூபாய் நோட்டை எடுத்துக் கடைக்காரரிடம் நீட்டினான்.

இவன் முழங்கையை விரித்துப் பார்த்ததைக் கூர்மை யாய் நோக்கி விட்டுக் கடைக்காரர் கேட்டார்:

''ரத்தங் குடுத்தீங்களா.''

''ஆமா''

''ரத்தங் குடுத்தவங்க கிட்ட நான் ஜூஸுக்குக் காசு வாங்குறதில்ல. வச்சிக்குங்க''

அழுக்குக் கைலியோடு அந்தக் கடைக்காரர் அடுத்து எதையோ எடுத்து வைக்கக் கீழே குனிந்தார்.

திரு வேறு

எனக்கு ஏழு வயதிருக்கையில் தங்கச்சி தட்டிக்கட்டு அறை வீட்டில் பிறந்தது. ஒரு மாதத்தில் அம்மா கைப் பிள்ளையோடு திண்ணைப்புற அறைக்கு வந்தது. குழந்தை லேஸாய்ச் சிணுங்கிக் காலை உதைத்ததும் அம்மா குரலெடுத்துப் பாடத்துவங்கும்.

''என் கண்ணே உறங்கு
கானகத்து மானுறங்கு
என் பொன்னே உறங்கு
பூ மரத்து வண்டுறங்கு

அம்மா குரல், வீடு தாண்டி தெருத் தாண்டி கடல் மலையெல்லாம்தாண்டிபூலோகம் முழுதையும் தொட்டுத் தடவிவிட்டு ஆகாயத்திற்கும், பாதாளத்திற்கும் போய்க்கொண்டேயிருப்பது போல் சொக்கி வரும்.

அப்பாவோடு கூடப்பிறந்தவர்கள் ஐந்துபேர் அண்ணன் தம்பிகள். ஒரு சித்தப்பா மட்டும் குடும்பத்துடன் கொழும்பிலிருந்தார். மற்றவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஐந்தாறு பிள்ளைகள். பெரியசுத்துக்கட்டு வீட்டுக்குள் ஒரே அடுப்பு.நேரங் காலமில்லாமல்பெரியம்மாசின்னம் மாக்களின் தாலாட்டுப் பாட்டுகள் பர்மாத் தேக்குகளிலிருந்த உத்தரங்களையும் உருக வைக்கும்.சுற்றியுள்ள வீடுகளில் பெரிய கருப்பன் கன்னம் வைத்துநாலுபவுன் சங்கிலி, அஞ்சு கோழி, ரெண்டு செம்பு என்று திருடிப் போனான். எங்கள் வீட்டிற்குப் பெரிய கருப்பன் வந்ததேயில்லை.

அதற்கு அப்பாவின் பெருமையும் திடமும்தான் காரணம் என்று அம்மாவும், வீட்டில் எல்லாப் பொம் பிளைகளும் சொன்னார்கள். பெரிய கருப்பன் அகால நேரத்தில் வீடு நுழைந்து கோழிக் கூட்டுக்குள் கை வைக்க, அம்மா தங்கச்சிக்காய் தாலாட்டுப் பாட கோழிக் கூட்டுக்குள் கை விட்டபடியே உறங்கிக் கொள்ள வேண்டாமென்று தான் இந்த வீட்டிற்குள் வரவில்லையென்றுபடும்.

பங்குனி கடைசியில் கம்பளத்து நாய்க்கமார்கள், வண்டி நிறைய சாமான்களோடு சப்பாணி கோயில் பொட்டலில் வந்து இறங்குவார்கள். அப்பாவை வந்து பார்ப்பார்கள். மூன்று நாட்களுக்குப்பின் வண்ணப் படங்கள் திரையில் தெரிய ஆட்டம் நடக்கும்.

கம்பளத்தார்கள் வண்டிகளில் வந்திறங்கிய நேரத்தில், பிரியமான விருந்தாளிகள் உயர்ந்த பட்சணங்களோடு வந்திறங்கியது போல் நினைத்து மனசு துள்ளும். காடு மேடாய் ஓடிச் சிரித்து விளையாடுவோம். கூத்து நடக்கும் நாட்களில், மத்தியானம் சாப்பிட்டதும் தூங்கச் சொல்லும் அம்மா. அப்படியானால்தான் ராத்திரி விடிய விடியக் கூத்துப் பார்க்கலாம். பிடித்து இழுத்துப் படுக்கப் போட்டாலும் சனியன் பிடித்த தூக்கம் வரவே வராது. மனசு குதித்துக் கொண்டே யிருக்கும்.

அம்மா நிலக்கடலை வறுத்து எடுத்துக் கொள்ளும். மொச்சைப்பயறு, தட்டைப்பயறு அவித்து எடுத்துக் கொள்ளும்.பாய்களும், செம்பில் தண்ணீரும் கொண்டு கூத்தில் உட்கார்வோம். ‘மக்காக்கோலி திரையில் வருவான். பாட்டு ஆரம்பிக்கும்.

‘ராம ராஜிப ரோஜிப ராஜிப
காணிக்க வருவான் ஜெய

வருவான்...,

மத்தளம், தம்பூரா, மரக்கட்டைத் தாளம் கூடச் சேரும். கால்வாசித் தமிழும். முக்கால் வாசி புரியாத மொழியும் கலந்து பாட்டுக் கிளம்பும். அர்த்தம் புலப் படாமல் மயக்க வசப்படும் உடம்பு.

விழித்துப் பார்க்கையில் வெளிச்சம் வந்து வீட்டில்படுத் திருப்பது தெரிய வெட்கமாயிருக்கும். அம்மா சொல் லும். ''நாலு பாட்டுக் கேக்கிறதுக்குள்ளெ என்னடா ஒனக்கு இந்தத் தூக்கம் வருது. அடிச்சு அடிச்சுப் பார்த்தும் எந்திரிக்கலை. போன வருசம் மாதிரி இந்த வருசமும் சித்தப்பாதான் ஒன்னைத் தூக்கிக் கிட்டு வீட்டுக்கு வந்தாக''

மறுநாளும் அப்புறம் கூத்து முடிகிற வரையும் இந்தக் கூத்துதான்.

சித்திரை பாதியில் எருதுகட்டு நடக்கும். அன்று ராத்திரி எருதுகட்டுச் செய்க்குப் பக்கத்தில் பொட்டல் செய்யில் வில்லுப்பாட்டு நடக்கும். மத்தளத்தோடு ஒருவர், திறந்த தொந்தியில் கவிழ்த்த பானையோடு ஒருவர். வில்லைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றி கை கூப்பிக் கும்பிட்டு சண்முகத்தாய் பாட்டுப்பாடும்.

'வில்லடிக்க குடமடிக்க
குடமடிக்க,...
வீரமணி ஓசையிட
ஓசையிட'...

துரௌபதையைத் துகிலுரியும் கட்டத்தில், சண்முகத் தாய் குரல் தழும்பத் தழும்பப் பாடிக் கொண்டிருக் கையில் திரும்பி அண்ணாந்தால் அம்மா தாரை தாரை யாய்க் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருக்கும். மறுபடி பாட்டோடு ஒன்றியிருப்பது போலிருக்கும். மனசு திசைகளை மிதித்துக் கொண்டு பறக்கும்.

''எந்திரிப்பா. பொழுது விடிஞ்சிருச்சு'' என்று அம்மா சத்தங்கொடுத்து வீட்டு ஆள்பத்தியில் விழித்து உட்காரையில் வெட்கமாயிருக்கும். எருதுகட்டுப் பொட்டலிலிருந்து யாரோ தூக்கிக் கொண்டு வந்து வீட்டில் தூங்கவிட்டிருப்பார்கள்.

கொழும்பிலிருந்து சித்தப்பா ஒரு கிராமஃபோன் பெட்டி அனுப்பியிருந்தார். ஒரு குழாயும், பூனையும் உள்ள படம்பெட்டிமேல். பூனைகுழாயைவிட்டுநகர்ந்து என்மடியில் உட்கார்வது போல் — தலை மேல் உட்

கார்வது போல் நெஞ்சுக்குள் சுகமாய் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டது போலிருந்தது. அதுவே பாடகராகவும். கேட்பவராகவும் இரண்டுமாய் சேர்ந்து ஒரு தெய்வம் போலவும் தெரிந்தது.

பெட்டி மேல் கைதடவ சுகமான சிறுசிறு தட்டுக்கள். உள்ளே வட்டமாய் பிளேட் வைக்குமிடத்தைச் சுற்றிக் கைதடவ வெல்வெட் சுகம். இன்னொரு பெட்டியில் இருபதுக்கு மேல் இசைத் தட்டுக்கள். ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாய் அழகான காகித உறைகளில்.

பெட்டி கொண்டு வந்த ஷேக் அப்துல்லா மூன்று நாட்களுக்கு வீட்டில் தங்கி இருந்தார். காலையில் அவர் எழுந்ததிலிருந்து நடந்த உபச்சாரங்களைப் போல் யார் வீட்டிலும் எப்போதும் இருந்திருக்காது. வேறு ஆளாயிருந்தால் மயக்கம் போட்டு விழுந்திருப்பார். வெந்நீர் போட நாலுபேர். குளிக்கக் கூப்பிட அஞ்சுபேர்.

பலகாரம் முடித்துத் திண்ணையில் கிராமஃபோன் பெட்டியை எடுத்து வைத்ததும் ஊரே கூடிவிடும். வலது ஓரத்தில் வெள்ளியைப் போலிருக்கும் பகுதியைக் கட்டை விரலால் ஷேக் தள்ள, சின்னக் கிண்ணம் போல் பாதிவெளிவரும். அதிலிருந்து ஊசி எடுத்துப்பாம்பு போல்வளைந்து கிடக்கும் வெள்ளிச் சுருட்டையில் சொருகி சாவிகொடுத்து உறைநடுவில் வட்டமாய் வெட்டிவைத்த பகுதியில் பாட்டுப் பெயர், பாடியவர்பெயர் பார்த்துத் தேர்ந்தெடுத்து ஷேக் இசைத் தட்டைப் பூப்போல் எடுப்பார். வட்டத்தில் வைத்து வெள்ளிப் பாம்பை வளைத்து முள்ளைக்கூர்மையாய்த் தட்டில் ஓட விடுவார்.

ஒரு வினாடி சுற்றலுக்குப்பின் பாட்டு ஆரம்பிக்கும். அந்த ஒரு வினாடியிலும் மனசு பரபரக்கும். பாட்டு ஆரம்பித்ததும் வீடு வயல் வரப்புத் தாண்டிக் கண்மாய்க் கரையில் இலுப்பை மரத்தடியில் உட்கார்ந்தது போலிருக்கும். அங்கு வீசும் காற்றுக்கு இணையாக பூலோகத்தில் எங்கும் இதமாய் வீசுவதில்லை.

ஷேக்போனதும் அப்பா ஒருநாள் விட்டு, இரண்டுநாள் விட்டுத்திண்ணையில் வைத்துப் போடுவார்.

'ஜெயகிருஷ்ணா முகுந்தா முராரி...'

தியாகராஜ பாகவதர் எடுத்து மேலே கொண்டு போவார். இத்தனை கட்டையில் பாடுகிறார் என்பார் அப்பா. குப்பு பிள்ளை மாமா 'ஆமா' என்பார்.

அம்மா வந்து எழுப்பும். கண்ணைத் துடைத்துப் பார்த்தால் கிராமஃபோன் பெட்டி உள்அறைக்குப் போயிருக்கும். அப்பா வயலுக்குப் போயிருப்பார். ஊர்ஜனம் வீடுகளிலும் வேலைகளிலும் திரியும். 'பட்டப் பகல்லெ இப்டியா தூங்குவே' என்று சொல்லும் அம்மா.

ராமச்சந்திரம் பிள்ளை வீட்டிற்கு ரேடியோ வந்து இறங்கி விட்டதாகப் பயல்கள் பொம்பிளைகள் மத்தியில் அன்றைக்குப் பெரிய பேச்சாக இருந்தது. கூட்ட நெரிசல் தாங்காமல் பிள்ளை ஆள் வைத்து விரட்டுகிறார் என்றும் சொன்னார்கள். அன்று சாயங்காலம் ராமச்சந்திரம் பிள்ளை, ரேடியோவை வந்து பார்க்க வேண்டுமென்று அப்பாவிடம் கேட்டுவந்தார்.

சாப்பாடு முடித்து ராத்திரி எட்டு மணிக்கு அப்பா ராமச்சந்திரம் பிள்ளை வீட்டிற்கு ஜிப்பா, அங்கவஸ்திரத்தோடு புறப்பட்டார். இரண்டடி பின்னால் நானும் நடந்தேன். பெட்டியை அலமாரியில் வைத்திருந்தார்கள். பக்கத்தில் இன்னொரு சின்னப் பெட்டி.

பெட்டி நடுவில் பளபளவென்று வலைப்பின்னல்; வலது ஓரம் இரண்டு பூக்கள்போல வட்டமாய் மேலும்கீழும். அப்பா வந்து உட்கார்ந்ததும், ''பக்கத்திலிருக்கிறது பேட்டரியா?,, என்றார். அப்பாவுக்கு எல்லாம் தெரிந்திருந்தது. அப்பாவை நினைத்தால் ஆச்சர்யம் ஆச்சர்யமாயிருக்கும்.

ஒரு ஸ்டூல் மேலேறி நின்று ரேடியோவை பேட்டரியோடு சேர்த்தார் பிள்ளை. பிறகு வலது பக்கத்து மேல் பூவைத் திருகினார். பாட்டு சிந்தியது.,, முள்ளைத் திருகு என்றார் அப்பா. ''திருச்சி ஸ்டேஷனா அது. மெட்ராஸ் கெடைக்குதா பாரு. அது கொழும்பு ஸ்டேஷன்.'' முள்ளைத் திருகத் திருக அப்பா சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தார். ராமச்சந்திரம்

பிள்ளையை விட அப்பா ரேடியோவை நிறையத் தெரிந்து வைத்திருந்தார்.

கடைசியாய் திருச்சி ஸ்டேஷனில் முள்ளை நிறுத்தி அப்பா பாட்டுக் கேட்க ஆரம்பித்தார்.

'பதநி பதநி நிதப நிதப...' என்று சொல்லேயில்லாமல் பாடிக்கொண்டிருந்தது.

ஈஸிசேரில் சாய்ந்திருந்த அப்பாவைப் பார்த்தேன். விரல்களை எண்ணுவதுபோல் மடக்கி ஆட்டிக்கொண்டிருந்தார். தாளத்தை விரல்வழி வாங்கி விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் என்று பார்க்கப் பார்க்கப் புலப்பட்டது. வலது பாதம் சுதியோடு ஆடிக் கொண்டிருந்தது. அஞ்சு நிமிஷங்களாகியும் சொல் வரவில்லை.

'ஸரி ஸரி கம கம...' தான்.

அப்புறம் சொற்களோடு பாட்டு வந்தபோதும் மொழி புலப்படவில்லை. அர்த்தம் பிடிபடவில்லை. இசை பிடிபட்டது. தாளம் நரம்புகளில் இறங்கியது. நானும் அப்பாவைப் போல விரல்களை மடக்கி விட ஆரம்பித்தேன். தரையில் சம்மணம் போட்டு உட்கார்ந்திருந்தவன், நீட்டி அமர்ந்து வலது காலை ஆட்டத் தொடங்கினேன்.

எதிரே பாடுகிறவர் முகம் தெரிவதுபோல் நினைத்து அப்பா பெட்டி வலைக்குள் கூர்ந்தும் நிலைத்தும் பார்த்து நிதானமாய் விரல் மடக்கியும் ஆனந்தமாய்ச் சாய்ந்து அசைந்தும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பிள்ளை வெற்றிலைத் தட்டோடு வந்தார். பின்னால் அந்த அத்தை செம்பில் தண்ணீர் கொண்டு வந்தது. நான் அப்பாவைப் போல் விரலை மடக்கியதை, காலை ஆட்டுவதைப் பிள்ளை பார்த்து விட்டுச் சொன்னார். ,,சங்கீதந் தெரிஞ்சஆள் இந்த சுத்து வட்டாரத்தில் நீங்கமட்டுந்தான்னு நெனைச்சுக்கிட்டிருந்தேன். இப்போ இன்னோராளும் வந்திருச்சு.'' அப்பாவுக்குப் புன் சிரிப்பு.

அப்புறம் விடியற்காலையில் அம்மா வைது கொண்டே

எழுப்பியது. ''அந்த அண்ணன் காலையிலெ பூரா ரேடியோப் பெட்டியைத் தூக்கிக்கிட்டுத் திரிஞ்சாக, ராத்திரி ஒண்ணை தூக்கிட்டு வர்ராக.''

திருவுத்திர கோச மங்கையில் ஆருத்ரா தரிசனம். இந்தப் பகுதி முழுதும் விசேஷம்: தாத்தா சொல்வார். ''தரிசனம் கண்டவர்க்கு மறுஜனனமில்லை.'' அன்று ராத்திரி கோவில் வாசலில் கச்சேரி நடக்கும்.

அப்பா வண்டி கட்டிப் போயிறங்குவார். கூட நான். கோட்டேந்தல் முதலாளி வீட்டில் பகல் தங்கல். முதலாளியும், அவர் சம்சாரமும் அப்பாவைத் தாங்குவார்கள்.

கச்சேரிக்குப் போகுமுன் சாப்பிடும் சாப்பாடு குறைவாயிருக்க வேண்டும். மோர் விட்டுக் கொள்ளக் கூடாது. ஒரு மடக்குக்கு மேல் தண்ணீர் குடிக்கக் கூடாது.இதையெல்லாம் கடைப்பிடிக்காவிட்டால் கச்சேரி நடுவில் எழுந்து போக வேண்டியிருக்கும்.கச்சேரி மனதில் லயிக்காது. இதையெல்லாம் அப்பா முதலாளிக்குச் சொல்வார். அப்பா என்ன சொன்னாலும் முதலாளிக்கு அது வேதம். அநேகமாய் அது புரியாது அவருக்கு.

கோவில் வாசலுக்குப் போய் அப்பாவுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள நாற்காலியில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து மேடையை பார்க்கப் பரவசமாயிருக்கும். பாடுகிறவரின் பட்டு வேட்டியும் சட்டையும் கியாஸ் விளக்கில் மின்னி மின்னிச் சுற்றும். மிருதங்கம், வயலின், தம்பூரா, மோர்சிங், பானை என்று ஒவ்வொருவரும் வித்தை காட்டுவார்கள். ரெண்டு பாட்டுப் பாடி முடியுமுன் மயங்கிக் கண் சொருகும்.நாதம் அழகான குதிரையாய் மாறும். குதிரைக்கு இறக்கைகள் முளைக்கும். மேலேறிப் பறந்து ஆகாயத்தில் சஞ்சரிப்பது போலிருக்கும். விடியற்காலையில் முதலாளி சம்சாரம் எழுப்பும். ''விடிய நாலுமணி வரை முழிச்சுக் கச்சேரி கேட்ட அலுப்பு தம்பிக்கு. தூங்கட்டும்னு விடலாம்னா அப்பா' வண்டியைப் பூட்டு இப்பவே ஊருக்குப் போகணும்'ங்கிறாக.'' கால் நகக்கண் வரை வெட்கம் பாயும். அப்பாவுக்குப் புன்சிரிப்பு.

பரமக்குடியிலிருந்து ஒன்றுவிட்ட மாமா பக்கத்து

வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். அவரும்,அப்பாவும் ஒரு காலத்தில் பர்மாவில் ஒன்றாயிருந்தவர்கள்.

அன்றைக்கு ராத்திரி மாமாவுக்கு எங்கள் வீட்டில் சாப்பாடு. பழைய கதைகளைப் பேசிக் கொண்டே சாப்பிட்டு முடிய ஒரு மணி நேரமானது. வெற்றிலை போட்டு முடிந்ததும் அப்பா கேட்டார்: ''அத்தான் அந்தக் காலத்திலெ எப்பிடி பாடுவீக. கடையைப் பூட்ட ராத்திரி எத்தனை மணியானாலும் சாப் பிட்டதும் நீங்க ஒரு பாட்டாவது பாடாம இருந்த தில்லை. அதிலெயும் இந்தியாவிலெருந்து காயிதம் வர்ர அன்னிக்கி நாலஞ்சு பாட்டுனு போய்க்கிட்டே யிருக்கும். ஒங்கப் பாட்டைக் கேட்டாத் தான் அப்ப எனக்குத் தூக்கம் வரும்னு ஒரு பழக்கமே வந்திருச்சு. இன்னைக்குப் பாடுங்க.கேக்கிறப்பவே நான் ரெங் கோனுக்குப் போய் வந்துறேன்.''

மாமா பாடினார். பெரிய மடை வாய்க்காலில் கறந்த பால் கரை தொட்டு ஓடுவது போலிருந்தது. வாசலி லிருந்த வேப்ப மரத்து இலைகளும், கிளைகளும் இறக்கைகளாய் மாறின. நான் வேப்ப மர உச்சியில். மரம் தேசம் தேசமாய்ப் பறந்தது.

மறுநாள் விடிய மாமா ஊருணிக்குக் குளிக்கப் போகையில் திண்ணையில் அப்பாவுக்குப் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தார். அப்பா கண் கலங்கிச்சென்னார்: ''அத்தான் ராத்திரி நீங்க பாடி வரும்போது கவனிச்சி யளா, பழைய ஞாபகத்தில் ரெண்டு தடவை தூங்கி முழிச்சுட்டேன்.''

பணிவாசலில் சொந்தக்காரர் வீட்டுக் கல்யாணம். விடியுமுன் எழுந்து வண்டி கட்டிப் போயிருந்தோம். பந்தலில் கல்யாணம். வலது பக்கத்துத் திண்ணையில் வாத்தியக்காரர்கள் உட்கார்ந்து வாசித்தும், கொட்டி யும் மனசுகளில் கிடந்த கவலைகளை ஆசைகளை குரோதங்களை மறக்கடித்து தலைகளை ஆட்டவைத் துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இடது பக்கத்துத் திண்ணையில் அப்பா சாய்ந்து கொள்ள இரண்டுபட்டுத் தலையணைகள் போட்டி

ருந்தார்கள். திருப்பூட்டு சமயத்தில் எழுந்துபோய் அட்சதை தூவிவிட்டு மறுபடி சாய்ந்து வாசிப்புக் கேட்டார்.

அப்பா ஒவ்வொருராகமாய்ப் பாடச் சொல்லச்சொல்ல நாயனக்காரருக்கு ஏக சந்தோஷம். அப்பா கண் மூடியும் எதிர்த் தூணில் பார்வையை நிறுத்தியும் லயித்துக் கிடந்தார். சாப்பாடு முடிந்து வண்டிக்குப் போகையில் மொய் பத்து ரூபாய் செய்து விட்டு நாயனக்காரார் கையில் இருபது ரூபாயைக் கொடுத்து விட்டுப் புறப்பட்டார்.

அப்பா இறந்த அன்று பதினெட்டு கிராம ஜனம் கூடி நின்றது. உறுமியும், தப்பும், வாங்கும் செட் செட்டாய் ஏழெட்டு இடங்களில் வட்டமாய் நின்று அடித்துப் புழுதி கிளப்பினார்கள். அழுகையும், உறுமியும் சேர்ந்து பீதியைக் கிளப்பியது. அப்பா விரல்கள் அப்போது தான் தாளத்திற்கு மடங்கி எழவில்லை. ஒரு நாதஸ்வரக் கச்சேரியோ, பாட்டுக் கச்சேரியோ வைத்திருந்தால் அப்பா விரல்கள் ஒருவேளை மடங்கி எழும் என்று தோன்றியது.

தனக்காள் வீட்டுக் கல்யாணத்திற்கு கீழக்கரையிலிருந்து ஸ்பீக்கர்செட்வந்திறங்கியது. காலையிலிருந்து ரெண்டு நாளைக்குப் பாட்டுக் கேட்கலாம். காளாஞ் செய் வயலில் காய்ந்து கிடக்கிறதென்று சொல்லித் தண்ணீர் பாய்ச்சப் போகச் சொன்னது அம்மா. ''மம்பட்டி உசரத்திலெ மம்பட்டி தூக்க வேண்டியாயிருச்சே'' என்று அழுது கொண்டே போகச் சொன்னது.

மம்பட்டியைத் தூக்கித் தோளில் வைத்துக் கொண்டு தனக்காள் விட்டுக்கு வந்தேன். பந்தல் கால் மேலேறி ரெண்டு குழாய்களைத் தெற்குப் பார்த்தும் மேற்கு பார்த்துமாய்க் கட்டிக் கொண்டிருந்தான் ஒரு ஆள். இந்த இரண்டு திசைகளுக்குக் குழாய்களைக் கட்டி விட்டால் ஊர் முழுதும் பாட்டுக் கேட்கும். காளாஞ் செய் வயல் வடக்கெ கிடக்கிறது.

மம்பட்டியை இறக்கி வைத்து விட்டு மேலே பார்த்து. ''அண்ணே, ஒரு குழாயை வடக்கெ பாக்கக் கட்டுங்

கண்ணே'' என்றேன். மேலே நின்றவன் அதிசயமாய் என்னைப் பார்த்தான்; அப்புறம் வடக்கெ பார்த்தான். நாலு வீடு தள்ளி வயல்கள் ஆரம்பித்து காடு கரையாய்த் தெரிந்திருக்கும். ஆனாலும் அடக்கிக் கொண்டு 'ஏம்பா வடக்கெ பார்த்துக்கட்டச் சொல்றே,' என்றான். ''நான் இன்னைக்குப் பூராவும் வடக்கெ போய் வயல்ல நின்னு தண்ணி பாச்சனும்ணே'' என்றேன். திரும்பி கயிற்றைக் கட்டிக் கொண்டே ''போடா பேப்பயலே'' என்றான்.

அப்பா இருந்திருந்தால் வடக்கெ பார்த்து நாலு குழாய்கள் கட்டியிருப்பார்கள், கல்யாண வீட்டுக்காரர்கள். மனசு வெந்து வந்தது. ஒற்றைப் பக்கத்துக் கண் ரொம்பத் துடித்தது. அன்றைக்கிலிருந்துதான் வயற்காடுகளிலும். மரங்களடர்ந்த சோலைகளிலும் ஆளில்லா இடங்களிலும், அர்த்த ராத்திரிகளிலும் நின்று நானே பாட ஆரம்பித்தேன்.

சைக்கிள் எடுத்து ராமநாதபுரத்துக்குப் பதினைந்து மைல் மிதித்துப் போய் முதல் ஆட்டம், இரண்டாம் ஆட்டம் பார்த்து விட்டு வரும் போது சினிமாப் பாட்டுப் புத்தகங்களை வாங்கி வந்தேன்.

பாடப் பாடக் கும்மாளமாயிருந்தது. தொண்டைக்குள் நிறுத்தி எந்தப் பாட்டையும் மனசோடு பாடுகையில் சினிமாவில் பாடியவரையும் விட சுருதி சுத்தமாக இருந்தது. தொண்டையை விட்டு வெளியே வரும் போது ராகம் அந்த அளவு சுத்தமாயில்லை என்பதுபோல் தோன்றியது.

ஒரு நாள் சாயங்காலம் நடராசனோடு ஊருணிக்கரை வழியாய் நடக்கையில் பாடிக் காட்டத் தோன்றியது.

நடராசன் எனக்குச் சித்தப்பா மகன். ஒரே வயது. எதையும் நேருக்கு நேர் பேசிவிடுவான். ''நடராசா நான் இப்ப நல்லாப் பாடுறேண்டா. ஒங்கிட்ட பாடிக் காட்டணும்னு ஆசையாயிருக்கு'' என்றேன். எதையோ யோசித்துக்கொண்டே வந்த நடராசன், திரும்பி முகம் நிறையச் சிரித்து, ''சரி இன்னைக்குப் பாடிரு'' என்றான்.

ரெண்டு நிமிடம் எந்தப் பாட்டென்று யோசித்துக் கொண்டே நடந்தேன். 'ஹூம்' என்றேன். அவன் சம்மதந்தர அஞ்சு நிமிஷத்துக்கு மேல் மலை ஏறி இறங்கினேன்.

பாடி முடித்து வெகு நேரம் பேசாமல் நடந்து கொண்டிருந்தான் நடராசன். வெடுக்கென்று கேட்டேன்,

''பாட்டு எப்பிடி இருந்துச்சு?''

''தப்பா எடுத்துக்க மாட்டியே''

''இல்ல சொல்லு''

''பாட்டு ஒனக்கு வராது. இனிமே யாரு முன்னாலெயும் பாடாதே.''

அன்று ராத்திரி தூக்கமில்லை. புரண்டு புரண்டு படுத்து நடு ராத்திரியில் ஒரு ஞாபகம். ''அப்பா பாடிப் பார்த்ததேயில்லை; கேட்டதேயில்லை.''

அப்புறம் திருவுத்தரகோசமங்கைக் கச்சேரிகள், எருது கட்டு வில்லுப்பாட்டுகள், அப்பாவின் மடங்கிஎழும் விரல்கள் ஞாபகம் வர அடித்துப் போட்டாற்போல் தூங்கியிருக்க வேண்டும். விடிந்ததும்தான் தெரிந்தது.

□

விதிகளுக்கப்பால்...

ஆறு மாதங்களுக்கு முன்வரை இந்த அலுவலகத்தின் இரும்புக் கதவு கூட ராமன் சார் வரும்போது நடுங்கு வது போலிருக்கும். குப்பை தூசியெல்லாம் பறந்து போயிருக்க வேண்டும்.

ராமன் சார் இந்த அலுவலகத்தில் ஒரு உதவியாளர் தான் .ஆனால, உட்கார்ந்திருந்தது சிம்மாசனத்தில். பதினோரு வருஷமாய் ஒரே சீட்டில் உட்கார்ந்திருந் தார். நூற்றிநாற்பத்தி ரெண்டு பேர் வேலைபார்க்கும் இந்த மாவட்ட அலுவலகத்திற்கும், பதினோரு தாலுகாக்களிலுமுள்ள நூற்றிப்பத்துப் பேருக்கும் இன்க்ரிமெண்ட் போடுவது, லீவ் சேங்ஷனுக்கு எழுதி வைப்பது முதல் இன்ன ஊரில் இன்ன சீட்டில்இன்னார் வேலை செய்யலாமேஎன்று நிர்ணயித்து ஆணை எழுதி வைக்கும் எஸ்டாபிளிஷ்மெண்ட் அசிஸ்டெண்ட்.

காலை எட்டரை மணிக்கெல்லாம் ராமன் சார் ஆபீசுக்கு வந்துவிடுவார். அவர் மேசையில்தான் வருகைப் பதிவேடு கிடக்கும். அவருக்கு முன்னால் நின்றுதான் எல்லா ஊழியர்களும் கையெழுத்திட வேண்டும். ‘வணக்கம் சார்’ என்று சொல்லி வரும் ஒவ்வொருவருக்கும் பேனாக் கையைப்பாதிக்கு உயர்த் திவிட்டு எழுதிக் கொண்டிருப்பார். பயமும் மரியாதை யுமாய் நின்று கையெழுத்திட்டு விட்டுப்போவார்கள்.

ஒன்பதே முக்காலுக்கு விதிப்படி அலுவலகம் இயங்கத் துவங்க வேண்டும். அந்த நேரம் வந்ததும் பேனாவை மேசைமேல் வைத்துவிட்டு வருகைப் பதிவேட்டை

மூடப் போகும்போது ஒரு ஊழியர் தலைவிரி கோல மாக ஓடிவந்து கையெழுத்திட நிற்பார். மூக்குக் கண்ணாடியை மேலே தள்ளி விட்டுக் கொண்டு அந்த ஊழியரை ராமன் சார் ஒரு பார்வை பார்ப்பார். 'நீயெல்லாம் ஒரு மனுஷன். உனக்கெல்லாம் ஒரு அரசாங்க உத்தியோகம்' என்பது போலிருக்கும்.

ராமன் சாரின் சீட்' அதிகாரியின் தள்ளுகதவிற்கு அருகில். அதிகாரியைப் பார்க்கப் போகிற எந்த ஊழியரும் வெளியாளும் ராமன் சாரிடம் கார ணத்தைச் சொல்லாமல் உள்ளே நுழைய முடியாது. எண்பது சதமானம் அவராலேயே பைசல் செய்யப் பட்டு விடும். மீறி உள்ளே நுழைந்து அதிகாரியிடம் ஏதேனும் குறை சொன்னால், 'போய் ராமன் சாரைப் பாருங்க' என்பார் அவர்.

வாலாஜாவிலிருந்து செங்கற்பட்டுக்கு மாற்றல் வேண்டுமென்று மன்னார் மூன்று வருடங்களாய்க் கேட்டுப் பார்த்தார்.கிடைக்காத ஆத்திரத்தில்'ராமன் சார்' என்கிற பெயரை கோபத்தில் 'ராமன்' என்று குறிப்பிட்டுப் பேசியதை ராமன் சாரே கேட்டு விட்டார்.

இதைத் தெரிந்து கொண்ட மன்னார்' அவர் காதில் விழும்படி பல ஆயிரம் சார் சேர்த்து ஜெபித்துப்பார்த் தார். ராமன் சார் அசையவில்லை. ஒருநாள் மன்னா ருக்கு ஆவேசம் வந்து எல்லோரையும் தள்ளிவிட்டு அதிகாரியின் அறைக்குள் நுழைந்து மாற்றல் கேட்டு இரைச்சல் போட்டார். ராமன் சாரைப் பற்றித் தாறு மாறாய்ப் புகார்களை அடுக்கினார்.பொறுமையின்றிக் கேட்டுவிட்டு அதிகாரி கோபமாய்ச் சொன்னார்: 'சரி சரி' போய் ராமன் சாரைப் பாருங்க'

அப்புறம்மன்னார்ரெண்டுவருசங்களுக்குத் தொடர்ந்து வெகுதூரத்திலிருந்த ஒருகோவிலுக்குப்பாதயாத்திரை போய்விட்டு அப்புறம் அதையும் நிறுத்தினார். ராமன் சார் அதே மூக்குக் கண்ணாடியோடு அதே சீட்டில் உட்கார்ந்திருந்தார்.

பனிரெண்டு மணிக்கு யாரையாவது ராமன் சார்

கூப்பிட்டனுப்பினால் கால் பின்னித்தான் அந்த ஆள் ராமன் சார் சீட்டிற்கு வந்து நிற்பார். அந்த நேரம், தபால் பிரித்து அதிகாரியின் பார்வைக்குப் பின் ராமன் சார் மேசையிலிருக்கும் நேரம். கூப்பிடப்பட்ட ஆளுக்குத் தன் மேலோ, தன் வேலையின் மேலோ என்ன வம்பு தபாலில் இருக்கிறதோ என்று பயம்.

அந்த நேரங்களில் ராமன் சாரைப் பார்க்கும் போது, இரவு அகால நேரத்தில் இருளடைந்து கிடக்கும் ஒரு பெரிய பங்களா முன் நிற்கும்போது ஏற்படும் திகில் வரும். மேலேயிருந்து வந்திருக்கும் ஒரு கடிதத்தை உருவி, வந்தவர் முன் போடுவார். 'இன்னிக்கு சாய்ங் காலம் பதில் எழுதி வைங்க' என்பார் ராமன் சார். பழைய ரெக்கார்டுகளைத் தேடி ஏழு இடங்களில் கூட்டல் தொகை சரி பார்த்து எழுதிவைக்க வேண்டிய கனமிருக்கும் கடிதத்தில்.

''குறைஞ்சது ஒரு வரமாவது வேணுமே'' என்று ஆரம்பித்தால் ''சரி, அப்படியே அதை வைச்சுட்டுப் போங்க. நான் பதில் எழுதி வைச்சுடறேன். ஆபீசர் இன்னிக்கே வேணும்னுட்டார்'' என்பார். அதிகாரி வெளியில் ராமன் சார் சீட்டில் உட்கார்ந்திருப்பது போலவும், ஒரு உதவியாளர் உள்ளே அதிகாரி சீட்டில் இருப்பது போலவும் அந்த நேரங்களில் தோன்றும்.

மாலையில் அதிகாரி வீட்டிற்குப் புறப்படும்போது ராமன் சார் அவரோடு வாசலுக்கு வருவார். அந்த சமயங்களில் எப்போதாவது ராமன் சார் திரும்பிப் பார்ப்பார். அந்த செக்ஷன் சூபரின்டெண்டெண்ட் உட்பட ஐந்து உதவியாளர்களும், அலுவலகத்திலுள்ள எட்டு பியூன்களும் இரண்டு வாட்சுமேன்களும் நிற்க வேண்டும். ஒருநாள் பியூன்பாபு அந்த ஒரு நேரத்தில் டீ குடிக்கப் போய்விட்டான். வினாடிப் பார்வையில் ராமன் சார் பார்த்து விட்டார். மறு நாள் அவன் லபோ லபோ என்று கதறிக் கொண்டே மதுராந்த கத்திற்கு மாற்றலில் போக வேண்டியதாயிற்று.

ராமன் சார் செக்ஷனுக்கு ஒரு சூபரின்டெண்டெண்ட் உண்டு. ராமன் சார் அவருக்குக் கீழே வேலை பார்த் தார் என்று பெயர்தான். முக்கால்வாசி ஃபைல்களை

அதிகாரியிடம் நேரிலேயே கையெழுத்து வாங்கி விடுவார் ராமன் சார். உப்புச்சப்பில்லாத சில ஃபைல்கள் மட்டும் சூபரின்டெண்டெண்ட் மூலம் போகும்.

ராமன் சார் எழுதியதற்கும் மேல் மெத்தப்படித்தவராய் நினைத்துக் கொண்டு வேறு விதிகளையும், வேறு வாக்கியங்களையும் ஒரு சூபரின்டெண்டெண்ட் எழுதினார். ஆறு ஃபைல்கள்தான் அவர் பார்த்தார். அப்புறம் அவர், அலுவலகத்தின் குப்பை செக்ஷன் ஒன்றுக்குப் போக வேண்டியதாயிற்று.

ராமன் சார் ஃபைல்களில் எழுதுகிற நேரத்திற்கு அதிகமாகவே, வருகிற அரசாணைகளையும், விதித் திருத்தங்களையும் படித்துக் கொண்டிருப்பார். பல இலாகக்களின் ஜாம்பவான்கள் வெகு நேரம் காத்திருந்து சிக்கலான சில எஸ்டாபிளிஷ்மெண்ட் விஷயங்களைக் கேட்டுக் கொண்டும், கற்றுக் கொண்டும் செல்வார்கள். பல அரசாணைகளின் எண்களையும், தேதிகளையும் அவர் மனப்பாடமாய்ச் சொல்வதைக்கேட்டு யாருக்கும் பிரமிப்பு வரும். இந்த அலுவலகத்திலும் சிலர் ராமன்சார் மேல் பொறாமை கொண்டு அரசாணைகளையும், கத்தை கத்தையாய் இருக்கும் விதித் தொகுப்புகளையும் படித்து மேதாவியாகப் பார்த்தார்கள். குறி பிசகி வேறெங்கோ போய் வறட்டு வாதம் தான் பண்ண முடிந்தது அவர்களால். ராமன் சாரின் துல்லியம் யாருக்கும் வரவில்லை.

இரவு எட்டுமணிக்குத்தான் அலுவலகத்தை விட்டுக் கிளம்புவார். நாலைந்து ஃபைல்களை ஒன்றாய்க் கட்டி மேசை மீது வைத்து டிராயரைப் பூட்டுவார். வராந்தாவிலுள்ள அவருடைய சைக்கிள் கேரியரில் அந்த ஃபைல் கட்டைக் கொண்டுபோய் வைப்பான் ஒரு பியூன்.

ராமன் சாருக்கு இந்த அரசாணைகள், விதித்தொகுப்புகள், அதிகாரிகளின் சொந்த நலன், அலுவலக நலன்களுக்கப்பால் பிடித்தமானது ஏதாவதுண்டா என்பதைப் பற்றி ஊழியர்கள் ரகசியமாய் விவாதிப்பதுண்டு. அப்படி ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்க அநேகர் முயற்சிகளும்

ஆராய்ச்சிகளும் மேற்கொண்டார்கள். ஒன்றுமே அகப் படவில்லை.

இளம் பிராய மனசில் வெளியே சொல்ல முடியாத மாதிரி ஏதாவது காயம் பட்டிருக்கலாம் என்பது சிலரின் ஊகம். அவருக்கு நடந்த கல்யாணம் அவருக்கு இஷ்டமில்லாமல் நடந்ததென்று அவருடைய தூரத்து உறவினர் ஒருவரை விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்ட தாய் ராமசுப்பிரமணியம் சொன்னார். குடும்பத்தோடு தெருவில் நடந்ததாக, தியேட்டரில் பார்த்ததாக, பஸ்சில் ஏறியதாக யாரும் இதுவரை சொல்லவில்லை. அவர் வசிக்கும் தெருவில் குடியிருக்கும் ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் பெருமாள் ஒருமுறை சொன்னார்: ''அந்த வீட்டிற்கு வேறு ஜனம் வருவதில்லை. ஒரு சத்தம் அந்த வீட்டில் கேட்டதில்லை.''

இந்த அலுவலகத்தில் வந்துசேரும் அதிகாரிகளைத் தவிர, ராமன் சாருக்கு நெருக்கமானவர்கள் வேறு யாருமில்லை. மாற்றலாகிப்போன அதிகாரிகளிடம் இருந்து பச்சை மையில் எழுதிய கடிதங்கள் அவ்வப் போது ராமன் சாருக்கு வரும். அவர்களின் குடும்பங் கள் நண்பர்கள் உறவினர்கள் இந்த ஊருக்கு வருவார் கள். ராமன் சாரின் செல்வாக்கில் கார் போகும்; பியூன்கள் சேவகம் செய்ய ஓடுவார்கள். கார் கோவில் குளம், ஊர் சுற்றி வரும். ராமன் சார் ரயிலேற்றப் போவார். நன்றி சொல்லிப் பச்சை மையில் மறுபடி கடிதம் வரும்.

ஒரு வருடமுன்னால் ரெங்கராஜன் ஒரு உதவியாளராக சென்னையில் இருந்து மாற்றலாகி இந்த அலுவலகத் திற்கு வந்தான். முழங்கால் வரை ஒரு பனை மரத்தில் பாதி உயரம். பிடரி தாண்டிச் செழித்த முடி. ராமன் சாருக்கு அவனைப் பார்த்ததுமே பிடிக்கவில்லை. தூங்கிக் கொண்டிருந்த யூனியன்களைத் தட்டிஎழுப்பி னான். அது ராமன் சார் காலடியில் கிடத்துஅதுவரை. குட்மார்னிங், வணக்கம் போடுவதில் இது ஆரம்பித் தது.

''நாம் குட்மார்னிங் சொல்கிறோம். நிமிர்ந்து முழுக் கையையும் தூக்கி குட்மார்னிங் சொல்லாத ஆளுக்கு

எதுக்காக தினமும் குட்மார்னிங் சொல்ல வோண்டும்? முதலில் இது ஒரு மோசமான கலாசாரம். அப்புறம் நாம் வேறு. அவர் சார்ந்த நிர்வாகம் வேறு என்று பிரித்து அப்படியே காலம் பூராவும் வைத்துக்கொள்ள நினைக்கும் சதி. நாம் அடிமைகளுமில்லை; மிஸ்டர் ராமன் நம்மைவிட உயர்ந்த ஒரு அதிகாரியுமில்லை. நாளையிலிருந்து யாரும் அவருக்கு குட்மார்னிங் சொல்ல வேண்டாம்'' என்றான் ஒருநாள்.

மறுநாளே நாற்பது பேருக்கு மேல் ராமன் சாருக்கு குட்மார்னிங் சொல்லவில்லை. எப்போதும் பாறை போல் முகத்தை வைத்திருக்கும் ராமன் சார் முகத்தில் கறுப்பு தெரிந்தது. பேனாவைத் திறந்துவைத்துக் குனிந்து எழுதாமலேயே பத்து நிமிடங்களுக்கு மேல் உட்கார்ந்திருந்தார். பனிரெண்டு மணிக்குள் இரண்டு தடவை பாத்ரூமுக்குப் போய் வந்தார்.

ராமன் சார் செக்ஷனுக்கு ஒரு செக்ஷன் தள்ளி ரெங்க ராஜன் வேலை பார்க்கும் செக்ஷன். அலுவலக நேரம் முடிந்தும் வேலையிருக்கும். பலரும் எழுதிக் கொண்டி ருப்பார்கள். இந்த நிகழ்ச்சி நடந்த மறுநாள் மாலை ஏழு மணி இருக்கும். ரெங்கராஜன் ஒரு ஃபைலை எடுத்து எழுதப்போகுமுன் மென்மையாய் ஒரு பாட்டுப் பாடினான். கேட்டதும் மனசை இழுக்கும் குரல். ஆங்காங்கே உட்ார்ந்து வேலை செய்து கொண் டிருந்தவர்கள் வேலைகளை நிறுத்திக்கண்கள் செருகக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தனர்.

ஒரு பியூன் ரெங்கராஜனிடம் வந்து ''ராமன் சார் பாட்டை நிறுத்திட்டு வேலையைக் கவனிக்கச் சொன் னார்'' என்றான். பாட்டில் ஒன்றியிருந்த ரெங்க ராஜன் மோனம் கலைந்தான். ஒரு நிமிடம் சுற்றிலும் பார்த்தான். எல்லோரும் பாட்டில் லயித்திருந்தார்கள். பிறகு பியூனைப் பார்த்துச் சொன்னான்: ''ஆபீஸ் நேரம் முடிஞ்சிருச்சுன்னு போய் சொல்லு மிஸ்டர் ராமன்ட்ட.'' சிறிது நேரங்கழித்து ரெங்கராஜனும் மற்றவர்களும் பார்க்க ராமன் சார் ஃபைல்களைக்கூட எடுத்துக் கொள்ளாமல் வெளியேறினார், அன்றுதான் ஏழு மணிக்கே அவர் ஆபீசை விட்டு வெளியேறியது.

தொடர்ந்து மறுநாளும் ஏழு மணிக்கெல்லாம் ரெங்க ராஜன் பாடிக் கொண்டே வேலை பார்க்க,உடனேயே ராமன் சார் ஆபீசை விட்டு வெளியேறினார். அன்று சொன்னான் ரெங்கராஜன்: ''மிஸ்டர் ராமனுக்கு சர்க்கார் விதிகளுக்கும்,சங்கீதத்துக்கும் இடையேயுள்ள வித்தியாசம் பிடி பட ஆரம்பிச்சிருச்சு.''

ரெங்கராஜனை மாடி செக்ஷனுக்கு மாற்றி ஒரு ஆணையை எழுதி அதிகாரியின் கையெழுத்துக்கு அனுப்பினார் ராமன் சார். அதிகாரி ரெங்கராஜனைக் கூப்பிட்டு விசாரித்தார். ராமன் சார் இதை எதிர் பார்க்கவில்லை. முகம் ஒருமாதிரியாகிவிட்டது. ரெங்க ராஜன் அதிகாரியிடம்சொன்னான்: ''நீங்க நாளைக்கு காலையிலெ மாத்துங்க, நாளைக்கு மாலையிலெ அதுக்குப் பலனிருக்கும்.''

அப்புறம் ராமன் சார் மூன்று தடவைக்கு மேல் அந்த ஃபைலை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே போய் வந்தார். ஒரு வழியாய் மாலை ஐந்து மணிக்கு ரெங்கராஜன் மாடி செக்ஷனுக்கு மாற்றி ஆணை தரப்பட்டது. அவனைச் சுற்றிக் கூட்டமும் சத்தமுமாயிருந்தது.

காலையில் முதலில் ராமன்சாரும், அப்புறம் அதிகாரி யும் பார்த்தது ஒரு அழகான பொம்மையின் படம். அரை ஆள் உயரத்தில், கீழே 'அதிகாரி' என்று எழுதி, அப்புறம் அகல வாட்டில் உறுமும் புலியின் படம். கீழே 'மிஸ்டர் ராமன்' என்றெழுதி. நாலைந்து பழைய கோரிக்கைகளையும் சேர்த்து 'ரெங்கராஜனை மாற்றாதே' என்று காது கிழிபட வாசலில் ஆர்ப் பாட்டம். ஆர்ப்பாட்டம் நடக்கையில் இரண்டு தடவை ராமன் சார் ஆபீசர் ரூமுக்குள் போய் வந்தார்.

ஆர்ப்பாட்டம் முடிந்ததும் அதிகாரி ரெங்கராஜனைக் கூப்பிட்டனுப்பினார். அவன் மூன்று பேரோடு உள்ளே போனான். வெகு நேரம் விவாதம் நடந்தது. ரெங்கராஜன் கடைசியாய்ச் சொன்னான்: ''மிஸ்டர் ராமன் பிரதமரானால் எம் எஸ் சையே நாடுகடத்து வார்.''

ரெங்கராஜன் வெளியே வரும்போது சிரித்துக் கொண்டே வெளியே வந்தான். படங்கள் சுருட்டப் பட்டன. ராமன் சார் உள்ளே போய்விட்டு வந்தார். முகம் கைகாலெல்லாம் வேர்த்து வேர்த்து வந்தது ராமன் சாருக்கு. தபால் பார்க்கவில்லை: பேனாவை எடுத்து ஒருவரி எழுதவில்லை. எதிரேயிருந்த சுவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர் நாற்காலியில் சாய்ந்து படுத்தார். மேலே உத்தரத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு மணி நேரங்கழித்து எழுந்து வெளியே போனார். மறுநாள் காலையில் வந்தார். தனக்குத்தானே பேச ஆரம்பித்தார். அதிகாரி என்ன சொன்னாரென்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. ஆளுக்கொரு விதமாய்ப் பேசினார்கள். ரெங்கராஜன் மாடி செக்ஷனுக்குப் போட்ட ஆணை ரத்தாகிவிட்டது என்பது மட்டும் சலசலப்போடு பரவியது.

திடீரென்று ராமன் சார் அலுவலகத்திற்கு வரவில்லை. வீட்டிலேயே இருந்தார். அவர் மனைவி அழுது கொண்டேயிருப்பதாய் ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் பெருமாள் சொன்னார்.

சில நாள் கழித்து ராமன் சார் வீட்டிலுமில்லை என்று தகவல் வந்தது. ஒரு மாதங்கழித்து ஒரு நாள் திடீரென்று அலுவலகத்திற்கு வந்து அவர் சீட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டார். அலுவலகமே திரண்டு வேடிக்கை பார்க்க அவர் ஃபைல்களைப் பிரித்துப் படித்துக் கொண்டேயிருந்தார். மெல்ல அவரை இழுத்து அழைத்துக் கொண்டு அவர் வீட்டிற்குப் போனேன்.

அன்றுதான் அவர் வீட்டைப் பார்த்தேன். ஆயிரம் உயிர்களின் ஆர்ப்பரிப்போடிருந்தவரின் வீடு உயிரற்றுக் கிடந்தது. ஒரு பெண்ணுக்குப் பத்து வயசிருக்கும். ஒரு பெண் ஐந்து வயசில் நின்றாள். அந்த அம்மாளை ஒடித்துக் கூடையில் வைத்து விடலாம்.

இரண்டு மாதங்கழித்து அவர் மைத்துனன் வாலண்டியர் ரிடையர் மெண்டுக்கு கையெழுத்து வாங்கிக் கொடுத்து இன்று அவருக்கு பென்ஷனும் கிராஜுட்டி

யும் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். பில் தயாராகிப் பாஸ் பண்ணி பேங்க்கிற்குப் போய்விட்டது. நிறையத் தொகை வரும். பணம் வாங்கி வீட்டில் கொண்டு போய் சேர்த்துவிட்டு வரச் சொல்லி அதிகாரி சொல்லி யிருந்தார்.

அறுபத்தாறாயிரம் ரூபாய். கட்டுகளாய் வாங்கி ஒரு மஞ்சள் பையில் போட்டு அவரிடம் கௌண்ட்டரருகே கொடுத்தேன். அவரோடு வீட்டிற்கு நடக்க ஆரம்பித் தேன்.

கடை வீதி வந்ததும் ஒரு சந்திற்குள் விடுவிடுவென்று நடந்தார். என்ன செய்யக் காத்திருக்கிறாரோ என்று நானும் பின்னாலேயே ஓடினேன். இசைக் கருவிகள் விற்கும் ஒரு கடை முன்னால் நின்றார். 'புல்புல்தாரா ஒண்ணு கொடு' என்றார்; விலை கேட்கவில்லை.

கையில் புல்புல்தாராவை வாங்கிக் கொண்டு கற்றுக் கொள்ளும் புத்தகத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு, ஒரு முறை கம்பியில் தட்டினார். ரீங்காரம் உருண்டது. மறுபடியும் தட்டினார். பொங்கப் பொங்கத் தட்டிக் கொண்டேயிருந்தார். விரல்களால் பட்டன்களை அழுத்தினார். இன்ன ராகம் என்றில்லாமல் எந்த ராகத்தையோ தேடித் துடிப்பது போல் தட்டிக் கொண்டேயிருந்தார்.

பிறகு ஒரு குழந்தையைத் தூக்குவதுபோல் வெகு நளினமாய்த் தூக்கி நெஞ்சோடு வைத்துக் கொண் டார். விலைத் தொகையை மஞ்சள் பைக்குள் கை விட்டு எடுத்துக் கொடுத்தார். வீட்டில் விட்டு வரும் போது மனசை யாரோ சுண்டிச் சுண்டி தட்டுவது போலவும், ரீங்காரம் தெருப்பூராவும் கேட்பதுபோலவு மிருந்தது.

ஒரு மாதங்கழித்து ஒரு நாள் இருட்டிக் கொண்டிருக் கும்போது நானும் ரெங்கராஜனும் சந்நிதித்தெருவில் அவரைப் பார்த்தோம். புல்புல்தாராவைக் குழந்தை யைத் தூக்கிப் போவது போல் நெஞ்சோடு சேர்த்துத் தூக்கிக் கொண்டு வேகவேகமாய் மறைந்து போனார். திரும்பிப் பார்த்தேன். ரெங்கராஜன் கண்களைத் துடைத்துத் துடைத்துக் கொண்டே அழுதான்.

□

சனிப்பிணம்

ராமு நாடாரின் மளிகைக் கடையை விட்டுக் கிளம்பிய ஆராயி முறத்தையும் விளக்குமாற்றையும் தூக்கிநார்ப் பெட்டிக்குள் போட்டுக் கொண்டு சேரியை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள். பொழுது நன்றாக இருட்டி விட்டது. மேற்கேயுள்ள நெடுஞ்சாலையின் இருபுறமும் அந்த வருடம் விளையாமல் சாவியறுத்த வயல்களைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தாள். ஊர் பஞ்சம்போனபிறகு பெரும் பகுதியான குடும்பங்கள் சிந்தாமணிக்கும் தஞ்சாவூர் சீமைக்கும் போனது போக மிஞ்சிய ஆட்க ளில் சிலர் அங்கங்கே சிமெண்டு மடைகளின் மேல் உட்கார்ந்து வம்பளந்து கொண்டிருந்தனர்.

சாவகாசமாக இப்படிச் சிலர் உட்கார்ந்து வம்பளந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்க்கப் பார்க்க, அவள் வேகம் இன்னும் அதிகரித்தது. அவள் போய்த்தான் வெள்ளைக் கிழவனுக்குக் கஞ்சி வைத்துக் கொடுக்க வேண்டும். வெள்ளையனுக்கு பக்கவாதம். எழுந்து நடமாட முடியாது. பத்து அடி நடப்பதற்குள்இரண்டு தடவையாவது விழுந்து விடுவான். காலையில் ஆராயி கிளம்பும் பொழுது அவனுக்குக் கொஞ்சம் கூழும் கருப்பட்டியும் கொடுத்து குடிக்க வைத்துவிட்டுத்தான் வந்தாள். ஓலைப் பாயை உதறி விரித்து கிழவனைப் படுக்க வைத்து விட்டுக் கூடையைத்திறந்து கோழி களை மேய்வதற்காக விரட்டி விட்டுத்தான் வந்திருந் தாள். கிழவன் உயிரோடிருக்கிறானா போய் விட்டா னா என்பதை அவள் போய்ப் பார்த்துத்தான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவளுக்கு இப்படி கெட்டதாகவே நினைத்துப் பழக்கம்.

இதிலெல்லாம் தைரியமாக இருக்க அவளுக்குத் துணைக்கு இப்போது ஒரு தூணில்லை. ஒரு சிறு குச்சிகூட இல்லை. அவள் நாலையும் நினைத்து அடிக்கடி மனதைப்புரட்டிக் கொள்வாள். கடைசியில் அவள் நினைத்ததைப் போலெல்லாம் கெடுதியாக ஒன்றும் நடக்கவில்லையே என்பதில் பேரானந்தம் வரும். இதில் அவளுக்கு 60 வருஷம் சர்வீஸ். ஆராயி எட்டி நடை போட்டாள். அவள் மடியில் இரண்டு மூன்று அழுகல் தக்காளிப் பழங்களும் தலையிலிருந்த பெரிய நார்ப் பெட்டியின் மூலையில் கொஞ்சம் குறுணை அரிசியும் இருந்தது, அவளுக்கு அன்றைய இரவை ஒப்பேற்றப் போதுமான தைரியத்தை அளித்திருந்தது. ஊர் விளைந்திருந்தால் கதிரறுப்பிலும் களம் கட்டு கூட்டுவதிலும் கணிசமாக நெல் சேர்த்திருப்பாள். அதுவும் போக வடக்குத் தெரு பிள்ளைமார் வீட்டிலும் முஸ்லீம் வீடுகளிலும் அவ்வப்போது ரைஸ் மில்லிலும் அரைக்கும் அரிசியைத் தவிடுபுடைப்பதிலும் தினப்படிக்குச் சாப்பாட்டிற்குப் பார்த்துக் கொள்வாள். இந்தக் கொள்ளைப்பஞ்சத்தில்ரைஸ்மில்லே தூங்க ஆரம்பித்து விட்டது. பிள்ளைமார் வீட்டு நெல்லும், மலேயா சவராளிகளான முஸ்லீம்களின் வீடுகளிலும் கூட நெல் கொட்டியிருந்த மரசல்களில் அண்டும் அழுக்கும் தான் மிஞ்சியிருந்தன.

அப்போதுதான் அவள் புதிய வேலை தேடலானாள். மளிகைக் கடை நாடார் கடையில் அரிசி வியாபாரம் அமோகமாக நடந்தது. கிராமத்து ஜனங்களுக்கேற்றபடி கல் நெல் எல்லாம் போக்கிச் சுத்தமான அரிசி போடுவது போல் பாவனை செய்து கொண்டிருந்தார். அங்கே இரண்டு மூன்று சேரிப் பெண்கள் உட்கார்ந்து அரிசி புடைப்பதும் கல் பொறுக்குவதுமான வேலையில் ஈடுபடச்செய்வதை பப்ளிக்காக எல்லோரும் பார்க்கும்படி செய்து வியாபார வேலைகளைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார் மளிகைக் கடைக்காரர். அதிலே ஒருத்தியாக ஆராயியும் ஒண்டிக் கொண்டாள். நடமாட்டமில்லாதகிழவனையும்வைத்துக்கொண்டுஏதோ அவள்பாடு இந்தப் பஞ்சகாலத்திற்குத் தேவலாம் என்று சொல்லி சேரியிலுள்ள மற்ற பெண்கள் ஆராயிக் கிழவியிடம் லேசாகப் பொறாமை கொண்டிருந்தார்கள் என்பது கூட உண்மைதான்.

ஆனாலும் ஆராயி எப்போதும் வருத்தமாகவே இருப்பாள். வேலைசெய்யும் வயசுப் பெண்களைப் போல் அதிகமாய் வேலை செய்ய முடியாததைச் சொல்லிச் சொல்லிநாளைக்குநீ 'வேலைக்குவரவேண்டாம்' என்று ஒவ்வொரு நாளும் மளிகைக் கடைக்காரர்சொல்வதும் மறுநாள் போய்க் கெஞ்சிக் கூத்தாடி ஒண்டிக் கொள்வதும் அவளுக்கு எப்போதும் ஒரு பயத்தை ஊட்டிக் கொண்டிருந்தது. சாகப் பிழைக்கக் கிடக்கும் கிழவனுக்கு வாய்க்கு ருசியாக ஒன்றும் வாங்கிக் கொடுக்க முடிய வில்லையே என்று ஆராயி வருந்தினாள். போன மாசம் கால் ரூவாய்க்குத் 'தொண்டனும்' சூடைமீனும் வாங்கி ஆக்கிப் போட்டதுதான். கிழவன் அன்றைக்குச் சிரித்துக் கிடந்தது போல் என்றைக்கும் இருந்ததில்லை. அப்படி இன்னொரு தடவை வாழைமீனாக வாங்கி ஆக்கிப் போட வேண்டுமென்ற ஆவல்' அவளுக்கு மீன் கடைகளைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் வரும். கிழவனுக்கும் வரவர ரொம்ப முடியாமல் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. அவளுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் அவன் உயிரோடு படுத்திருப்பது மிகுந்த ஆறுதலாக இருந்தது.

ஆராயி தூரத்தில் வரும் போதே கிழவன் கோழிகளைக்கூவிக் கூப்பிடும் குரலைக்கேட்டுக் கொண்டாள். இன்று அவளுக்கு மறுபடியும் ஒரு ஆறுதல். அவன் உயிரோடு தானிருக்கிறான். கண்டதை நினைத்துக் கொண்டு வரும்பொழுது ஒரு அசம்பாவிதமும் நடவாததுதான் ரொம்ப மகிழ்ச்சி. அந்த மகிழ்ச்சிதான் அவளுக்கு ரொம்பவும் பிடிக்கும்.

கிழவி மெல்லக் குடிசைக்குள் வந்தாள். மூன்று கோழிகளும் வந்து விட்டன. இன்னும் ஒரு விடைக் கோழி வந்து சேரவில்லை. அதற்குத்தான் கிழவன் குரல் கொடுத்துக் கொண்டே படுத்திருந்தான். நார்ப்பெட்டியை இறக்கி ஒரு மூலையில் வைத்து விட்டு நிமிர்ந்தவளின் மடியை படீரென்று யாரோ சரசரவென்று இழுப்பது போல் இருந்தது. இருட்டில் நன்றாகக் கண்ணை இறுக்கிப் பார்த்தாள். அந்த விடலைக் குஞ்சுதான் மடியிலிருந்த அழுகல் தக்காளி பழங்களைக் கீழே தள்ளிவிட்டு ஒன்றைக் கொத்தியெறிய ஆரம்பித்துவி ட்டது.

கிழவி அவசரம் அவசரமாக மீதிப்பழங்களைப் பொறுக்கி மறுபடியும் மடியில் கட்டிக் கொண்டாள்.

அப்போது தான் கிழவன் வாயைத் திறந்தான் ,,சனியன் பகப் பூராவும் இப்படித்தானே அழிம்பு பண்ணுது',

''வெடலைக்கு வீரம் இருக்குமில்ல. உன்னை மாதிரி அது என்ன செழடா படுத்துக்கிடக்க'' என்று சொல்லி விட்டு, உட்கார்ந்து விடாமல் குடிசைக்கு வெளியே சேர்த்து வைத்திருந்த காட்டுக் கருவேல முள் விறகைப் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

கிழவனுக்கு விடலைக் குஞ்சின் மேல் எப்போதும் ஒரு கண் உண்டு. கோழிக்குஞ்சு சாறு குடிச்சு ரொம்ப வருஷங்களாகி விட்டன. அதிலே அவனுக்கு எப்போதும் ஆசை. உடம்பு மோசமாக ஆக அந்த ஆசை அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது. கிழவி கைகளில் லேசான கீறல்களுடன் சுள்ளிகளைப் பொறுக்கிக் கொண்டு உள்ளே வந்தவுடன் கிழவன் மீண்டும் பேச்சுக் கொடுத்தான்.

''அந்த வெடலையைப் புடிச்சு கூடைக்குள்ளே போடு. சனியன் இன்னும் இறக்கையை அடிச்சுகிட்டு மேலே விழுந்து கிட்டு இருக்கு. வேட்டியெல்லாம்சனியனாலே சீலைப்பேன் பத்திருச்சு.''

கிழவி காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமலேயே அடுத்த குடிசைக்குப் போய் ஒரு எருவாட்டியில் தீயெடுத்துக் கொண்டு வந்து அடுப்பைப் பற்ற வைத்தாள்.அரிசியை அள்ளிப் போட்டு விட்டு, கோழிக்குஞ்சைப் பிடித்து கவிழ்த்திருந்த கூடைக்குள் தள்ளி விட்டாள்.

கிழவன் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே காரிக் காரித் துப்பிக் கொண்டிருந்தான். அவர்கள் அவ்வளவாகப் பேசிக் கொள்ள மாட்டார்கள். அப்படிஅவர்களுக்குள் ஒரு சண்டையுமில்லை. அது அவர்கள் சுபாவம்.

கிழவி அடுப்புக்கு முன்னால் காலை நீட்டி உட்கார்ந்து கொண்டு பானையையும் அடுப்பையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்படிஒன்றும் அவள்

எதைப் பற்றியும் பிரமாதமாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. லேசாக எதையோ மனதுக்குள் அசை போடுகிறாள்.

கூடைக்குள் போன வெடலைக்குஞ்சு படபடவென்று சிறகுகளை அடித்துக் கூடையை முன்னும்பின்னுமாகத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தது. படுத்துக் கிடந்த கிழவனால் சும்மாஇருக்க முடியவில்லை' என்றைக்கும்இல்லாமல் மறுபடி பேச்சுக்கொடுத்தான்''அழும்புஉள்ளேபோயும் ஓயலை. ஒருநாளைக்கு சூட்டான் போட்டாத்தான் சரி,'' என்று சூசகமாகக் கிழவிக்குபுரிந்திருக்கும் என்று நினைத்துச் சொன்னான்.கிழவிக்குப்புரியவில்லையோ, காதில் விழவில்லையோ என்னவோ, கிழவி பேசாமல் அடுப்பையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கிழவன் ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்து விட்டு உரக்க இருமி ஒரு முறை துப்பினான்.

கஞ்சியைக் குடித்து விட்டுப் படுத்துக் கொண்ட கிழவனும் கிழவியும் அதற்குப்பிறகுபேசிக் கொள்ளவே யில்லை. படுக்கும் போது கிழவிக்கு மளிகைக் கடைக் காரர் சொன்னது திடீரென்று ஞாபகத்திற்கு வரவே சற்று பயந்து போய் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டாள். வயசுப்பெண்கள் மாதிரி தன்னால் அதிகமாகப் புடைத் தெடுக்க முடியாததை குறைசொல்லி நாளைக்கு நீ வேலைக்கு வர வேண்டாம் என்று முன்எப்போதும் இல்லாத கண்டிப்புடன் மளிகைக் கடைக்காரர் சொல்லியிருந்தார்.

நாளைக்கு நிஜமாகவே வேண்டாம் என்றால் எங்கே போவது என்ற வருத்தமும், கூடவே தன் மனம் எப் போதும்அப்படித்தான்நினைக்கும்.ஆனால்அப்படிநடக் காதுஎன்று வேண்டுமென்றே அதிகமாகக் கவலைப்பட் டாள்.அப்படி அவள்அதிகமாகக்கவலைப்பட்டவிஷயங் களெல்லாம் கடைசியில் சுமுகமாக நடந்தேறியிருப் பதாலேயே அப்படிக்கவலைப்பட ஆரம்பித்து நடுச் சாமத்தில் ஒப்பாரி கூட வைத்தாள்.

காலையில் வேலைக்குப் போன கிழவி மத்தியான வெயிலோடு குடிசைக்குத் திரும்பிவிட்டாள். அவள் அழுததெல்லாம் வீண். நிஜமாகவே கடைக்காரர்

வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ள மறுத்துக் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டார்.

அன்று இரவு இரண்டு கிழங்களும் வெம்பட்டினி கிடந்தன. கிழவி அழுத கண்ணீரும் சிந்திய மூக்குமாயிருந்தாள். வெள்ளையன் மட்டும் பெரிய தைரியசாலி போல் அடிக்கொருதரம் இருமுவதும் சளியைத் துப்புவதுமாய் இரவைப் போக்கினான்.

காலையில் கூவுகின்ற கோழிகள் வழக்கமாய்க் கூவினாலும், கிழவி மனதில் ஒரு நம்பிக்கையை ஊட்டின அந்தக் கூவல்கள். எழுந்து போய் ரோடு முனையில் நின்று கொண்டு கீழக்கரைக்குப் போகும் சாலையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்தப் பக்கத்திலேயே அதிகமாகப் பணம் புழங்குமிடம் கீழக்கரை தான். அங்கேயுள்ள முஸ்லீம் பணக்காரர்களுக்கு இந்தச் சாலை வழியாகத்தினமும் கோழிகளை வாங்கிக் கொண்டு செல்லும் வியாபாரிகள் செல்வார்கள்.

அவர்களிடம் கோழிகளை விற்றால் நல்ல விலைக்குப் போகும் என்று நினைத்து வியாபாரியைத் தேடியே அவள் நின்று கொண்டிருந்தாள். கடைசியாக ஒரு வியாபாரியோடு அவள் சேரிக்குள் நுழையும் பொழுது நன்றாக விடிந்து விட்டது.

கிழவி கோழி வியாபாரியோடுதான் வருவாள் என்பதை உள்ளே படுத்திருந்த கிழவன் அறிந்து கொண்டான். கிழவி எல்லாக் கோழிகளையும் விலைக்கு விற்றுவிடப் போகிறாள் என்று தெரிந்து விட்டது அவனுக்கு. மெல்லப் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து நகர்ந்து நகர்ந்து போய் அந்தக் கூடையைக் கிளப்பினான். அவன் எதிர்பார்த்தபடியே வெடலைக் குஞ்சு மட்டும் இறக்கையைப் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டு வெளியே ஓடியது. இரண்டு கோழிகளும் பதுங்கிப் பதுங்கி வெளியே வருவதற்குள் அவைகளை உள்ளே தள்ளிக் கூடையை மூடிவிட்டு வந்து படுத்துக் கொண்டான்.

கிழவி வியாபாரியோடு சேரிக்குள் நுழையும் போதே வெடலை வெளியே வந்து மேய்வதைப் பார்த்து

விட்டாள். வெடலையைப் பிடிக்க அவளும் வியாபாரியும் படாதபாடு பட்டார்கள். கடைசியாக மற்றக் கோழிகளைக் கிழவன் எங்கே விட்டான் என்பதை அறிந்து கொள்ள குடிசைக்குள் வந்தவளுக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது.

இரண்டு கோழிகளும் கூடைக்குள்ளேயே கிடப்பதைப் பார்த்து விட்டுக் கேட்டாள்.

''இது என்ன மூடினது மூடினபடி இருக்க மூஞ்சூறு எப்படி வெளியே போச்சு?''

கிழவனுக்கு உள்ளுக்குள் உதைப்பு இருந்தாலும் அலட்சியமாகச் சொன்னான் ''சனியன் படபட வென்று அடிச்சுக்கிட்டு தூங்க விடலை. தொலைஞ்சு போன்னு நான் தான் வெளியே பத்தி விட்டேன்.''

அப்புறம் கிழவி பேசவில்லை. அதுவும் சரிதான், அப்புறம் ஒரு நாளைக்கு அது உதவும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். இரண்டுகோழிகளையும் விலைபேசிப் பிடித்துக் கொடுத்து விட்டு நார்ப்பெட்டியும் முறமுமாய் வெளியே புறப்பட்டாள்.

கிழவன் புரிந்து கொண்டான். கிழவி வெளியே கிளம்புகிறாள். அரிசி வாங்கிக் கொண்டு வருவாள்; யாரிடமாவது வேலையும் கேட்டு அதையும் பார்ப்பாள். இன்று அரிசி வருவதற்குள் குஞ்சை அடித்துப் போட்டு விட வேண்டுமென்று நினைத்தான். அந்த நினைவு வந்த மாத்திரத்தில் அவன் வேறு ஆளாகி விட்டான். நெஞ்செல்லாம் எச்சில் வழிந்தோடியது. மெல்ல நகர்ந்து வந்து வெடலைக்குக் குரல் கொடுத்தான்.

குடிசைக்கு வெளியே கிடந்த கற்களைப் பொறுக்கி வைத்துக் கொண்டான். வெகு நேரம் குரல் கொடுத்தும் வரவில்லை. கடைசியாக அதுவந்தது. எதையோ கொத்திக் கொண்டும் இங்கும் அங்கும் எதையோ கார்வார் செய்வது போலவும் வந்தது. கிழவனுக்கு வேகம் வந்து விட்டது. வலது கையில் வாதமில்லை. கற்களை எடுத்துக் குறி பார்த்தான். ஒன்று இரண்டென்று கற்கள் சிதறின. குறி தப்பிக்

கொண்டேயிருந்தது. அவனுக்குப் பதட்டம் அதிகமாகி விட்டது. சற்றுப் பதறினான். நல்ல வேளை, அவன் தன்வீட்டுக் குஞ்சைக் குறிபார்க்கும் இந்தக் காட்சி யைக் காணச் சுற்றிலும் யாருமில்லை,

நன்றாகச் சுற்றும்முற்றும் பார்த்துவிட்டுக் கடைசிக் கல்லைத் தன் பலங்கொண்ட மட்டும் வேகமாக வீசினான். வீசினவன் விழுந்தான், வேகத் தோடு உயிரையும் அப்படி வீசியிருக்கக் கூடாது.

ஊர் கூடியது. கிழவி மாரில் அடித்துக் கொண்டு புலம் பினாள். நீட்ட நீட்டமாய் பச்சைக் கம்புகள் வந்தன. கிழவனைப் பாடையிலேற்றி நான்கு பேர் தூக்கிக் கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஒரு வயதானஆள் சொன்னார்;

''இது என்ன மடத்தனமாயிருக்கு? சேரியிலே மத்தவ எல்லாம் இருக்கிறதா கிழவனோடேயே போறதா? சனிக்கிழமை செத்தவன் தனியாப் போவானா? யாரைக் காவு கொடுக்கப் போறீக? ஆராயிட்ட கேட்டு அவ வீட்ல சின்ன வெடலைக் குஞ்சைப் பிடிச்சுக் கட்டுங்கடா பாடையிலே''

அங்கங்கே தேடி ஒரு வழியாக அந்த வெடலைக் குஞ் சைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தார்கள். ஒருவர் அதை வாங்கிக் கழுத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒருமுறை சுற்றி விட்டார். சொடக் என்று ஒரு சப்தம் எல்லார் காதிலும் விழுந்தது. அப்புறம் அவர்கள் பார்த்ததுஒரு பாடையில் அவர்களுக்குத் தெரிந்த வாத நோயால் செத்துப் போன வெள்ளைக் கிழவன் பிணத்தையும் பிணத்தின் காலடியிலிருந்து ஒரு அரைஅடி தூரத்தி லேயே அவனைப் போல் பிணமான வெடலைக் குஞ்சு ஒன்று தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டு சேரியின் தெற்கு மூலையை அடைந்ததையும் தான்.

இரண்டாவது ஷிப்ட்

படுக்கையறை ஜன்னலுக்குப் பின்னால் கொல்லையி லுள்ள இந்த வேப்பமரத்துப் பறவைகள் விடிவதற்கு வெகுநேரமுன்பே எழுந்து விடுகின்றன. இவைகளின் சத்தத்தில் தினமும் எனக்கு மட்டுமே இந்தவீட்டில் தூக்கம் கலைகிறது. எழுந்து முகம் கழுவிவிட்டு அறைக்குள் வந்து பார்த்தால் இவரும் பிள்ளைகளும் போர்வைகளுக்குள் சுகமாய்த் தூங்குகிறார்கள். இவ் வளவு சீக்கிரம் எழுவதும். இசைப்பதும் வேப்பமரத் தின் பெண் பறவைகள் மட்டுமா; ஆண் பறவைக ளும் சேர்ந்தா என்று வெகு நாள் ஐயம்.

இதுபற்றித் தெரிந்த யாரிடமாவது கேட்கவேண்டும். புத்தகங்களில் கூட இருக்கலாம். நானும் படித்தேன் கல்லூரியில். இதுமாதிரி நுட்பமாய் என்னென்னவோ படிக்க விட்டுப்போய்விட்டன.இவர்தான் இப்போதும் எதையாவது படித்துக் கொண்டிருக்கிறார். டி.வி.யை மூடப் போகும்போது ‘இருக்கட்டும் உஷா மூடாதே’ என்பார். அரசியல். தத்துவம். விஞ்ஞானம் என்று அறுவைகளாயிருக்கும். இவர் விடாமல் பார்க்கிறார். எதையாவது படிக்கிறார். இவருக்கு எல்லாவற்றிற்கும் நேரம் கிடைக்கிறது.

கதவைத் திறந்து வெளியில் வருகையில் உலகம் ஈரத் துணியாய்க் கிடந்தது. வாசலில் பாலிதீன் பைக்குள் குளுகுளுவென்று பால். பக்கத்தில் இங்கிலீஷ்பேப்பர். பாலை ஒரு கையிலும் பேப்பரை ஒரு கையிலும் எடுத் துக்கொண்டு உள்ளே போகும்போது முழங்கால் இரண்டும் வலித்தன. ஒரு மாதமாய் இந்த வலி. ஒரு

வாரமாகிறது, இவர் ஒரு நல்ல டாக்டரைத் தேட ஆரம்பித்து.

ஸ்டவ்வைப் பற்றவைத்துப் பாலை அடுப்பில் போட்டு விட்டு பல்லுக்கிடையில் பிரஷைவைத்துக் கொண்டே மூலைகளிலும் ஸ்டாண்டிலும் கொடியிலும் கிடந்த அழுக்குத் துணிகளைக் குவித்து சோப்பவுடரில் ஊறப் போட்டு விட்டு காப்பி கலக்கினேன்.

பிள்ளைகளை எழுப்பி முகத்தைக் கழுவ வைத்து பிரஷ்களோடு மறுபடி பாத்ரூமுக்குள் அனுப்பித்திரும்ப ஒரு தடவை உதட்டோரங்களைப் பார்த்து ''சரி யாய்ப் போய்க் கொப்புளி'' என்று உள்ளே அனுப்பி விட்டு அடுப்புப் பக்கம் போனேன். காப்பியைக் கைகளில் கொடுத்து பாடத்தை எடுத்துப் படிக்கச் சொல்லிவிட்டுக் கீழே கிடந்த குழந்தைகளின் படுக்கை களைச் சுருட்டி வைத்துவிட்டுகட்டிலைப் பார்த்தேன். இவர் முதலில் படுத்திருந்த திசை மாறாமல் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

நேற்று ராத்திரி போட்டிருந்த மீதிகளும் எச்சில்களும் ஒட்டி அழுகல் வாசம் வரும் பாத்திரக் கிடங்குக்குப் பக்கத்தில் நின்று பாத்திரங்களைத் தேய்த்துக் கொண் டிருக்கும் போது கீழே காய்கறி வண்டிக்காரன் குரல் கேட்டது. பாதியில் கையைக் கழுவி முந்தானையில் துடைத்துக் கொண்டு கூடையையும் ரூபாயையும் எடுத்துப் படிகளில் பாதி இறங்குகையில்மேலே இரண் டும் அடித்துக்கொண்டு சத்தம் போடுவது கேட்டது.

மேலே பார்த்து, 'கலா வாயைமூடிக்கிட்டுப்படி' என்று கத்திவிட்டு அவசரமாய் இறங்கினேன். இந்தப் பையன் தள்ளுவண்டியில் காய்கறிகளைச் சுத்தமாய்க் கழுவி நூல் பிடித்தது போல் அடுக்கி தினமும் வருகிறான். பச்சையும் மஞ்சளுமாய் இதைப் பார்க்கையில்தான் கண் நிறைகிறது. ஒவ்வொரு வகையாய்ப் பார்த்து அனுபவிக்க ஆசை. இங்கு நிற்கையிலும் அவசரம் ஏதாவதொரு உருவத்தில் கால்களைச் சுற்றும். இப் போது மேலே பிள்ளைகளின் சண்டைச் சத்தம். கூடவே ஓவென்ற அழுகை.

எரிச்சலோடு மேலே வரும்போது ஆளுக்கொரு மூலை யில் நின்று இரண்டும் தலை கலைந்து அழுது கொண் டிருந்தன. தரையில் புத்தகங்களும் பென்சில்களும் இரைந்து கிடந்தன. ஸ்கெட்ச் பேனா ஒரு பாக்கெட் வாங்கிவந்து இரண்டுபேரையும் வைத்துக்கொள்ளச் சொன்னதில் வந்த தகராறு. எல்லாமே இரண்டு இரண்டாய் வாங்க வேண்டும்.

ஆறாவது படிக்கிறாள் இந்தக் கலா. ஒருநாள் கேட் கிறாள். வீட்டுக்கு ரெண்டு சம்பளம் வருது. ரெண்டு வாங்க வேண்டியதுதானே இந்தத் தெரு முழுதிலும் ஆபீஸுக்குப் போகும் நான்கு அம்மாக்களில் தன் அம்மாவும் ஒருத்தி என்பதைக்கூட ஒரு நாள் அவள் அப்பாவிடம் சொன்னாள்.

மூத்தது இப்படி என்றால் இளையவள் விஷமம். படிக்க மட்டும் பிடிக்காது.முணுக்கென்றால் சண்டைக் குத் தயாராகி விடும்.

‘இனி சத்தம் வந்தா கொண்ணு உரிச்சிருவேன். கலா மொதல்லெ நீ குளிக்கப்போ’ என்றதும்மூலையிலிருந்து வெளியே வந்தாள். ‘ராஜி ஏய் இதையெல்லாம் பொறுக்கு’ என்றதும் காலை உதறிக்கொண்டே நின்றது. ஒரு அடி எடுத்து அவளை நோக்கிக் கையைத் தூக்கிக்கொண்டு போனதும் குனிந்து பொறுக்க ஆரம்பித்தாள்.

பாத்திரம் தேய்த்து முடித்துக் காய்கறி நறுக்கிக் கொண்டிருக்கையில் பாத்ரூமிலிருந்து கலா கத்து கிறாள்: ‘அம்மா டவல்.’

எழுந்து போய் டவலைக் கொடுக்கையில் கதவை இத் துணூண்டாய்த் திறந்து வாங்கிக் கொள்கிறது.

ஸ்டவ்வின் இரண்டு அடுப்புகளும் திகுதிகுவென்று எரி கின்றன. சாதமும் குழம்பும் அடுப்புகளில். வெயில் கிழக்கு ஜன்னலுக்குள் வந்து கீற்றுக் கீற்றாய் விழு கின்றன.

இதுதான் அவர் படுக்கையிவிருந்து எழுந்திருக்கும் நேரம். போய்த் தொட்டதும் எழுந்து கொண்டார்.

என்ன உஷா ஒரே சத்தமாக் கேட்டது? என்று சொல்லிக்கொண்டே கண்களைத் துடைத்து விட்டுப்பாதி மெத்தையில் உட்கார்ந்தார். நான்பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தால் இரண்டு வேலையாவது தாமதப்படும். அடுக்களைக்காகத் திரும்பும் போது பார்த்தேன். என்னைப் பார்த்துப் புன்சிரிப்போடு அவர் எழுந்தது போலிருந்தது.

சின்னவள் உடம்பைத் துவட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது இவர் பிரஷோடு பாத்ரூமுக்குள் வந்தார். மிக்ஸியைப் போட்டுவிட்டு நிமிர்ந்தபோது சோபாவில் போய் உட்கார்ந்தார். காபியைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டே பேப்பரைப் படிக்க ஆரம்பித்தார். ஒரு மடக்கு காப்பி வாய்க்குள்ளும் ஒரு பத்தி செய்தி கண்ணுக்குள்ளும் போய்க் கொண்டிருந்தன.

வெந்த சாதத்தையும் குழம்பையும் இறக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்த போது முன் அறையிலிருந்து சத்தம் வந்தது ''உஷா ஒங்க டைரக்டரை மாத்தியாச்சு. அஃபீஸியல் போஸ்ட்டிங்கிலே போட்டிருக்கு'' என்றார்.

ஒருவினாடிநேரத்துக்குடைரக்டர் முகம் கண்முன்னால் வந்தது. ராதா ஒரு நாள் அவர் ரூமுக்குள் போய்பத்து நிமிடம் கழித்து வந்தவள் பேயறைந்தது போல் உட்கார்ந்ததும். தொடர்ந்து ஆபீஸ் முழுவதும் கசமுசவென்று பேச்சும் அப்புறம் நோட்டீஸ் விநியோகங்களும் வாயிற்கூட்டங்களும் நடந்தன. என்னிடம் கூட ராதா பாதிதான் சொன்னாள். ஆனால் ரொம்ப நடந்திருக்க வேண்டும்.

இரண்டுக்கும் தலை சீவிவிட ரிப்பன்களையும் ஹேர் பின்களையும் எடுத்துக்கொண்டு முன் அறைக்கு வந்த போது இவர் பேப்பருக்குள் கிடந்தார். தன்வினை தன்னைச் சுடும். அந்தப் பொண்ணு இப்ப எப்படி இருக்கு உஷா? என்றார் இதுமாதிரியான விஷயங்களை எல்லாக் கணவர்களும் உற்றுக் கவனித்து கொண்டிருப்பார்களோ? உள்பயம் காரணமோ? இவர் அப்படியெல்லாம் இல்லாதவர் போல்தான் தெரிகிறார். ஆம்பிள்ளை மனசில் அரை வாசிதான் ஆயுளுக்கும் அறிய முடியுமென்பாள் அம்மா.

''அந்தப் பொண்ணு ரொம்ப போல்ட் டைப்புங்க. இல்லைனா இந்தப் பொண்ணைத்தான் ட்ரான்ஸ்பர் பண்ணியிருப்பாங்க என்றேன். இந்த வாக்கியங்களை என் வாயால் கேட்டதில் ஆச்சரிப்பட்டது போலவும் ஆதரிப்பது போலவுமிருந்தது அவர் பார்த்த பார்வை.

இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் ஸ்கூல் பஸ் வந்துவிடும். தயிர் சாதத்தைக் கிண்டி வைத்துவிட்டு முன் அறையைப் பார்த்தபோது டி.வி.யில் இவர் காலைச் செய்தியைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். இந்த நிமிடம் வரைஉலகம் பூராவும் நடந்த ஒவ்வொன்றும் அவருக் குத் தெரிந்தாக வேண்டும். அப்படி உன்னிப்பாய்க் கேட்பார். பார்ப்பார் செய்திகளை.

அடுத்த டம்ளர் காப்பியோடு அவர் முன்னால் போனேன். ''இந்த சதாம் உசேன், ஒத்தை ஆள் உலகத்தையே ஆடவைக்கிறான் பாரு உஷா'' என்றார் அவருக்கு எல்லாம் தெரியும். நேற்று ராத்திரி ரஷ்யா வில் கொர்பச்சேவை எதிர்த்துப் பேசிய ஆள். அமெரிக்க செனட்டில் புஷ்ஷை எதிர்க்கும் செனட் டர் பெயர்களைச் சொல்லிப் பேசுவார்.

பிள்ளைகள் இரண்டும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கை யில் கஜேந்திரன் வந்தார். கஜேந்திரன் இவருக்கு ஆபீஸ்சிநேகிதர். நாலு வீடு தள்ளி இருக்கிறார். ஓடிப் போய் 'வாங்க' என்று கேட்டுவிட்டு வந்து மறுபடி காப்பி கலக்க ஆரம்பித்தேன்.

இளையவள் இரண்டு வாய் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கை கழுவப் போனவளைக் கவனித்துவிட்டேன் பக்கப் பார்வையில். தோளைப் பிடித்து உட்கார வைத்து, ''தெனமும் ஒன்னோட இதே ரோதனையாப் போச்சு. சாப்பிடு எல்லாத்தையும். சாப்பிடாம எந்திரிச்சா கொன்னு தோலை உரிச்சிருவேன்'' என்று கத்தி விட்டு கஜேந்திரனுக்குக் காப்பியைக்கொண்டு போய்க் கொடுத்துவிட்டு வந்தேன்.

சிநேகிதர்கள் வந்துவிட்டால் இவருக்கு கால நேரம் எதுவும் கணக்கிலிருக்காது. கஜேந்திரன் ஆபீஸ் விஷயங்களை வீட்டில் வந்து பேசுவார். இவர் உலக விஷயங்களை ஆபீஸில் போய்ப் பேசுவார் போல.

டப்பாக்களில் தயிர் சாதத்தை அடைத்து மூடி பிள்ளைகளிடம் கொடுத்து, ''நோட்டை எடுத்தாயா, பென்சில் சீவியிருக்கா என்று நூறு கேள்வி கேட்டு இரண்டையும் தயார் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் போதே ஸ்கூல் பஸ்ஸின் ஹாரன் சத்தம் கேட்டது.

இரண்டையும்இழுத்துக்கொண்டுமுன் அறை வழியாய்ப் போகையில் கஜேந்திரன் உச்சக்குரலில் ஏதோ இவரி_ம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். பிள்ளைகள் அப்பா வுக்கு 'டாட்டா' சொன்னதும், நடுவில் திரும்பி சிரித்துக் கொண்டே 'டாட்டா' சொல்லிவிட்டு கஜேந்திரனின் பேச்சைக் கேட்க ஆரம்பித்தார்.

தெருமுனையில் பஸ் ஏற்றி விட்டு வந்து நுழைகையில் வீடு அமைதியாயிருந்தது. கஜேந்திரன் போய் விட்டார். ஒரு மூட்டைத் துணிகளைத் துவைத்து, குளித்து வெளியேற வேண்டும். இவர் பாத்ரூமுக்குள் ஆபீஸுக்கு எடுத்துப் போகும் பேக்கில் டப்பா, பஸ்ஸுக்கு ரூபாய், வரும் போது சாமான்கள் வாங்கி வர பை எல்லாவற்றையும் எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கையில் இவர் வெளியில் வந்தார்.

ஒரு புலிப் பாய்ச்சலில் பாத்ரூமுக்குள் போய் ஊற வைத்தவைகளை சட்சட்டென்று கும்மி அலசிப் பிழிந்து போட்டுவிட்டு நாலுடப்பா தண்ணீரை உடம்பில் ஊற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது ''உஷா நேத்து போட்டிருந்த பேண்ட்டைத் துவைச் சிட்டியா?'' என்றார்.

''ஆமா.''

''பாக்கெட்டிலிருந்த காகிதங்கள்ளாம் எங்கேஉஷா?',

''ஷெல்ஃபில் இரண்டாவது அடுக்கிலே தூக்குக்குக் கீழே வெச்சிருக்கேன்.''

சிறிது கழித்து சத்தம் கொடுத்தார். ''இருக்கு உஷா, எடுத்துக்கிட்டேன்.''

வெளியில் வந்து புடவைகளை அள்ளிப் போட்டு ஒன்றைச் சுற்றிக்கொண்டு மேட்ச் கிடைக்காமல்

ஒவ்வொன்றாயெறிந்து ஒன்றை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு முந்தானையை இழுத்துவிட்டுக் கண்ணாடி பீரோ முன் போய்நின்று பார்க்கையில், ஆபீஸில் பலரையும் விட அழகாய்த்தானிருந்தது. கண்ணுக்குக் கீழே மட்டும் நெளிநெளியாய் அரை வட்டங்கள். இன்னும் பத்து வருடந்தாண்டி வரவேண்டியவை. அம்மாவுக்கு வயதாகித்தான் வந்திருக்கும்.

காலை நேரத்திலாவது கடிகாரத்துக்குக் கண் வைக்க வேண்டும். எந்திரமாயல்ல. மிருகம் போல், மதம் பிடித்த மிருகம் போல் ஓடுகிறது. இரக்கமில்லாதவை களில் இந்தக் கடிகாரம் முதன்மையானது.

இரண்டுதட்டுகளிலும் கொதிக்கும் சாதத்தைப் போட்டுக்கொண்டு இவரைப் கூப்பிட்டபோது லெண் டிங் லைப்ரரி புத்தகத்தை மூடிவிட்டு வந்து உட்கார்ந் தார். குத்துக்கால் வைத்துக்கொண்டே சாப்பிடத் தொடங்கினேன். அவர் சம்மணம் போட்டு உட் கார்ந்து சாப்பிட்டார்.

''ராஜாராம் வீட்டுக்கு வர்ற அம்மாவை இங்கேயும் வந்து துணி துவைச்சுப் பாத்திரங் கழுவச் சொல் லிக் கேட்டிருக்கேன். ஒண்ணாந்தேதியிலிருந்து அந்த அம்மா வந்திருவா உஷா'' என்றார்.

''மாசம் எவ்வளவு?''

''ஒனக்கெதுக்கு அதெல்லாம். ராஜாராம் பேசி அனுப் பிருவான் உஷா.''

சாயங்காலம் சீக்கிரம் வந்திருங்க.

''மணி 9.10. மோர் போடு உஷா''

தினமும் ராத்திரி 9 மணிக்கு வருவார். இவருக்கு ஊர் பூராவும் சிநேகிதர்கள்.

எல்லாஜன்னல்களையும்சாத்தி ஸ்விட்சுகளையெல்லாம் சரிபார்த்து சாதம், குழம்பையெல்லாம் மூடிவைத்து ஒரு டம்ளர் தண்ணீரை இரண்டு மடக்கில்குடித்து,பின்

அறையைப் பூட்டி. சாவியைக் காய்கறிக் கூடைக்குள் போட்டு மேலே காய்களை வைத்து மறைத்துவிட்டு ஹேண்ட் பேக்கைத் தோளில் போட்டுக்கண்ணாடியில் ஒருதடவை பார்த்துப்புடவையைச் சரிசெய்துகொண்டு பெரிய பூட்டை எடுத்து வாசலில் பூட்டும்போது கீழே இவர் ஸ்கூட்டரை ஸ்டார்ட் பண்ணுகிற சத்தம் கேட்டது.

இவர் போன வாரம் கலாவிடம் சொன்னார். ''ஓங்கம் மாவுக்கு என்னைவிட நாப்பது ரூபா சம்பளம் ஜாஸ்தி. என்னை வாங்க போங்கன்னு சொல்றே. அம்மாவை வா போன்னு சொல்றே''.

கலா அப்போது ஒன்றுந் தெரியாததுபோல் கள்ளச் சிரிப்பு சிரித்தது திடீரென்று ஞாபகத்திற்கு வந்தது. எதிர் வீட்டில் சாவியைக் கொடுத்து விட்டு இரண்டு படிக்கு ஒரு காலாய்த் தாவி இறங்கி வந்து ஸ்கூட்டர் பின்னால் உட்கார்ந்ததும் வேகமாய்ப் பக்கவாட்டில் திருப்பிப் பறந்தார். பஸ் ஸ்டாப்பில் இறக்கிவிட்டு இவர் இணக்கமாய் ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டுக் கிளம்பினார். இவர் தினமும் ஸ்கூட்டரிலேயே ஆபீஸ் வருகிறார்.

பஸ் ஸ்டாப்பில் கூட்டம் அலை அலையாய் ஒவ்வொரு பஸ்ஸிலும் மோதியது. ஆண்களில் கூட பலசாலிகளும் இரக்கமற்றவர்களும் வைராக்கியமுள்ளவர்களும் மட்டுமே இந்த உச்சநேரத்தில் பஸ்ஸில் ஏறிவிடுகிறார்கள்.

ஒரு பஸ் நிற்காமலேயே போனது.அதை நோக்கி ஓடிய ஒரு நடு வயதுப் பெண் அலங்கோலமாய்க் கீழே விழுந்தார். கையைப் பிடித்து மெல்லத் தூக்கிவிட்டு, அடி பட்டிருச்சா, என்று நான் கேட்டு அவர் பதில் சொல்வதற்குள் அடுத்த பஸ்.

திமிறிக்கொண்டு ஒவ்வொரு படியாய் ஏறுவதற்குள் முன்னும் பின்னும் பக்கவாட்டிலும் ஆண்களா பெண்களா என்று அனுமானிக்க முடியாதபடி உடம்புகள் நசுக்க, உள்ளே போய் மேலே கம்பியைப் பிடிக்க கையை உயர்த்தினால் ஏற்கனவே கம்பி கொள்ளாமல் கைகள். பின்னால் ஒட்டி இடித்து

நசுக்கும் உடம்புகள். வேர்வை, பவுடர் செண்ட் வாசனை. பெல்ஸ் ரோடு முனையில் பஸ் நின்றதும் நெஞ்சு படபடக்க இறங்குகையில் 9.42. இன்னும் உள்ள மூன்று நிமிடங்களுக்கும் அட்டெண்டன்ஸ் ரிஜிஸ்தர் பெரிதா உயிர் பெரிதா என்று போராட்டம் நடக்கும்.

என்னோடு சேர்ந்து ஒரு கூட்டம் ராட்சசர்களாய் வரும் வாகனங்களை எதிர்த்தும் மறித்தும் சாலையின் குறுக்காய் ஓடியது. அடிபடாமலும் சாகாமலும் சாலையின் அடுத்த பக்கம் போவது தினமும் ஒரு அதிசயம்.

சேப்பாக்கத்தில் அந்த இரண்டாவது மாடிக்குத் தாவித் தாவி ஓடிப் போகையில் முழங்கால் பக்கம் பழைய வலி தெரிந்தது.

அட்டெண்டன்ஸில் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டு நாற்காலியில், உட்கார்ந்து மேஜையைப் பார்த்தேன். கட்டுக் கட்டாய் ஃபைல்கள்.

'இரண்டாவது ஷிஃப்ட் ஆரம்பம்' என்று மனசு சொல்லிக் கொண்டது.

□

சாசனம்

அப்பா வெளியூருக்குப் போகையில் வண்டிக்குள் யார் பேச்சுக் கொடுத்தாலும், எவ்வளவு முக்கியமாக அது இருந்தாலும் தலையை வெளியே நீட்டி அந்தப் புளிய மரத்தை ஒரு தடவை பார்த்துக் கொள்வார். ஊர்க்கோடியில் குறவர் குடிசைகளுக்கு மத்தியில் பிரம்மாண்டமான மரம் அது. அடியில் பன்றிகள் அடைந்து உரம் கொடுக்க ஊர் பூராவிலும் உள்ள மரங்களில் செழித்துக் கொழித்து நிற்கும் அது. அப்பாவுக்குச் சொந்தமான மரம்.

ஒரு செவ்வகவாக்கில் ஐந்து மைல் விஸ்தீரணத்தில் ஆறு சின்னக் கிராமங்களிலும் இந்தத் தாய்க் கிராமத்திலும் அப்பாவுக்கு நிலங்களுண்டு. அத்தனை நஞ்சை புஞ்சை வீடு மரங்களிலும் அப்பாவுக்கு ரொம்பப் பிடித்தமானது இந்தப் புளியமரம் தான். வெகு தூரத்திலிருந்து பார்த்தால் ஒரு குன்று பச்சையாய் நிற்பது போலிருக்கும். அருகில் வந்து அண்ணாந்து பார்த்தால் ஆயிரங்கிளையோடு அடர்ந்து அந்த மரத்திற்குள் ஒரு தோப்பு அசைந்தாடு வது போலிருக்கும்.

எண்ணெய் பூசியது போல் வழுவழுவென்றிக்கும், சிமிண்டுத் திண்ணையில் பகல் பூராவும் அப்பா உட்கார்ந்திருப்பார். நாலு பண்ணையாள்களுக்கும் அஞ்சு கிராமத்து குத்தகைக்காரர்களுக்கும் உட் கார்ந்த இடத்திலிருந்தே உத்தரவுகள் போகும். எப் போதாவது பர்மாக் குடையை விரித்து நடப்பார்.

ஒரு நாளைக்கு இத்தனை தடவை என்று எண்ணி விடலாம் இறங்கி நடப்பதை.

அப்பா நடந்திருக்க வேண்டிய நடையையெல்லாம் தாத்தா நடந்திருந்தார். சமஸ்தானத்தில் தாத்தா இந்தப் பிரதேசத்தின் பேஷ்கார்.

மஹாராஜா இந்தப் பக்கமாய் ஒரு முறை திக் விஜயம் செய்தபோது தாத்தா ஒவ்வொரு வேளை விருந்தையும் ஒரு உற்சவமாய் நடத்தியிருக்கிறார். மஹாராஜாவின் நாக்கு அது வரை அறிந்திராத ருசியும் பண்டமும் விருந்துகளில். பரிவாரங்கள் தங்கள் வயிறுகளைத் தாங்கள் தூக்கிச் சுமக்க வேண்டிய நிலை.

மரியாதை காட்டி வெகுவாய்ப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த தாத்தாவை அழைத்து விரலை அவ்வப் போது நீட்டிக் கொண்டே வந்தார் மஹாராஜா. பின்னால் அந்த நிலங்களெல்லாம் தாத்தாவுக்குச் சாசனமாய் வந்தன.

தாத்தா அரண்மனைக்குப் போய் சாசனங்களையும் பட்டயங்களையும் வாங்கி வந்த நாளிலிருந்து எட்டு நாட்களுக்குள் இருபத்தோரு கிராமங்களில் ஆள்களைத் திரட்டினார். தங்களுடையதென்று எண்ணி உழுது கொண்டிருந்த குடியானவர்களை நிலங்களிலிருந்தும் ஊர்களிலிருந்தும் மஹாராஜாவின் சாசனங்களைக் காட்டி விரட்டினார். அடிதடிகளும் நாலு கொலைகளும் நடந்ததாகப் பேச்சுண்டு.

தாத்தா வீட்டிலிருந்து எப்போது புறப்பட்டுப் போனார், எந்த ஊரில் யார் வீட்டிலிருக்கிறார், ராத்திரி எத்தனை மணிக்கு வருவார் என்பதெல்லாம் வீட்டில் யாருக்கும் தெரியாது. உள்ளூரில் தான் தங்கியிருக்கிறார் ''ஒரு வீட்டில்'' என்பது போல் நக்கலாக ஒருவர் சொல்ல ''அதெல்லாமில்லை சிறைக்குளமோ பண்ணந்தையோ கீரந்தையோ எங்கேயிருக்காகனு யார்கண்டா'' என்று அழுத்தமாய் அடுத்த ஆள் பேசி விடும்.

சில சமயம் விடியற்காலைகளில் சிவந்த கண்களோடு வந்து சேர்வாராம். வந்ததும் பரபரவென்று வீட்டு ஆள்கள் ஒரு அண்டா நிறையத் தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து வாசலில் வைப்பார்கள். குளிரக் குளிரக் குளித்து வேட்டி துண்டை நனைத்துப்போட்டு விட்டு வீட்டிற்குள் நுழைவாராம்.

தாத்தா கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அப்பா நடக்கையிலேயே மஹாராஜா இந்தியப் பிரஜையாகி விட்டார். சாசனங்களையும் பட்டயங்களையும் அப்பா கையில் ஒப்படைத்துவிட்டுத் தாத்தா கிழக்குக் காட்டில் எரிந்த போது முதல் தேர்தல் முடிந்து ஓட்டு களை எண்ணிக் கொண்டிருந்த நேரம்.

கிராமங்களில் நீண்டு கிடந்த புஞ்சைகளை அப்பா அந்தந்த கிராமத்துப் பெருங்குடியானவர்களிடம் வாரத்துக்கு விட்டு விட்டார். செவற்காட்டுப்பனை களை பாட்டத்துக்கு விட்டார். தை மாசியில் வீட்டு மச்சிலும் குளுமைகளிலும் பட்டாசாலையிலும் நெல்லும் கம்பும் வரகும் கேப்பையும் ஒரு புறமாகவும் மிளகாய், கொத்தமல்லி, நிலக்கடலை, துவரம் பருப்பு, கருப்பட்டி வட்டுகள் என்று மறுபுறமும் குவிந்து கிடக்கும். ஆள்பத்தி அறைக்குள் மட்டும் அப்பா எதையும் வைக்க விட மட்டார். அப்பா வைத் தவிர யாரும் அந்த அறைக்குள் நுழைய முடியாது.

நாலு ஆள் சேர்ந்தாலும் தூக்க முடியாத மாதிரி ஒரு பெரிய இரும்புப் பெட்டி அறையின் கிழக்கு மூலையில் இருக்கிறது. அப்பா உத்திரத்தையோ தூணையோ நிலைப்பாய்ச்சாகக் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் ஆழமான யோசனையிலிருக் கிறாரென்று அர்த்தம். அது முடிந்ததும் அறைக்குள் நுழைந்து அந்த இரும்புப் பெட்டியைத் திறப்பார். அதற்குள்ளிருந்து பழைய சாசனங்களையும் பட்டயங் களையும் பத்திரங்களையும் பூக்களை எடுப்பது போல் எடுப்பார். மேல் துண்டால் தூசி தட்டுவார்.

சந்தேகம் தோன்றிய பத்திரத்தை எடுத்து வெளிச்சத்தில் சின்னசத்தத்தோடு படித்துப் பார்ப்பார். சில நாட்களில் மனசில் எதையோ தீவிரமாய் நினைத்துக் கொண்டு குடைந்து குடைந்து அந்தச் சாசனங்கள் நீங்கலாக வேறு எதையோ ஒன்றைத் தேடுவது போலிருக்கும். ஒவ்வொரு தடவையும் பெட்டியைத் திறந்து மூடிவிட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்கையில் அப்பா முகத்தில் வேர்வையும் அதிருப்தியும் தெரியும்.

ஊர்க்கோடி புளியமரம் தளதளவென்று நிற்கிறது. அதிலிருந்துதான் வருசத்திற்குண்டான புளி வருகிறது. ஆனால் ஒப்படைத்து விட்டுப் போன சாசனங்கள் பத்திரங்கள் எதிலும் ஏன் ஒரு சின்னத் துண்டுக் காகிதத்தில் கூட இந்த மரத்தைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை இல்லை.

ஒருநாள் சுப்பையா மாமா அப்பாபக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து பேச்சுவாக்கில் ''மண்டபத்து மல்லி, மண்டபத்துப் புளி ரெண்டுக்கும் சமமா ஒலகத்தலெ எங்கேயும் கிடையாது'' என்று சொல்லிவிட்டார். அப்பா இதைக் கேட்டதும் அம்மாவைக் கூப்பிட்டார். ''அந்தக் கொறட்டுப் புளியிலே கொஞ்சங் கொண்டாந்து மாப்பிள்ளட்ட குடு'' என்று சொல்லி விட்டு ''இன்னைக்குக் குழம்பு ஒங்க வீட்டிலெ இந்த புளியிலெ. விடிய வந்து சொல்லுங்க மாப்பிள்ளை, மண்டபத்துப் புளி ஒசத்தியா; கொறட்டுப் புளி ஒசத்தியானு''

மறுநாள் சுப்பையா மாமா திண்ணையில் வந்து உட்கார்ந்ததும் சொன்னார் ''இந்தக் கொறட்டுப் புளிக்குச் சரியா மண்டபத்துப் புளியும் நிக்காது; மதுரைப் புளியும் நிக்காது!

'கொறட்டுப் புளி' என்று அப்பா சொல்வது 'குற வீட்டுப் புளி' என்பதன் சுருக்கம். 'குறவீடு' என்று வருகிற எதையும் வேறு மாதிரித்தான் சொல்வார். அப்படிப் பேசி முடித்ததும் எதையோ மறைத்துத் தப்பித்து விட்ட திருப்தியில் பலர் முன்னிலையில் தன்னை மறந்து சந்தோஷப்பட்டுக் கொள்வார்.

ஆள்பத்தி அறையின் இருப்புப் பெட்டியைத் திறந்து சாசனங்களையும் பத்திரங்களையும் பார்த்து முடித்த சில சமயங்களில் அப்பா திண்ணையிலிருந்து இறங்கிக் குடையை விரித்தும் விரிக்காமலுமாய் ஓடப் போகிற மரத்தைக் கயிறு போட்டு கட்டி வைக்கப் போவது போல் ஓடுவார். கொழுந்து விடும் நேரம், பூப் பூக்கும் நேரம், பிறை பிறையாய்ப் பிஞ்சு விடும் நேரங்களில் இப்படிப் போய் மரத்தடியில் நிற்பார்.

''அய்யா மகன் வந்திருக்கார் விலகுலெ'' என்று சத்தம் போட்டு, வேடிக்கை பார்க்க வரும் குறவீட்டுப் பிள்ளைகளை சேரிக் கிழவர்கள் விரட்டுவார்கள். மரத்தடியில் அடைந்து கிடக்கும் பன்றிகளை விரட்டி மேட்டுப்பக்கம் கொண்டு போவார்கள். பன்றிக் கழிவுகளைத் தள்ளி ஒரு புறமாய் ஒதுக்குவார்கள்.

மற்றக் குடிசைகளிலிருந்து விலகி ஒரு குடிசை மரத்திற்கு வடக்கில் தனியாய் உண்டு. வெளியில் உண்டாகும் சேரி அசுத்தங்கள் அந்தக் குடிசையருகே வந்து விடாதவாறு சுற்றி ஒரு தீ வட்டம் நின்று காப்பது போல் பளிச்சென்றிருக்கும்.

அப்பாவின் குரலைக் கேட்டதும் குடிசைக்குள்ளிருந்து ஒரு கிழவி கண்ணில் பூ விழுந்து பார்வை தெரியாமல் கம்பூன்றி வெளியில்வருவாள். குறவர்கூட்டத்திலிருந்து விலகித் தனியாய் ஆகாயத்திலிருந்து வந்து பிறந்தது போல் கிழவியின் மகள் தாத்தா ஜாடையில் தாத்தா நிறத்தில் வந்து நிற்பாள். அப்பாவுக்கும் அந்தப் பொம்பிளைக்கும் பதினைஞ்சு வயது வித்தியாசமிருக்கும்; சின்னவள்.

அந்தப் பொம்பிளையும் அவள் புருஷனும் பிள்ளைகளும் குறவர் கூட்டத்திலிருந்து விலகித் தனியாய் நிற்பார்கள். கிழவியும் மகளும் அப்பா பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் வாஞ்சையோடு கேட்பார்கள். அப்பா புறப்பட்டுப் போகும் போது அந்தப் பொம்பிளை அவர் பார்க்கும்படி முன்னே வந்து குப்பை கூளங்களைக் காலால் தள்ளி வழி செய்வாள். இவர்களின் இந்தச் செய்கைகளால் அப்பா தடுமாறி நடப்பார். வீடு வரும் போது மறுபடி முகம் மாறி வந்துசேர்வார்.

வெகு நேரம் யோசனையில் கிடப்பார். கணக்குப் பிள்ளையைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டு விடலாமென்று அப் பாவுக்கு பலமுறை தோன்றியதுண்டு. இந்த மரம் நிற்கும் நிலம் யாருக்குச் சொந்தம் என்று அவரிடம் கேட்கலாம். தன்பெயருக்கே ரசீது போடச் சொல்ல லாம் வரி கட்டியதாக. ஆனால் மரம் இருக்கும் இடம் நம் பெயரிலில்லை என்று கணக்குப்பிள்ளைக்கு நாமே சொல்லிக் கொடுத்தது போலாகிவிடும். சொத்து விஷயத்தில் அவசரப்படக்கூடாது. போகிற வரை போக வேண்டும். அப்பா கணக்குப் பிள்ளைக்குச் சொல்லி விடும் ஞாபகம் வந்து ஒவ்வொரு முறையும் நிறுத்தி வைத்தது போக அந்த எண்ணத்தையே சில நாளில் மறந்து விட்டார்.

வருசா வருசம் புளியம்பழ உலுக்கல் அப்பா முன்னால் விமரிசையாய் நடக்கிறது. மூடை மூடை யாய்ப் புளி வீட்டுப் பட்டாளத்துக்கு வருசத்துக்கு. புளியம்பழ உலுக்கலுக்கு முதல் நாளே அப்பா ஆள் சொல்லி விடுவார். மறுநாள் காலை அப்பா போகு முன்னால் பன்றிக் கழிவுகளைக் கூட்டிப் பொட்ட லாக்கி வைத்திருப்பார்கள்.

அப்பா பத்து ஆள்களோடும் ஒரு கட்டுச் சாக்கு களோடும் வெயில் வந்ததும் வருவார். வருசா வருசம் இது ஒரு சடங்கு போல் நடக்கும். உலுக் கலுக்கு முன் கிழவியின் மகள் கிழவியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து மரத்தருகில் நிறுத்துவாள். கிழவி மரத்தைத் தொடுவாள்; தடவுவாள்; கும்பிடு வாள். குருட்டுக் கண்ணிலிருந்து தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர் வடியும், மகள் மெல்லக் கிழவியை அகற்றி அழைத்துக் கொண்டு குடிசைப் பக்கம் போவாள்.

அப்பா இவைகளையெல்லாம் பார்த்தும் பார்க்காத தும் போல் நிற்பார். சீக்கிரமாய் இந்தச் சடங்கு நடந்து முடியவேண்டுமென்பது போல் பொறுமை இழப்பார். இது முடிந்ததும் பலசாலிகளாயுள்ள எட்டுப் பேர் திசைக்கு ஒருவராய் ஒரே நேரத்தில் கிளை களில் ஏறி நின்று மேற்கொப்பைப் பிடித்துக் கொண்டு கூத்தாடுவார்கள்.

பழங்கள் உதிர்ந்து சடசடவென்று சத்தங்கிளப்பும். குற வீடுகளின் சின்னப் பிள்ளை எதுவும் பழம் பொறுக்க நடுவில் நுழைந்தால் மண்டையிலடிக்கும். ஒரு பழமே ரத்தம் கசிய வைத்து விடும்.

மொத்தக் கிளைகளையும் உலுப்பியபின் அப்பா மரத்தைச் சுற்றி வந்து மேல் நோக்கிப் பார்வை யிடுவார். ஒரு கிளை விட்டுப் போயிருந்தாலும் அவர் பார்வைக்குப் பட்டு விடும். எல்லாமும் உலுப்பி முடிந்தவுடன் பத்துப் பேரும் பழங்களை வாரிக் கட்டுவார்கள்.

ஒரு சின்னக் குவியலை அப்பா காலாலேயே குவித்து ஒதுக்குவார். அந்தப் பொம்பிளை வந்து அள்ளிக் கொள்ளும். அள்ளும்போது அவள் கண்ணில் இருந்து கண்ணீர் வடியும். மூடைகளை வண்டியி லேற்றி வீட்டில் கொண்டு வந்து இறக்குவார்கள். ஒரு வாரம் முற்றத்தில் காயும்.அப்புறம் பதினைந்து பேர்கள் பட்டாசாலையில் உட்கார்ந்து உடைப்பார் கள். மறுபடியும் முற்றத்துக்குப் போகும். அப்புறம் சால்களில் அடையும்.

ஒரு வருசம் உலுக்கலின் போது கிழவி மரத்தைத் தொட்டு அழுது கொண்டிருந்த போது மகள் புருசன் ''ஒங்க ஆத்தாளை இங்கிட்டுக் கூப்பிடு. அசிங்கமா யிருக்கு; சனம் பூராவும் வேடிக்கை பார்க்குது'' என்று கோபமாய்ச் சொன்னான். அந்தப் பொம்பிளை தயங்கியது. ''கூட்டிக்கிட்டு வரப்போறியா இல்லை யாடி'' என்று எல்லோருமிருக்கக் காலால் ஒரு உதை விட்டான். ஓடிப்போய் கிழவியை இழுத்துக் கொண்டு வந்தாள். அன்று அப்பா காலால் தள்ளிக் குவித் திருந்த புளிக்கு முன்னால் வந்து அவன் ''இதையும் அள்ளிக்கிட்டுப் போயிருங்க'' என்றான்.

அவன் கை காலெல்லாம் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. அப்பா சற்றுக் கலங்கிப் போனார். விட்டுக் கொடுக் காமல் ''இதையும் அள்ளிக் கட்டுங்கடா'' என்று சொல்லி விட்டு நடந்தார். அன்று ஒரு பழம் விடாமல் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தன.

அடுத்த வருசம் வழக்கம் போல் மறுநாள் புளியம்பழம் உலுக்க வரப் போவதாகச் சொல்லியனுப்பியிருந்தார் அப்பா. மறுநாள் பத்துப் பேரோடு மரத்தடிக்குப் போகையில் தரையெங்கும் பன்றிக் கழிவுகள். எங்கும் அசிங்கமும் நாற்றமும்.

கயிற்றுக் கட்டிலில் கிழவி உட்கார்ந்திருந்தாள்.யாரோ வம்பாய் உட்கார்த்தி வைத்திருப்பது போலிருந்தது. அந்தப் பொம்பிளை புருஷனோடும் பிள்ளைகளோடும் நின்றாள். அப்பா அந்தப் பெண்ணைக் கடுமையாகப் பார்த்தார். ''என்ன இதெல்லாம்?'' என்று அதட்டினார். சொல்லி வைத்ததுபோல் யாரும் வேலை வெட்டிக்குப் போகாமல் குறவீட்டு ஆள்கள் மொத்தமும் கூடியிருந்தது.

அந்தப் பொம்பிளை ''இனிமேற்பட்டு இந்த மரத்தை நான்தான் உலுக்குவேன்''இதிலே எனக்கு பாத்தியதை உண்டு... என்று பேசத் துவங்கியது. அப்பாவுக்கு கால் நடுங்கியது; உதடு கோணியது. ''போதும் போதும் பேச்சை நிறுத்து'' என்று அதற்கும் அப்பால் அந்தப் பொம்பிளை பேசப்போவதை பதறிப்போய் நிறுத்தினார்.கயிற்றுக் கட்டிலின் மேல் அந்தக் கிழவி நிச்சலனமாய் உட்கார்ந்து இருந்தாள்.

கூட்டி வந்த ஆள்களைத் திருப்பியழைத்துக் கொண்டு தலையைச் சாய்த்து குனிந்து நடந்து வீடு வந்து சேர்ந்தார். அதற்கப்புறம் அப்பா ஆள்பத்தி அறைக்குள் நுழைந்து பெட்டியைத் திறந்து சாசனம் எதையும் எடுத்துப்பார்க்கவே இல்லை.

□

ஒரு பொழுதாயினும்

புது சைக்கிள் என்றால் ரொம்ப விலையாகும். ஒரு பழைய சைக்கிளாவது வாங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இப்போது. இதற்கு முன் இவன் வேலை பார்த்த இடங்கள் கிராமமாகவும் இல்லாமல் பெரிய நகர மாகவும் இல்லாத இடங்களாக அமைந்து விட்டன.

வீட்டிலிருந்து ஆபீஸுக்கு நடந்தே போய்விடுவான். பிள்ளைகளும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அப்படியே நடந்து போனார்கள். அவசியப்பட்ட நேரங்களில் யாரிட மாவது சைக்கிள் இரவல் கேட்டு வாங்கிக் கொள் வான். இரவல் கிடைக்காத நேரங்களில் அவசரத்திற் காக வாடகைக்கு சைக்கிள் எடுத்துச் சென்றிருக் கிறான்.

அந்த ஊர்களில் இவனுடைய ஆபீஸ் நண்பர்கள் எல்லோருமே சைக்கிள் வைத்திருந்தனர். வீடு தவறாமல் தாழ்வாரத்திலோ வாசலிலோ சைக்கிள் நிற்கும். அந்த வீட்டு ஆண் வீட்டிலிருக்கிறான் என்பதை வெளியே நிற்கும் சைக்கிள் அடையாளம் காட்டும்.

கேரியரில் தங்கள் வீட்டுக் குழந்தைகளிலொன்றை ஏற்றிக் கொண்டு வெளியே போவார்கள். பெண் குழந்தைகளை அதிகமாய் யாரும் ஏற்றிக் கொள்வ தில்லை. ஆண் குழந்தைகளையே ஏற்றிக் கொண்டு மாலை வேளைகளில் கடைத் தெருவிற்குப் போவார் கள். செல்லமாய் சைக்கிளிலிருந்து இறக்கிவிடுவார்கள்.

நண்பர்கள் வீட்டிற்கு அவசர விஷயமாய்ப் பேசப் போவார்கள். அப்போதும் கடைக்குட்டிப் பையனுக் குத் தலைசீவி வேறு சட்டை மாற்றிக் கேரியரில் உட் கார்த்தி விடுவார்கள் பெண்கள். அடுத்த தெருவிற் குப் போவதானாலும் சைக்கிளில் ஏறிப்போய் வரு வார்கள். வழியில் வேண்டியவர்களைக் கண்டால் சைக்கிளிலிருந்து இறங்காமலேயே ஒரு காலைப் பெட லிலும் இன்னொரு காலைத் தரையிலுமாய் ஊன்றி நின்று மணிக் கணக்காய்ப் பேசிக் கொண்டிருப்பார் கள். அதிகாரிகள் எதிரில் வந்தால் சைக்கிளிலிருந்து இறங்கி நடப்பதை ஒரு மரியாதையாக்கியிருந்தார்கள்.

ஒவ்வொருவரும் ஏதாவதொரு சைக்கிள் கடைக் காரனோடு சிநேகமாயிருந்தார்கள். காலையில் அங்கே போய் உட்கார்ந்து பேப்பர் படிப்பது; சைக்கிளில் சிறுசிறு பழுதுகளைச் சரி செய்யச் சொல்லி நுட்ப மாய்ப் பேசுவது; டீ வாங்கிக் கொண்டு வரச் சொல்லிக் குடிப்பது, காற்று அடித்துக் கொள்வது போன்ற வேலைகளில் கிளம்பும் போது டீக்காசு, ரிப்பேர்க் காசு கடைப் பையனுக்கு இனாம் எல்லாவற்றையும் கணக்குப் பார்த்து சட்டைப் பையிலிருந்து பணம் எடுத்துக் கொடுப்பது பந்தாவாயிருக்கும்.

இவன் இதுவரை சைக்கிள் வாங்காததற்கு இவை யெல்லாம் கூட காரணங்கள். வீட்டிலல்லாமல் காலை யில் வெளியே ஒரு கடையில் போய் உட்கார்ந்து இவனால் டீக் குடிக்க முடியாது. இவன் ஆபீஸ் பியூனையே டீ வாங்கி வரும்படி சொல்ல இவனுக்கு இதுவரை தைரியம் வந்ததில்லை. அப்படியிருக்க, தெரி யாத ஆளிடம் போய் டீ வாங்கச் சொல்வது இவனால் முடியாதது. தவிரவும் டீ யெல்லாம் குடித்து சைக்கிள் ரிப்பேரெல்லாம் ஆன பின்னால் கணக்குப் பார்த்துக் காசு கொடுக்க இவன் பையில் அவ்வளவு பணப் புழக்கம் எப்போதும் இருப்பதில்லை.

எல்லாவற்றிற்கும் மேல் சைக்கிள் ஓட்டிச் செல்வ தென்பது ஒரு அவஸ்தையாகவே இருந்து வந்திருக் கிறது. எப்போதாவது சைக்கிள் ஓட்டி விட்டு வந்த மறுநாள் தொடைச் சதை இறுகிக் கொள்ளும், ஆடு சதை விண்விண்ணென்று வலிக்கும். அதனாலும் சைக்கிள் மேல் இவனுக்கு ஆசை வந்ததில்லை.

ஓசியிலாவது சைக்கிள் வாங்கி இவன் தன் பிள்ளை களை சைக்கிள் கேரியரில் வைத்து ஒரு நாளும் கடைத் தெருவிற்கு அழைத்துச் சென்றதில்லை. சைக்கிள் சவாரி குழந்தைகளின் தூரத்து லட்சியமாகவே இருந் தது. யாராவது நண்பர்கள் இவனைத்தேடி வீட்டிற்கு வந்து வாசலில் சைக்கிளை நிறுத்தி விட்டு உள்ளே வந்து பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். இவனுடைய பிள்ளைகள் உடனே வெளியே ஓடி சைக்கிளைச்சுற்றிச் சுற்றி வரும் ஒன்று மணியடிக்கும்; ஒன்று பெடல் சுற்றும். இவை முடித்து ஒன்று சீட்டிலும், ஒன்று கேரியரிலும் உட்கார்ந்து கொள்ளும். இவனோடு பேசியது போதுமென்று வந்தவன் பாதியிலே பேச் சை முடித்துக் கொண்டு குழந்தைகளிடமிருந்து சைக் கிளைப் பிய்த்து எடுத்துச் செல்வான்.

இரண்டு பிள்ளைகளையும் படிக்க வைக்க வேண்டும். வீட்டில் எல்லோருக்கும் சாப்பாடு துணிமணி ஆக வேண்டும். கிராமத்திலிருக்கும் வயதான தாய்க்குப் பணம் அனுப்ப வேண்டும். வீட்டு வாடகை, பால், நல்லது கெட்டதுக்குப் போவது, செய்வது இந்த எல் லாவற்றிற்கும் இவனுடைய சம்பளத்திற்கும் இழுபறி நடக்கும். மாதத்தின் முதல் தேதியிலேயே ஒரு சிநேகி தனைக் குறிவைத்து விடுவான். மாதக் கடைசி வரை அவன் நினைவாகவே திரிவான். சம்பளம் வாங்கிய மறுதினமே அவனைப் பிடித்து இழுத்துக் கடன் வாங்கிச் சமாளிப்பான். குழந்தைகளின் சைக் கிள் சவாரிக் கனவுகள் எல்லாம் இதனால் இவனுக்கு உறைத்ததே யில்லை.

இந்த ஊருக்கு வந்ததும்தான் ஒரு சைக்கிள் இல் லாமல் சமாளிக்க முடியாது என்ற நிலைமை வந்து விட்டது. முதலில் இவன் நட்டநடு ஊரில்தான் வீடு பார்க்க ஆரம்பித்தான். ஆகாயத்திற்குச் சொல்லப் பட்ட வாடகையைக் கேட்டுவிட்டுக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஊர்க் கோடிக்கே வந்தான். குறைச்சல் வாடகையில் அங்கேதான் வீடு அமைந்தது.

'ஊர்க் கோடியிலா வீடு பிடித்தீர்கள்?' என்று யாரா வது கேட்டால், 'ஊர் ஆரம்பத்தில் வீடு கிடைத்திருக் கிறது' என்று சமாளித்தான். இவன் இருக்கும் வீட்டி

லிருந்து பார்த்தபோது தான் பிள்ளைகளின் பள்ளிக் கூடம் வடக்கு மூலையில், ஆபீஸ் தெற்கில், மார்க்கெட் கிழக்கு மூலையிலிருப்பது தெரிந்தது. நேரங்கெட்ட நேரங்களில் பேருக்கு ஒரு டவுன் பஸ் போனது.

எப்படிப் பார்த்தாலும் ஒரு சைக்கிள் வாங்க வேண்டியது அத்தியாவசியம் என்றாகி விட்டது. ஆபீஸ் பியூன் அங்கும் இங்குமாய்க் கேட்டுக் கடைசியாய் ஒரு ஆளிடம் கூட்டிப் போனான். எல்லாம் ஐந்து நாட்களுக்குள். அதுவே ஒரு பெரும் சாதனை.

அவர் விவசாய ஆபீஸில் வேலை பார்க்கிறவர். சைக்கிள் திண்ணையில் நின்றது. அழுக்கு அப்பிக் கிடந்தது. சீட்டுக் கிழிந்திருந்தது. பெயிண்ட் உதிர்ந்து பல தேசப்படங்கள் சைக்கிள் முழுக்க. டயர்கள் இரண்டும் வழுக்கையாயிருந்தன. ஒரு புதிய சைக்கிள் வாங்கப் போவதாகவும் இந்த சைக்கிளை விற்பது பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் சொன்னார். ஆபீஸ் பியூன் அவருடைய யோசிக்கும் சக்தியைப் பேசிப் பேசியே சிதறடித்தான்.

மறுநாள் சாயங்காலம் ரூபாயோடு போய் சைக்கிளோடு வந்தார்கள். வீட்டிற்குப் போகும் வழியில் இவனும் பியூனும் மெயின் ரோடு வரை சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டே பேசிக் கொண்டு வந்தனர். இனி அந்த விலக்கு ரோடு வழியாய் போய் வீடு சேர வேண்டும். பியூன் ஊருக்குள் நடக்கத் திரும்பினான். விலக்கு ரோட்டில் சைக்கிளிலேறி சொந்த வாகனத்தின் முதல் சவாரியைத் துவக்கினான்.

பொழுது மெல்ல இருட்டிக் கொண்டிருந்தது. இரண்டு முறை சைக்கிள் டயர்கள் சாலைக் குழிகளுக்குள் 'டங்' கென்ற சத்தத்தோடு விழுந்து எழுந்தது. உற்றுப் பார்த்தான். அது தார் ரோடு தான். அரைக்கால் தார் தானிருந்தது. மீதி முக்காலே அரைக்காலும் குண்டும் குழியும்தான். சுமார் அரை கிலோ மீட்டருக்கு இந்தப் பள்ளங்கள்.

விலக்கிக் கொண்டு போய் இடுக்குகளின் வழியே குழி களில் விழாமல் சில இடங்களில் தப்பிக்க முடிந்தது. கொஞ்ச தூரம் ஓட்டினான். மறுபடி ‘டங்’. நேராய் மூளையில் போயடித்தது. சாலை செய்யப்பட்ட கற் கள் குழிகளுக்குள் நீட்டிக் கொண்டு கூராய் நின்றன.

சில இடங்களில் சைக்கிளிலிருந்து விழப் பார்த்தான். சமாளித்து மறுபடி ஓட்டும்போது கைகளிலும் உடம்பு முழுக்கவும் சலவையாய்க் கொப்புளித்த வேர்வை. பிடி அடிக்கடி வழுக்கியது. பயம் நரம்புகளில் பரவி லேசாய் நடுங்க ஆரம்பித்தான்.

வீட்டுக்கு வந்ததும் மனைவியும் பிள்ளைகளும் சைக்கிளைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தார்கள். பிள்ளைகள் சைக்கிளைத் தொட்ட இடங்களிலெல்லாம் வேர்வைப் பிசுபிசுப்பு. அன்று ராத்திரி சாப்பிட்டு விட்டுப் படுக்கப் போகுமுன் திண்ணையில் நிறுத்தியிருந்த சைக்கிளைப் பயத்தோடு பார்த்து விட்டுப் போனான்.

மனைவியோடு ராத்திரி வெகு நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தான். காலையில் எட்டு மணிக்கு சைக் கிளில் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடத்தில் கொண்டு போய் விட வேண்டும். அப்படியே மார்க்கெட்டுக்குப் போய் காய் வாங்கிக் கொண்டு வந்து போட்டு விட்டுக் குளித்து டிபன் சாப்பிட்டு மறுபடி சைக் கிளில் ஏறி ஆபீஸ் போக வேண்டும். சாயங்காலம் பிள்ளைகளை ஆபீஸுக்கு வரச்சொல்லி ஆபீஸ் முடிந்ததும் அவர்களை ஏற்றிக் கொண்டு வீடு வர வேண்டும் என்று தீர்மானமாயிற்று.

ஒரு சைக்கிள், புதுசோ, பழசோ-வாங்கி வந்து நிற் கிறது. இந்த விலக்கு சாலையின் குழிகளுக்குள் விழுந்து எழுந்து தினமும் போய் வர வேண்டும் என்ற நினைவு வா மனசு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. தூக்கம் வர வெகு நேரமாகி விட்டது.

விடிந்ததும் ஒரு முறை சைக்கிளைப் பார்த்து விட்டுக் குளிக்கப் போனான். பிள்ளைகளுக்கு இன்று முதல் சைக்கிள் சவாரி என்பதால் குதூகலமாய்ப் பள்ளிக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

புத்தகப் பைகளை முதுகில் போட்டுக் கொண்டு பிள்ளைகள் படிகளில் இறங்கியதும் இவன் சைக் கிளைத் திறந்து ஸ்டாண்டைக் காலால் தள்ளிப் பின்னால் விட்டான். பின் வீல் உலோகச் சத்தத் தோடு தரையில் விழுந்தது. டயரைத் தொட்டுப் பார்த்தான். 'வதக்' கென்று கிடந்தது. துளிக் காற்று இல்லை.

எல்லார் முகங்களிலும் கவலையும் கோபமும். இவனுக்கு உதடு துடித்தது. பிள்ளைகளை நடந்து போகச் சொல்லிவிட்டு அவளிடம் ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டு சைக்கிளை இறக்கினான். தள்ளிக் கொண்டே வெகு தூரந்தாண்டி ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்கருகில் ரவுண்டாணாவுக்குப் போனான்.

இரண்டு மூன்று சைக்கிள் கடைகள் தள்ளித் தள்ளி இருந்தன. முதலிலிருந்த கடையோர வேப்பமரக் கிளையிலிருந்து பாதி சைக்கிள் தொங்கிக் கொண்டி ருந்தது. இவன்போய் 'பஞ்ச்சர்' என்றான். குத்துக் கால் வைத்து ஒரு ரிம்மை உருள விட்டுக் கொண்டிருந்த சைக்கிள் கடைக்காரன் திரும்பி இவனையும் இவன் சைக்கிளையும் பார்த்தான். முகத்தில் ஒரு உணர்ச்சி யுமில்லாமல் மறுபடி ரிம்மைக் கையால் வேகமாய் உருள விட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

'ஆபிஸ் போகணும். கொஞ்சம் அவசரம்' என்றான் இவன். இந்த ஊருக்குப் போஸ்ட்டிங்ஸ் போட்டவன், இந்த வீட்டை வாடகைக்கு விட்டவன், இந்த சைக் கிளை வாங்கிக் கொடுத்த ஆபிஸ் பியூன், இந்த சைக்கிளை இவனுக்கு பிகு பண்ணிக் கொண்டே தலையில் கட்டிவிட்ட விவசாயத் துறை கிளார்க், அவசரம் புரியாத இந்த சைக்கிள் கடைக்காரன் எல்லோரும் ஒரே நேரத்தில் இவனை இப்போது இம்சை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

கை வேலையை முடித்து விட்டுக் கடைக்காரன் வீலிலிருந்து டயரைப் பிரித்துக் குடலை உருவுவது போல் டியூபை உருவினான். குண்டாத் தண்ணீரில் 'பஞ்ச்சர்' தேடி ஒட்டிக் கொடுத்துவிட்டு 'ஒரு ரூபாய்'

என்றான். ரூபாயைக் கொடுத்துவிட்டு சைக்கிளிலேறி வீட்டிற்கு வந்து ஆபீஸ் போனான்.

சாயங்காலம் பிள்ளைகளை ஆபிசிலிருந்து சைக்கிளிலேற்றிக் கொண்டு வீட்டிற்குப் புறப்பட்டான். விலக்கு ரோட்டில் திரும்பியதும் குழிகளுக்குள் சைக்கிள் ஏழெட்டுத் தடவை விழுந்தது. ஒன்பதாவது தடவை சைக்கிள் உடைந்த ஒரு பள்ளத்தில் விழுந்தபோது நிலை தடுமாறி சாய்ந்தது. பிள்ளைகள் இரண்டும் தரையில் கிடந்தன.

சைக்கிளை நிமிர்த்தும்போது உடல் முழுவதும் நடுங்கியது. மூத்த பெண்ணுக்கு முழங்கால் சிராய்த்து ரத்தம் வந்தது. நடந்து போகிறவர்கள், லாவகமாய் நல்ல சைக்கிள்களில் போகிறவர்கள் பலரும் வேடிக்கை பார்த்தது தலை முழுக்கக் கட்டெறும்புகள் மொய்த்தது போலிருந்தது.

பிள்ளைகளை ஏற்றிக் கேரியரிலும் பாரிலும் உட்கார வைத்து வெட்கத்துடன் தள்ளிக் கொண்டே வந்தான். வீட்டு வாசலில் நின்று இப்படி வருவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள் ஓடிவந்து பிள்ளைகளை இறக்கினாள். இரண்டும் ‘ஓ’ வென்று அழ ஆரம்பித்தன. ’எது ஒண்ணையும் தொட்டோம், துலங்கனோம்ணு இல்லையே’ என்று சைக்கிள் பார் மேல் கோபமாய் இடது கையால் ஒரு அடி அடித்து அதே கையால் தலையிலடித்துக் கொண்டாள்.

இவன் மௌனமாய் சைக்கிளைத் திண்ணைக்கேற்றினான். அன்று ராத்திரியும் வெகு நேரம் தூக்கம் வரவில்லை. விடியற்காலையில் எழுந்ததும் நேராய் திண்ணைக்கு வந்து சைக்கிள் டயரைத் தொட்டுப் பார்த்தான். இன்று முன் வீலில் காற்றில்லை. ‘பிள்ளைகளைத் தயார்ப் பண்ணு. இதோ வந்துடறேன்’ என்று அவளிடம் சொல்லி விட்டு உள்ளே போய் ரூபாயெடுத்துக் கொண்டு சைக்கிளைத் தள்ளிய படியே அரை ஓட்டத்தில் சைக்கிள் கடைக்குப் போனான்.

இன்னும் ஒரு கடைக்காரனும் வந்திருக்க வில்லை. வேப்ப மரத்தடியில் இங்கும் அங்கும் நடந்து பார்த்து விட்டு உட்கார்ந்தான். ஒரு மணி நேரமாய் மனசு உலையில் போட்ட அரிசியாய்க் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. கடைக்காரன் வந்ததும் 'பஞ்ச்சர்' என்றான். அவன் கடைச் சாமான்களை ஒவ்வொன்றாயெடுத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கையில் இவன், 'பிள்ளைகளைப் பள்ளிக் கூடத்துக்குக் கூட்டிப் போகணும்' என்றான்.

கடைக்காரன் பாதியில் நிறுத்தி விட்டுக் குண்டாவில் தண்ணீரெடுத்து வந்து பஞ்ச்சர் பார்த்தான். இரண்டு இடங்களில் தண்ணீர் முட்டையிட்டது. ஒட்டிக் கொடுத்து விட்டு 'ரெண்டு ரூபா' என்றான் கடைக்காரன். ''கிளம்பும்போது அவன் சொன்னான்; கல்லிலெ அடிபட்டுப் பஞ்சராகுது. டியூபும் டயரும் ரொம்ப வீக்காயிருக்கு''.

'சீக்கிரம் மாத்திருவோம்', என்று சொல்லிவிட்டு சைக்கிளிலேறிப் பறந்து வீட்டிற்கு வந்தான். பிள்ளைகள் வெகு நேரமாய்க் காத்திருந்து பார்த்து விட்டு நடந்து பள்ளிக்கூடம் போய் விட்டிருந்தன. அவள் முகம் கல்லாய் மாறியிருந்தது. இந்த சைக்கிள் இவனுக்கும் அவளுக்கும் இடைவெளி ஏற்படுத்தித் தூரத்தை அதிகமாக்கிக் கொண்டே வருவதாகத் தோன்றியது.

இரண்டு நாள் கழித்து மறுபடி 'பஞ்ச்சர்' ஒட்ட சைக்கிள் கடைக்காரனிடம் போனான், இப்போது இரண்டு வீல்களிலும் பஞ்ச்சர். பழைய செருப்பைத் தைக்கிற ஆளைத் தேடிப் போவது போலிருந்தது, சைக்கிள் கடைக்காரனிடம் போனது. ஒட்டி முடித்து விட்டு டயரைத் தடவிப் பார்த்தான் கடைக்காரன். பின் டயரில் கல்லடித்து ஓட்டைகள் விழுந்திருந்தன. சின்ன டயர் துண்டுகளை ஓட்டைகளுக்கு நேராய் உள்ளே வைத்து அதன் மேல் டியூபை நுழைத்தான். பின் வீலின் இரண்டு இடங்கள் புடைத்து நின்றன. வேலைக்கு வரும் வரை பழைய துணிகளைத் திணித்த தலையணை தான் வீட்டில் இவனுக்கு. இந்த டயரைப் போல் தான் அதுவும் எங்கெங்கோ புடைத்துக் கிடக்கும்.

சைக்கிளில் ஏறி ஓட்டினான். வீல் ஒரு சுற்றுச் சுற்று வதற்குள் இரண்டு முறை தூக்கிப்போட்டது'

ரெண்டு டயர். ரெண்டு டியூப் என்ன விலை என்று விசாரித்தான். நூறு ரூபாய் ஆகும் எனறு சொன்னார் கள். வீடு அட்டத் தரித்திரத்தில் கிடந்தது.

அடிக்கடி காலை மாலை என்றில்லாமல் விலக்கு ரோட்டிலும் ஆபீஸ் வாசலிலும் பஞ்ச்சரான சைக் கிளைத் தள்ளிக் கொண்டே தலையைக் குனிந்து கொண்டு திரிந்தான். இந்த விலக்கு ரோடும் முனிஸி பாலிடிக்காரனும் இவன் இரைப்பையையே கிழித்துத் தொங்க விட்டிருப்பது போல் பல ராத்திரிகளில் சொப்பனம் வந்தது.

இன்று மாலை நாலு மணிக்கு பிராவிடண்ட் பண்ட் கடன் தொகையை ரெவின்யூ ஸ்டாம்ப் ஒட்டி வாங்கினான். உடம்புக்கு சுகமில்லை என்று ஆபீஸில் சொல்லி விட்டு நேராய்க் கடைத் தெருவுக்குப் போனான். ரெண்டு டயர் ரெண்டு டியூப்களை வாங் கிக் கொண்டு சைக்கிள் கடைக் காரனிடம் வந்தான்.

வேர்வையைத் துடைத்தான். ஒற்றைக் காலைச் சாய்த்துக் கொண்டு அலட்சியமாய் நின்றான்.'ரெண்டு டீ சொல்லு' என்றான். டீக் குடித்துக் கொண்டே மாலைப் பத்திரிகையைப் படித்தான். புது டயர் புது டியூப்களை மாட்டிவிட்டுப் பழையவைகளை யெல்லாம் ஒரு மூட்டையாய்க் கட்டிக் கொடுத்தான் கடைக்காரன். 'நீயே வெச்சுக்கோ' என்று சொல்லிக் கொண்டே பத்து ரூபாயையும் டீக்காசையும் கொடுத்தான்.

சைக்கிளில் ஏறி உட்கார்ந்து ஓட்டினான். ஆனந்த மாயிருந்தது. வேகமாய்க் கால்களைச் சுழற்றினான். வீட்டிற்குப் போகாமல் விலக்கு ரோட்டிற்குப் போ னான். 'டக டக' என்று குழிகளில் விழுந்து எழுந்தது சைக்கிள். ஒரு முறை, இரண்டாம் முறை, மூன்றாம் முறை விலக்கு ரோட்டில் ஒரு வெறியோடு போய்த் திரும்பினான். இருட்டி வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

காலையில் எழுந்ததும் நேராகப் போய் வீல்களைத் தொட்டுப் பார்த்தான். கிண்ணென்று டயர்கள் நின்றன. முன் வீலைத் தொட்டுக் கொண்டும் தடவிக் கொண்டும் வெகு நேரம் நின்றான்.

மழை பெய்தும் ...

ராத்திரி ஊர்முழுதும் தட்டான்கள் கண்டபடி குருட்டுத் தனமாய்ப் பறந்தன. ஈசானத்தில் விட்டு விட்டு மின்னல்கள் மேகத்தைக் கிழித்தன. காற்று வாசங்கொண்டு மாறிமாறி அடித்தது. ஆகாச நிலைமை பூமி இருப்பு எல்லாம் மாறி வந்து கொண்டிருந்தன. மேகத்தைப் பார்த்து நிதானிக்க முடியாமல் ஆட்கள் காடு காட்டுக்குப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் குப்பு பிள்ளை சொன்னார்: ''விடியிறதுக்குள்ளெ மழை பெய்யும். ரெண்டு வருசக் கஞ்சியைச் சேத்துக் குடிக்கலாம்டா பயகளா.''

விடியுமுன்னால் நிதானமாய் ஆரம்பித்தது. முதல் தூறலின் மெல்லிய சத்தத்திலும் வாசனையிலும் அநேகமான பெண்கள் எழுந்து வாசலைத் திறந்து வைத்தார்கள். ரெண்டு வருஷங் கழித்து முதல் முறையாக இன்று மேகம் அவர்களுக்காக வாசல் தெளிக்கிறது.

உலகம்மா வாசலைத் திறந்து விட்டு கையை நீட்டி மழையை வாங்கியதும் அடுத்த வீட்டைப் பார்த்து சத்தம் கொடுத்தாள்,

''ராமுத்தாயீ!''.

அடுத்த வீட்டிலிருந்து மறு சத்தம் வந்தது, ''நான் எந்திருச்சி ரொம்ப நேரமாச்சு'' விசேஷங்களின் போது காலையில் எழுந்து வாசலுக்கு வந்தவள் போல் நின்றாள்.

எல்லா வீட்டு வாசல்களிலும் முடிச்சு முடிச்சாய்த் தலைகள் அசைந்தன. மாடுகளை அவிழ்த்துத் தொழுவங்களுக்கு இழுக்கும் ஆம்பிளைகள் சத்தம் தெருப் பூராவும் கேட்டது. கூம்புக் கூடைகளுக்குள் கிடந்த கோழிகளும் சேவல்களும் செட்டைகளை அடித்து ஓசை கிளப்பின. கிழவிகள் காலை நீட்டித் திண்ணைகளில் உட்கார்ந்து புகையிலைக் கட்டை களை வாய்க்குள் சொருகினார்கள். உமிழ்நீர் கலக்கி உற்சாகமாய்க் கன்னங்களுக்குக் கொண்டு போனார் கள். அந்த இருட்டு எல்லார் மனசுகளிலும் வெளிச்சம் போட்டது. ஒவ்வொரு மின்னலின்போதும் வீடுகளில் குவியலாக ஆள்கள் உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது.

விடியும்போது நிதானமாகவும் அழுத்தமாகவும் மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. ஊரின் அசுத்தங்கள் கரைந்து இதமான வாசனையானது. ஊர் மணம் விடிகாலையில் நாசிகளில் நிறைந்தது. உலகம் பூராவும் மழை பெய்து கொண்டிருப்பது போல் மழை ஓசை மற்ற எல்லா உலக சப்தங்களையும் அமுக்கப் பேரிரைச்சலாய்க் காதுகளில் வந்தது.

கண்மாய், கரை, வயல், வரப்பு, திடல், திட்டு, ஊருணி, வாய்க்கால், தெரு, தொழுவம், மரம், செடி, குப்பைமேடு, லாந்தர் கம்பம் எல்லாவற்றின் மேலும் பொழிகிறது மழை. கொடிக் கயிறுகளில் முத்து முத்தாய் ஊர்வலம் போகிறது. மரக்கிளை களும் இலைகளும் வாங்கி வைக்க இடமில்லாமல் மன மின்றி அடிக்கொரு தரம் உதிர்த்து விட்டன. வானத் திலிருந்து சரஞ்சரமாயிறங்கி வேகம் வேகமாய் ஒன்றுசேர்கின்றன. சின்னச் சின்ன வாய்க்கால் களாய் சுயமாக உடனுக்குடன் வடிவம் பெறு கின்றன. ரெண்டு வருஷங்கழித்து வந்ததில் ரொம்ப வெட்கப்பட்டு வேகம் வேகமாய் திசை தெரியாமல் ஓடுகின்றன. கூடில்லாப் பறவைகள் ஈரஞ்சோர்ந்த மயிற்கற்றையோடு பாரமாகி விட்ட இறகுகளை உலுப்பிக் கிளைமாறி உட்கார்ந்தன.

கூரைவீட்டுக்காரர்கள் ஏனங்களைத் தூக்கி ஒழுக்கு விழும் இடங்களில் வைக்கிறார்கள். அப்படியும் பல ஒழுக்குகள் தரையில் குழி பறிக்கின்றன. தரையும்

வீடுகளும் சொதசொதவென்று ஆகத் துவங்கின. கூரை ஒழுக்குகள் பிள்ளைகளை உசுப்பி விட்டன.

கண்ணைக் கசக்கக் கூட நேரமில்லாமல் விழித்தெழுந்த பிள்ளைகள் மழை முகம் பார்க்கத் தாழ்வாரங்களுக்கு ஓடி வந்தன. கூரை மூலையில் கை நீட்டி உள்ளங்கை நிறைய பழுப்பு நீரை வாங்கி விரல் இடுக்குகளில் ஒழுக விட்டுக் கொண்டிருந்தான் ஒருவன்: கொஞ்ச நேரந்தான். எதிர் வீட்டுக் கூரையடியில் கை நீட்டி மழை வாங்கும் சேக்காளியோடு சேர மழையிலும் பெருமிதத்திலும் நனைந்து கொண்டே ஓடுகிறான்.

ஒருவன் ஓட ஆரம்பித்ததும் அநேக பையன்கள் இப்படி ஓடி நனைவதும் வீட்டிற்குள் போய் அம்மாமாரிடம் வசவு வாங்குவதுமாயிருந்தார்கள். ரெண்டு வருஷமாய் ஒரு சிலேட்டுக் குச்சி வாங்கக் காசு கேட்டாலும் ''மழையுமில்லெ, தண்ணியுமில்லெ. மூதி. பசுசி கொலையுது,'' என்று ஏசியதை ஓடி நனைந்து பரிகாசமாக்கினார்கள்.

நன்றாய் விடிந்து விட்டது. நிதானத்திலிருந்து மழை பிறழவில்லை. ஓசையில் பிசிறில்லை. விடியாத பொழுதைப் போல் மந்தாரம் பூமியில் கவிழ்ந்து கிடந்தது. ஆம்பிளைகள் கூரையடியில் குனிந்து மேகக் கூரு பார்த்தார்கள். தலையில் துண்டுகளைப் போட்டுக் கொண்டு வெளியில் நனைந்து வானத்தை அண்ணாந்தார்கள். பொட்டு வெள்ளையில்லை. பெரு மூச்சுகளுடன் வீடுகளுள் வந்து ஈரம் துடைத்தனர். வீடுகளும் தரையும் மேலும் மேலும் ஈரமாகிக் கொண்டிருந்தன.

ராமையா தாழ்வாரத்தில் கிடந்த மண்வெட்டிக் கணையைத் தடவினார். சோப்புக் கட்டியைப் போல் வழு வழுவென்றிருந்தது. பனையங் காட்டுப் புஞ்சையில் பனித் தூத்தல் விழுந்து பயிர் ஒரு சாண் வளர்ந்து விட்டது. காட்டோடை இவர் புஞ்சையைத் தொட்டுக் கொண்டு ஓடுகிறது. புஞ்சை வாமடையைத் திறந்து வைத்து ரொம்ப நாளாகிறது. நேற்று சாயங்காலங் கூட பார்த்த ஞாபகம்.

திறந்துதான் கிடந்தது. ஆனாலும் நிம்மதியில்லை. ஓடிப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும். திறந்து கிடந்தால் தான் ஓடைத் தண்ணீர் புஞ்சைக்குள் பாயும். இந்த மழைக்கு அரை வரப்புக்காவது தண்ணீர் நிறுத்தி யாக வேண்டும். சாக்கை எடுத்துத் தலையில் கொங் காணி போட்டு மண்வெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு வேகம் வேகமாய்த் தெருவிலிறங்கினார்.

கனகுத் தேவர் மேற்கேயே பார்த்துக் கொண்டிருந் தார். மேற்கே நாலு மைல் தள்ளி அவருக்குப் பூர்வீகக் காடு. வீடு மட்டும்தான் இங்கே. மேற்கில் விளைந்து வந்தால் தான் பூவா. மேற்கிலிருந்து யார் நடந்து வந்தாலும் ''கொத்தங் குளத்திலெ மழை உண்டா'' என்று கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தார். பத்துக் கீதாரி களுக்கு மேற்குத் தெருவில் வீடுகள். கொங்காணி போட்டு அவர்களில் யாரும் கனகுத் தேவர் வீட்டைத் தாண்ட முடியவில்லை.

''நான் கார்மேகம் மாமா. கொத்தங்குளத்துத் தாக்கல் தெரியலியே'' என்று சொல்லிக் கொண்டு போனார் கீதாரி.

ஆறுமுகம் பிள்ளை அடக்கி அடக்கிப் பார்த்தார். கடைசியாய்ப் பரணில் ஏறி 'பொணையல் தும்பு களை' இறக்கினார். ரொம்பக் கால முந்தி அறு வடைக்கு இறக்கியது. பதமாய் ஒவ்வொரு தும்பை யும் எடுத்துப் பிரிந்து கிடக்கிறதா என்று அரை வெளிச்சத்தில் நுட்பமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந் தார். பார்வதி அம்மாளுக்கு வெட்கம். 'இன்னும் நாத்துப் பாவலை. நாப்பது கலமா அம்பது கல மான்னு கணக்கு ஓடுது. யாராச்சிம் பார்த்தா சிரிக்கப் போறாக. தும்புகளைத் தூக்கிப் பரணிலெ போடுங்க' என்றாள்.

தெருப் பூராவுக்கும் சேர்த்து ஒரே ஒரு ஓட்டு வீடு. மாரியப்ப பிள்ளை வீடு. நடுவில் முற்றம். முற்றத்துக்கு மேல் ஓட்டில் நாலு மூலைகளிலும் தகர வளைவுகள் உண்டு. எல்லா ஓடுகளிலும் சேர் கிற தண்ணீர் இந்த நாலு வளைவுகளிலும் வந்து

விழும். நல்ல மழைக்கு நாலு அருவிகள் வெளேரென்று முற்றத்தில் கொட்டும். ஓலை வீடுகளில் கூரை வாரித் தண்ணீர் பழுப்படைந்து போய் வரும்.

உலகம்மாள் தலையில் முந்தானையைப் பேருக்குப் போட்டுக் கொண்டு சருவத்தோடு தெருவில் இறங்கினாள். அவள் மழையில் இறங்கியதைப் பார்த்ததும் பொம்பிளைகள் ஒவ்வொருவராய்க் குடத்தோடும் சருவத்தோடும் மாரியப்ப பிள்ளை வீட்டுக்கு சிரிப்பும் கனைப்புமாய் வந்தனர். கொஞ்ச நேரத்தில் பிள்ளைகளும் ஓடி வந்து சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

தெருவில் பெரிய இளவட்டம் மாரியப்ப பிள்ளை மகன். இன்னும் கல்யாணம் ஆகவில்லை. கைலியோடு இறங்கி முற்றத்தில் நின்று கொண்டான். பொம்பிளைகளிடமிருந்து குடங்களை வாங்கி நாலு வாரியிலும் வைத்துத் தண்ணீர் பிடித்து முற்றத்தின் ஓரத்தில் நிற்கும் பொம்பிளைகளிடம் குடங்களைத் தூக்கிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். இடைவெளிகளில் வாரியில் நின்று குளித்துக் கொண்டான். அவனைப் பார்க்கப் பார்க்க வேடிக்கைக்கு வந்த மற்ற இளவட்டங்களுக்கும் ஆசை வந்து விட்டது. ''சந்திரா நானும் வரட்டா'' என்று கேட்டுக் கொண்டே இரண்டு மூன்று பேர் இறங்கிப் பொம்பிளைகளிடம் குடங்களை வாங்கினார்கள். நனைவதும் குளிப்பதும் குடந்தூக்குவதுமாய் இளவட்டங்கள் அட்டகாசம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அம்மாமார் வசவுகளையும் சட்டை இழுப்புகளையும் மீறி சின்னப் பயல்கள் சிலபேர் முற்றத்தில் குதித்தார்கள். முற்றம் நிறைந்தது. தூம்பாக் குழியை இரண்டு மூன்று பேர் சேர்ந்து பழைய துணிகளை அமுக்கி அடைத்து விட்டார்கள். முற்றத் தண்ணீர் உயர்ந்து கொண்டே வந்தது. சின்னப் பயல்கள் சில பேர் கழுத்தளவு வந்து விட்டது. பயல்கள் நீச்சலடிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். மாரியப்ப பிள்ளையும் அவர் சம்சாரமும் எவ்வளவு தான் கார்வார் பண்ண முடியும். வீடு முச்சூடும் சகதியாகிக் கொண்டிருந்தது.

பூமியில் நடந்து கொண்டிருந்த அமளிகளையும் ஆர வாரங்களையும் மழை பொருட் படுத்திய தாகவோ நின்று யோசித்ததாகவோ தெரியவில்லை. ஒரே கதி யில் பெய்து கொண்டிருந்தது.

நாச்சரம்மாக் கிழவி திண்ணையில் உட்கார்ந்து மழையை உற்று உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இன்று ஒரு நாள் போய் நாளை விடிய வன்னியக் காட்டுக்குப் போக வேண்டும். விதம் விதமாய்க் காளான்கள் அங்கே முளைத்துக் கிடக்கும். வெஞ் சனக் காளான் எது விசக் காளான் எது என்று அவளுக்குத் தெரியும். காட்டுக் கீரை பறிக்க ஒரு ஓலைப் பெட்டியை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆட்டுக் கறி கோழிக்கறிக் குழம்பை விட ருசியானது காளான் குழம்பு. வன்னிக் காட்டுக் கீரை மலைத் தேனுக்குச் சமம்.

அன்னமயில் வீட்டுக் கொல்லையைப் போய்ப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். மழை நின்றதும் ஆம்பிளையிடம் சொல்லி வட்டம் வட்டமாய் வெட்டிப் பயிர்க்குழி போட வேண்டும். மூடி வைக்க ஓலைகளை எடுத்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். மூன்றாம் நாள் பாகல் பீர்க்கு புடலை பூசனி எல்லாம் இரண்டு கனத்த இலைகளோடு ஈர மண்ணை முதுகில் தள்ளி வெளி வரும். இந்த வருஷம் கஞ்சிக்குப் பஞ்சம் வந்தாலும் காய்க்குப் பஞ்சம் வரக்கூடாது.

காளிமுத்து பத்தையைத் தூக்கிப் போட்டிருந்த பழைய குளுமையை எட்டிப் பார்த்து விட்டு வந்து உட்கார்ந்தார். முப்பது வருஷம் விட்டு மழை பெய்தாலும் பெய்த அன்றைக்கே அயிரை உற்பத்தி யாகி விடும். நாலு நாள் கழித்து தாவு மடை முக்கில் பெரிய வாய்க்காலை அடைத்துப் பத்தை போட வேண்டும். விடிவதற்குள் நாலு ஓலைப் பெட்டி நிறைய அயிரை மீன்களை அள்ளி விட வேண்டும்.

ராசாக் கண்ணுப் பயல் ரோட்டைத் தாண்டி தூரப் பகுதிகளுக்கு நோட்டம் விட்டான். நாளை விடிய அரசமரப் பொட்டலுக்குப் பயல்களைச் சேர்த்துக்

கொண்டு போக வேண்டும். அரசமரத்தடியில் சீங்கினிப் புல் சில்லென்று வந்திருக்கும். பட்டைத் தொட்டது போலிருக்கும் புல் கூட்டத்தில் கை பட்டால், கொத்தாய்ப்பிடுங்கினால் ஈரமணல்பஞ்சாய் உதிரும். அடியில் முட்டை முட்டையாய்க் கிழங்கிருக்கும். லேஸ் இனிப்பும் புல் வாசனையுமாய் கிழங்குகள் ருசியாயிருக்கும்.

பொட்டல் தாண்டி தேங்காய்ப் பூச்செடிகள் வெள்ளை வெளேரென்று பூத்துக் கிடக்கும். காட்டுச் செடிகளுக்குள் தேடினால் சீமைத் தக்காளிச் செடி கிடைக்கலாம். உபயோகமில்லாத மற்ற செடிகளுக்கு மத்தியில் சீமைத் தக்காளிச் செடியைப் பார்க்கும் போது மனசு துள்ளும். பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து கொல்லையில் தனித் தோட்டம் வைக்க வேண்டும். சொடக்குத் தக்காளிச் செடிகள் முளைத்திருக்கிற இடங்களை நாளைக்கே பார்த்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

வெகு நேரமாகியும் மழை ஓயவில்லை. எட்டு மணி சாயல்குடி பஸ் ரொம்பத் தாமதமாய் வந்து போய் விட்டது. பொங்கி ஆரவாரித்து மழை இப்போது பெய்து கொண்டிருந்தது.

தொழி உழவுக்கு வயலில் நிறையத் தண்ணீர் வேண்டும். மண் வெட்டியும் கையுமாய் ஆம்பிளைகள் வயல்களை பார்க்க நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஓலைக் கொங்காணிகளும் சாக்குக் கொங்காணிகளும் மழையில் நனைந்து தெருவில் அசைந்தன.

''வெட்டுக்குழி நெறஞ்சு கம்மாய் பெருகிக்கிட்டு வருது சித்தப்பு'' என்று கண்மாய்ப் பக்கம் போய் வந்த ஆள் திண்ணையிலிருந்த ஒரு வயசாளிக்குச் சொல்லிக் கொண்டு போனார். காடு பார்க்க கரை பார்க்க என்று ஆம்பிளைகள் அநேகமாய் எல்லோரும் மழைக்குள் இறங்கி விட்டார்கள்.

ஆம்பிளைகள் ஒவ்வொருவராய்த் திரும்பி வரும்போது மழை அடங்கி வந்தது. லேஸ் தூறல்கள் பூமி நீரைச் சிலிர்க்க வைத்துக் கொண்டிருந்தன. பிள்ளைகள்

தூறலில் நனைந்து வாய்க்கால் வெட்டியும் வரப்பு கட்டியும் விளையாடினார்கள்.

கண்ணாயிரம் பிள்ளை வீட்டுத் திண்ணையில் உட் கார்ந்தால் தெருப் பூராவும் தெரியும். கண்ணாயிரம் பிள்ளையும் அவர் பெண் சாதியும் திண்ணையில் வந்து உட்கார்ந்தார்கள். ''வாங்களேன். சங்கதி பேசலாம்'' என்பது போலிருக்கும் அவர்கள் வந்து உட்காரும் தோரணை ''அத்தே மழை எப்பிடி?'' என்றபடி உலகம்மாள் வந்து உட்கார்ந்தாள். ''என்ன அங்கெ மகா நாடு ஆரம்பிச்சாச்சா?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே ஒவ்வொரு பொம்பிளையாய் உட்கார்ந் தார்கள்.

நனைந்த தலை மயிர்கள் பிரிந்து கிடந்தன. கண்ணா யிரம் பிள்ளை வீடு கூரை ஒழுக்கில் சொத சொத வென்று கிடந்தது.தெருப் பூராவு முள்ள வீடுகள் தரை கள் ஈர நசிப்பில் கிடந்தன. ஆம்பிளைகள் பிள்ளைகள் நனைந்து கூதல் வாங்கிக் கைகளைக் கட்டி நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள் கொண்டு போக முயற்சி செய்தார்கள். பலருக்குப் பல் வரிசைகள் தாளம் போட்டு ஆட ஆரம்பித்தன.

உலகம்மா புருஷன் திண்ணையடியில் நின்று கத் தினான். ''ஏய் கஞ்சியை ஊத்திப் புட்டுப் போய்ப் பேசு''.

உலகம்மாள் எழுந்து அவள் வீட்டிற்குப் போனாள். பழைய கஞ்சிப் பானைக்குள் கையை வைக்கவும் கை விறைத்துக் கொண்டு போனது. புருஷன் கஞ்சி குடித்ததும் மறுபடி கண்ணாயிரம் பிள்ளை வீட்டுத் திண்ணைக்கு வந்தாள்.

நனைந்த உடம்புகள் திண்ணையில் கதை கதை யாய்ப் பேசிக் கொண்டிருந்தன. தெற்குக் காற்று கூதலாய் மாறி வீசியது. மழை மூணா வருஷ ஏழாவருஷ, மழை யைப் பற்றி ஒவ்வொரு பொம்பிளையும் காது மூக்கு வைத்துப் பேசிவந்தார்கள். உலகம்மாள் இடை

மறித்து ''இந்த கூநலுக்கும் மழைக்கும் சுடச்சுட பொரி கடலை வாங்கித் தின்னா எப்பிடி இருக்கும்?'' என்றாள்.

மறுமழை ஆரம்பித்துப் பெய்யத் துவங்கியது,

☐

பக்கிரி

உச்சி வெயில் ஓட்டை உடைக்கும்போது ஆறு மைலுக்கப்பால் இருக்கும் தேரிருவேலியில் ரன்னர் கார்மேகம் தலைமேல் தபால் பையைத் தூக்கி வைப்பான். தபால்பைக்குள் மணியார்டர், ரிஜிஸ்தர் தபால், பணம் என்று என்னென்ன இருக்குமென்று அவ்வள வாய்த் தெரியாது அவனுக்கு. ஆனால் ஒரு தகப்பன் தாயை விட அந்தப் பைமேல் அவனுக்குப் பொறுப்பு வந்து விடும்.

கையில் வேல்கம்பு நுனியில் சலங்கை சகிதம் படியிறங்கினானென்றால் மிலிட்டரிக் காரன் மாதிரி ஆகி விடுவான். ஆறு மைல் முழுவதும் தொங்கு ஓட்டத்திலேயே ஓடி வருவான். வண்டிப் பாதை யானாலும் ஒத்தையடிப் பாதையானாலும் எதிரே வரும் ஆள்கள் ஒதுங்கி நின்று விடுவார்கள். சலங்கைச் சத்தத்தோடு மூசுமூசென்ற மூச்சு களையும் கேட்டுச் சின்னப் பிள்ளைகள் பிசாசைப் பார்ப்பது போல் கார்மேகத்தைப் பார்ப்பார்கள்.

இந்த ஆறு மைல்களுக்குள் நஞ்சை, புஞ்சை, கண்மாய், காடு, பட்டி, தொட்டி, என்று பல பிரதேசங்களைத் தாண்டுவான் கார்மேகம். எங்காவது கருவமரங்களும் உடை மரங்களும் கத்தாழைச் செடிகளும் தென்படும் இடங்களில் லேசான தாவர வாசம் வரும். பனை மரங்கள் குடுமிகளோடு நிற்கும். நுனி நிழலில் கூட அடர்த்தி இருக்காது. அப்படியே யிருந்தாலும் நின்று சூட்டுக்குக் காலாற்றிக் கொள்கிற ஆளில்லை கார் மேகம்.

பணிவாசல் ஊர் தாண்டியதும் இந்த ஊர்க் கண்மாய் உள்வாய் ஆரம்பிக்கும். கண்மாய்க்குள் வெகு தூரம் மணற்சாரியிலேயே ஓடி வருவான். இந்தக் கோடிக்கும் அந்தக் கோடிக்கு மிடையே ஏழு மடைகள். இரண்டு கண்ணால் பாதிக் கண்மாயைக்கூடப் பார்த்து விட முடியாது. இந்தப் பக்கமும் அந்தப் பக்கமும் மீதி கிடக்கும். ஆறுவருசம் முன்னால் நிறை கண்மாயா யிருந்த போது தபால் பையைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு நீந்தியது. அப்புறம் வெட்டுக்குழி தாண்டித் தாண்டித் தண்ணீர் அபூர்வமாய்த்தான் கிடந்தது. வண்ணான் துறைக்கு நேராக ஏறினால் முழங்காலுக்கு மேல் தண்ணீர் வேட்டியை நனைத்ததில்லை.

கண்மாய்க்கரை இறங்கியதும் விபூதி நிறத்தில் வரப்புகள் கிடக்கும். வயல்களில் அறுத்த தாள் கூட அழிந்து பொட்டல்களாய்க் கிடக்கும். புஞ்சைக் காடு களில் கிள்ளி எடுக்க ஒரு பச்சைச் செடி கிடைக் காது. மைதானம் மைதானமாய்க் கிடக்கும்.

கார்மேகம் வரும் நேரத்தில் ஊருக்குள் சின்னப் பர பரப்பு உண்டாகும். பட்டியலடித்த திண்ணைகளில் உட்கார்ந்து பேன் பார்க்கும் பெண்கள் சலங்கைச் சத்தம் வருகிறதா என்று காதுகளைத் தாழ்த்தி கவனித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். கார்மேகம் தெரு வழியாய் ஓடித் தங்கள் வீட்டைக் கடந்ததும் அப் போது பார்க்கும் எந்த வேலையையும் பேச்சையும் நிறுத்தி விட்டு முக்காடுகளைச் சரிப் படுத்துவார்கள். முந்தானையில் முகத்தைத் துடைப்பது போலிருக்கும்; கண்ணையும் சேர்த்துத் துடைத்துக் கொள்வார்கள்; ''அல்லாவே இண்ணைக்கு அவுககிட்டெருந்து தபால் வரணும்'' என்று மனசுக்குள் தொழுகை மாதிரி ஒன்று நடக்கும்.

வெளியூருக்கும் வெளி நாட்டுக்கும் போய்சம்பாதிக்கத் திடமில்லாத ஆம்பிளைகளும் முடியாத ஆம்பிளை களும் சில வீடுகளில் உண்டு. தங்கள் வீடுகளிலிருந்து போன ஆள்களிடமிருந்து காகிதங்களையும் மணி யாடர்களையும் தேடி கார்மேகம் வரும் நேரத்திற் குத் தபாலாபீஸில் இது ஒரு கூட்டமாய்க்கூடும். இந்தக்

கொண்டு கார்மேகம் தபாலாபீஸுக்குள் நுழைந்து பையை இறக்கி வைத்து விட்டு போஸ்ட் மாஸ்டரைக் கும்பிடுவான். சரீரம் மேலும் கீழும் இறங்கி ஏறும். தபால் பை வைத்து வைத்து வழுக்கையான தலை வழியாய் வேர்வை பொங்கி வரும். இந்த ரன்னர் கார்மேகம் டிபார்ட்மெண்ட் ஆளில்லை, எக்ஸ்ட்ரா டிபார்ட்மெண்ட் ஆள். அப்போது இவன் சம்பளம் 25 ரூபாய்.

போஸ்ட்மேன் பழனியப்பன், ரன்னர் கொண்டு வந்து போட்ட தபால் பையை இறக்கி ஜன்னல் வெளிச் சத்தில் பார்ப்பார். அரக்கு சீல் சரியாக இருக்க வேண்டும். தேரிரு வேலி என்ற எழுத்துகள் சீலில் தெரிய வேண்டும். பார்த்து விட்டு மேஜை மேல் போட்டு அரை வீசைக் கனத்தில் கறுத்துப் போய்க் கிடக்கும் கத்தரிக் கோலால் சீல் சணலை வெட்டிப் பையைத் தூக்கிக் கொட்டுவார்.

மேஜைமேல் உள் நாட்டுக் காகிதங்களும் வெளி நாட்டுக் காகிதங்களும் ஸ்டாம்புக் கட்டுகளும் பாஸ் புத்தகங்களும் ரிஜிஸ்தர் தபால் கட்டும் பட்டியலும் விழும். இவைகளை வரிசையாய் அடுக்குவதற்குள் திண்ணையில் கூடியிருக்கும் கூட்டம் முண்டும். முழு நரையும் பாதிநரையுமாய் இருபது தலைகள் தபால் ஆபீஸின் சின்ன வாசலுக்குள் நீளும். சிலர் தைரியமாக முழு உடம்பையும் தபாலாபீஸுக்குள் கொண்டு வந்து பைக்குள்ளிருந்து விழும் காகிதங்களை பரபரப்பாய் கவனிப்பார்கள். போஸ்ட்மேன் பழனியப்பனுக்கு புழுக்கத்தில் திரேகம் வேர்வைக்குள் கிடக்கும்.

''ஏங்க காயிதங்களை நாங்களா வைச்சுக்கரப் போறோம் தெனமுமா சொல்லணும். வெலகித் திண்ணைக்குப் போங்க'' என்பார். இவர் மதுரைப் பக்கமிருந்து இங்கு வேலைக்கு வந்தவர். பத்தாவது முடித்தவர். டிபார்ட் மெண்ட் ஆள். இவருக்கு சம்பளம் அப்போது 75 ரூபாய்.

இவ்வளவு அமளியும் பத்தடிக்குள் நடந்து கொண் டிருக்கும் போது பாதி மேஜைக்கு ஒரு ரிஜிஸ்தரை விரித்துப் போட்டு எழுதிக் கொண்டிருப்பார் மூக்குக்

கண்ணாடியோடு போஸ்ட் மாஸ்டர். ஒரு பறவைக் கப்பக் காயிதங் குடுங்க மாமு’என்று ஒருஇஸ்லாமான பெரியம்மா ஜன்னலில் கேட்கும். ‘காயிதக் கூடு’ கேட்டு ஒரு ஆள் நிற்கும். இரண்டு தலைகள் சேர்ந்து ஜன்ன லுக்கு வந்தாலே போஸ்ட் மாஸ்டருக்கு வெளிச்சம் மறைக்கும்.

மூல வியாதியோடு சிரமப்படும் போஸ்ட் மாஸ்டருக்கு வாசல் கூட்டமும் ஜன்னல் கூட்டமும் அறையை இருளடைய வைக்கும் போதெல்லாம் ராட்சசனாய்க் கோபம் வரும். பெரிய திண்ணைகளோடு ஓட்டுவாட்ட வீடும் நாலு இங்கிலீஷ் வார்த்தைகளைப் படித்துப் புரிந்து கொள்ளும் அனுபவப் படிப்பும் ஊரில் கொஞ்சம் நிலங்கரை இருந்ததாலும் 1935 லேயே இவருக்கு பிராஞ்சு போஸ்ட் மாஸ்டர் வேலை போட்டுத் தந்தார்கள். போஸ்ட் மாஸ்டர் நாராயணன் சேர்வையும் டிபார்ட்மெண்ட்ஆளில்லை. இவரும் எக்ஸ்ட்ரா டிபார்ட் மெண்ட் ஆள். இவருக் கும் ரன்னர் கார்மேகத்துக்கும் ஒரே சம்பளம்—25 ரூபாய்.

போஸ்ட் மேன் பழனியப்பன் காகிதங்களை அடுக்கி னார். உள்ளூர் வெளியூர் என்று பிரித்தார். வெளியூர் களில் ஒவ்வொரு ஊருக்காய்ப்பிறகு பிரிக்க வேண்டும். உள் நாட்டுத் தபால், வெளிநாட்டுத் தபாலென்று அவசரம் அவசரமாய்ப் பிரித்தார். இவ்வளவு பிரிக்கும் வரை தான் வெளியில் நிற்கும் ஆள்களுக்குப் பொறுமை நிற்கும். இதற்கு மேலானால் ஏடாகூடமாய் எதுவும் நடந்து விடும்.பல முறை அப்படி வாக்கு வாதம் முற்றி ஊர்ப் பொது வரை போயிருககிறது.

பிரித்தது பிரிக்காதது என்றிருந்த எல்லாவற்றையும் அள்ளிக் கொண்டு திண்ணைக்கு வர, அவரைச் சுற்றிக் கோட்டை கட்டியதுபோல் கூடவே ஆள்களும் திண்னணக்கு வந்தார்கள். வந்திருந்த கூட்டத்தில் மூன்று பேர்களுக்கு மட்டுமே கடிதம் வந்திருந்தது. மற்ற ஆள்கள் சத்தங் கொடுத்தன.

‘‘இனா அப்துல்லாவுக்கு மணியார்டர் வந்திருக்கா?

அனா இபுறாம்சாவுக்கு ரிஜிஸ்தர் தபால் வந்திருக்கணுமே.''

போஸ்ட் மேன் வத்த மணியாடர்களிலும் ரிஜிஸ்தர் தபால்களிலுமிருந்த பெயர்களைப் படித்தார். ஒரு ஆளுக்கு மணியாடர் வந்திருந்தது.

''எவ்வளவு ரூவா?'' என்று முகம் கலங்கக் கேட்டார் பழைய கைலியும் தொப்பியுமாய் ஒரு பெரியவர்.

''இருநூறு ரூபா''

''குடுத்தறீயளா?''

''நாளைக்கு வாங்க. இதையெல்லாம் பதிஞ்சு ''எடுக்கணும்.''

''காலையிலெ சுத்துவட்டத்துக்குப் போயிருவியளே.''

''போஸ்ட் மாஸ்டர்ட்ட வாங்கிக்கிருங்க. குடுத் துட்டுப் போறேன்.''

''நல்லாப் பார்த்துருங்க. ஆவன்னா அப்தாகிர்னு தானே இருக்கு.''

''ஆமா ஆமா. ஒங்களுக்குத் தான்.''

அரை திருப்தியோடு அவர் எழுந்தார். வந்திருந்த ஆட்களில் கடிதம் கிடைத்தவர்கள் சந்தோஷப் பட்டும் கிடைக்காதவர்கள் சஞ்சலப்பட்டும் கலைந்து கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் இருபது காகிதங் களுக்கு மேல் வெளி நாட்டுக் காகிதங்கள் போஸ்ட் மேன் கையிலிருந்தன.

போஸ்ட் மாஸ்டர் வீட்டம்மாவிடம் ஒரு ஈயச் செம்பு நிறைய புளிச்ச தண்ணி வாங்கிக் குடித்து விட்டுக் காலாற உட்கார்ந்த கார்மேகம் ஓடிவந்தான், தபால் பெட்டியைத் திறந்து காகிதங்களை அள்ளி வந்து சீல் குத்த ஆரம்பித்தான்.

போஸ்ட் மாஸ்டர் கொய்னா மாத்திரை விற்பனை முதல் கார்டு கவர் ஸ்டாம்பு விற்பனை இருப்பு

விவரங்களை நீளபாரத்தில் எழுதி முடிக்கக் கட்டுகள் தயாரானது. போஸ்ட்மேன் கட்டுகளிலும் சிறு சிறு பைகளிலும் சீல் வைக்க ஆரம்பித்தார். கறுப்பு அரக்கு விளக்கில் உருகியது.மேஜை,அரக்கு,வட்டமெத்தையில் ஊற்றும் சீல் மை, கோந்து எல்லாமே தபாலாபீஸில் கறுப்பு. எல்லோருக்கும் புழுக்கம்.

பையைத் தூக்கிக் கார்மேகம் தலையில் வைத்து வேல்கம்பும் சலங்கைச் சத்தமுமாய்க் கிளம்பியதும் போஸ்ட் மாஸ்டர் விரல்களைச் சொடக்கு விட்டு நாற்காலியில் சாய்ந்தார். போஸ்ட்மேன் வெளி நாட்டுக் காகிதங்களை எடுத்துக் கொண்டு திண் ணைக்கு வந்தார். படியில் உட்கார்ந்திருந்த பக்கிரி கையையும் காலையும் இழுத்து இழுத்து நடந்து பக்கத்தில் வந்தான்

○

இந்த ஊர் கிராமம் தான். ஆனால் ஊர்க் கோடி சேரிவரை சேர்த்தால் ஆயிரம் தலைக் கட்டுக்கு மேல் போகும். வடக்குத் தெருவுக்கும் தெற் குத் தெருவுக்கும் நடுவில் அடைத்துக் கொண்டு இரு நூறு வீடுகள் இஸ்லாமான வீடுகள்.

அங்கேயிருந்து இங்கே வரை அகண்டு கிடக்கும் கண் மாய் பாளம் பாளமாய் வெடிக்க ஒவ்வொரு ஆளாய் மதுரை மெட்ராஸ் என்று வெளியேறி வந்த போது மலேயாக்காரன் கதவைத்திறந்து விட்டான். கப்பலடி யில் லுங்கியோடு நின்று வேலைபார்த்து பெண் டாட்டி பிள்ளைகளுக்காக உயிரை அர்ப்பணிக்கத் தயாராயிருந்தவர்கள் எல்லோரும் மெட்ராஸையும் தாண்டக் கப்பலேறினார்கள். அநேகமாய் இந்த இஸ்லாமான வீடுகள் இரு நூறிலும் பத்திருபது வீடு கள் நீங்கலாய் வீட்டுக்கு ஒரு ஆள் ரெண்டு ஆளாவது போனார்கள்.

பினாங்குத் துறை முகத்தில் வடிந்த வேர்வை மணி யாடர்களாய் இந்த ஊருக்குள் வரும். மணியாடரை விட கடிதம் முக்கியம். கடிதத்தில் ஒரு நபரின் பெய ரும் இடமும் ஊரும் குறிப்பிட்டிருக்கும். அந்த ஊர் பக்கத்தில் தானிருக்கும். அந்தக் கடிதத்தைக் கொண்டு போய் அந்த நபரிடம் கொடுத்தால் இருநூறு முந்நூறு

என்று பினாங்கில் கட்டிய வெள்ளிக்குச் சமமாகக் கொடுப்பார்கள். ''உண்டியலில் பணம் அனுப்பி யிருக்கிறேன்'' என்று கடிதத்திலிருந்தால் இது தான் அர்த்தம்.

இங்கிருந்து போன ஆள்கள் கூட்டாக ஒரு இடத்தில் தங்கிக் கொண்டு தாங்களே பொங்கிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு அனாவசியமாய் எந்த செலவிலும் ஈடுபடா மல் இருந்து அனுப்புவது இந்தப் பணம். ஏழு நாள் கப்பலில் போய்க் கடல் தாண்டி எங்கோ மூட்டை களைத் தூக்கித் திரியும் மகன் முகம் வயசாளிகளுக்கு எந்த நேரமும். மலேயாவிலிருந்து புருஷன் வீடு வரும் ஒரு விடிகாலைப் பொழுதே பகலிலும் ராத்திரியிலும் சொப்பனங்களிலும் வரும் பெண்களுக்கு. ஓங்கியிலி ருந்து ஒரு மூட்டை தலையில் விழுந்தாலும் போதும் தூரம் அதிகம் நாளும் அதிகமென்ற நினைப்பில் தகாத தொடர்பு வந்தாலும் போதும், புருஷன் நமக் கில்லை என்ற பயம் பெண்களுக்கு.

''786'' என்று ஆரம்பித்து ''அல்லாவின் கிருபையால் இப்பவும் நான் இவ்விடத்தில் நல்ல தேக சுகத்துடன் இருந்துவருகிறேன். இதுபோல் அவ்விடத்தில்நீ உம்மா, அத்தா...'' என்று வரும் கடிதத்தைப் படிக்கச் சொல்லிக் கேட்கும்போதே பெண்களுக்குப் பொங்கி வரும்.

மலேயாவிலிருந்து வரும் இப்படிக் கடிதங்களை மதுரைப் பக்கம் பத்தாவது முடித்து வருகிற ஆள் களால் வீடு பார்த்து, ஆள் பார்த்துக் கொடுத்து விட முடியாது. வீடுகளுக்கு நம்பர் கிடையாது. தெருக் களுக்குப் பெயர் கிடையாது. பெண்களுக்கு முக்காடு வேற.

பக்கிரிக்குத் தான் யார் யாரென்று தெரியும். இவன் டிபார்ட் மெண்ட் ஆளுமில்லை'' எக்ஸ்ட்ரா டிபார்ட் மெண்ட் ஆளுமில்லை. ,போஸ்ட் மேனுக்கும் போஸ்ட் மேன் என்று ஊரில் அவனுக்குப் பட்டம். ஒரு எழுத்து எழுதப் படிக்கத் தெரியாது பக்கிரிக்கு.

பக்கிரிக்கு கை கால் விளங்காது. ஆனால் நடப்பான். பத்தடி நடக்க ரெண்டு நிமிஷமாகும். கையை நீட்டி ஒரு காகிதத்தை வாங்கி சட்டைப் பையில் வைக்க ஒரு நிமிஷமாகும். பேச எத்தனித்து ஒரு வார்த்தை அடிபட்டு மிதிபட்டு வெளி வருவதற்குள் வாய்கோணி இழுத்துக் கொள்ளும். அவன் பேசும் வார்த்தைகளுக்கு அர்த்தம் தெரிந்தவர்கள் இந்த ஊரில் மூன்று பேர், ஒருவர் போஸ்ட்மேன் பழனியப்பன்; அடுத்து போஸ்ட் மாஸ்டர் நாராயணன் சேர்வை; இன்னொரு ஆள் இவனை வளர்த்த சின்னம்மா ஆயிசாம்மா.

திண்ணையில் உட்கார்ந்து போஸ்ட் மேன் பக்கிரியிடம் ஒவ்வொரு கடிதமாயெடுத்து அதுயாருக் கென்று படிப்பார்.

'செய்நம்பு'

பக்கிரி 'அயுப்பு' என்று குதறிக் குதறிக் கேட்பான். ஊருக்குள் பத்து 'செய்நம்'புகள் அனுப்பு யாரென்று சொல்ல வேண்டும். 'அகமது' என்று பின்னால் திருப்பிப் பார்த்துப் படிப்பார். மலேயா போன ஆட்களில் நாற்பதுக்கு மேல் அகமதுகள். சினா அகமது என்றவுடன் வாங்கி ஒரு தடவை பார்த்துவிட்டுச் சட்டைப் பைக்குள் வைப்பான். அடுத்த கடிதம் 'செய்நம்பு'; அனுப்பு காவனை சிக்கந்தர். வாங்கிப் பார்த்து விட்டு இரண்டாவது கடிதமாய்ப் பையில் வைப்பான்.

வரிசையாய் இப்படி ஐம்பது கடிதமானாலும் வைத்துக் கொள்வான். ராத்திரிக்குள் வீடுகளில் பட்டுவாடா முடிந்து விடும். ஒரு கடிதம் இன்னொரு வீட்டிற்குப் போய் விட்டால் கொலை பழி நடந்து விடும். பங்காளிகளுக்கு மட்டும் ரகஸ்யங்கள் தெரிந்து விடக் கூடாது. ஒரு வீட்டைப் பற்றி அவ்வளவு தூரத்திலும் பகைமாறாமல் பெண்டாட்டிக்கு எழுதியது பகையாளியிடமே கிடைத்தால் ஊர் துண்டுகளாகி விடும்.

ஆனால் அப்படி ஒரு தப்பு நடந்து யாரும் கேட்டதில்லை. பக்கிரி மூளையும் தப்பு செய்ததில்லை; பக்கிரி மனசும் தப்பு செய்ததில்லை. பக்கிரிக்கு போஸ்ட்மேன் பழனியப்பன் தன் சம்பளத்திலிருந்து மாதா மாதம் பத்து ரூபாய் கொடுத்து வந்தார்.

அதைவிடப் பக்கிரிக்கு ஊரில் இருந்த மரியாதைதான் முக்கியம். சாப்பாட்டு நேரத்திற்கு பக்கிரி தெருவில் நடந்தால் பெண்கள் கூப்பிட்டு சாப்பாடு கொடுப்பார்கள். மலேயாவிலிருந்து வாசமாய் வந்திறங்கியதும் பெட்டியைத் திறந்து பெண்டாட்டிக்கு. உம்மாவுக்கு, அத்தாவுக்கு என்று துணிமணிகளை எடுத்துக் கொடுப்பார்கள். வாய் கோணி 'ஆயித' என்று வாசலில் அல்லா அனுப்பிய ஆள் போல காகிதம் கொடுக்கும் பக்கிரிக்கு மறுநாள் காலையில் கைலி, பனியன் சோப் எல்லாம் கொடுப்பார்கள்.

சாயாக் கடைப்பக்கம் போய்ப் பக்கிரி ஒரு நிமிடத்திற்கு மேல் நிற்க வேண்டியதில்லை. யார் சொல்லி யாவது ஒரு சாயா வந்து விடும். சமயங்களில் ஓமப் பொடியும் மிக்சரும் கூட வரும்.

ஒவ்வொரு வருசமும் ஐப்பசி கார்த்திகைகளில் கறுப்பு கறுப்பாய் வந்து ஆகாயம் பார்க்க வைக்கும் மேகம். கண்ணாமூச்சி காட்டி விட்டு ஓடிவிடும். நாற்றங்காலிலே சாவியறுக்க வைத்து விடும். மலேயா வரத்தில் ஊர் வயிறு நிரம்பியது.

போஸ்டாபீஸைப் பார்க்க இன்ஸ்பெக்டர்கள் வந்தவர்கள் இவ்வளவு காகிதங்களும் மணியாடர்களும் ரிஜிஸ்தர் தபால்களும் இந்த ஊருக்கு வருவதைப் பார்த்து இனியும் இது பிராஞ்ச் ஆபீஸாக இருக்கக் கூடாது, சப் ஆபீஸாக ஆக்க வேண்டுமென்று மேலாவிற்கு எழுதிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். ஒரு தடவை வந்த இன்ஸ்பெக்டர் தெற்குத் தெருவில் ராமையாக் கோனார் வீட்டைக் கூட சப் ஆபீஸ் வைக்க இடம் பார்த்து விட்டுப் போனார். இந்த ஊரைப் பற்றி நகரங்களில் என்னென்னவோ நடந்திருக்கின்றன.

இதெல்லாம் இப்படி இருக்க மலேயாவில் என்னவோ நடந்து விட்டது. 'இனி ரெண்டு மாசந்தான் மலேயா சம்பாத்யம். ஊருக்கு வரவேண்டிய கட்டாயம் வந்து விட்டது. கெடுபடி அதிகமாகி வருகிறது' என்று முதலில் ஒரு கடிதம் சவுக்கத்தலியிடமிருந்து வந்தது. ஒரு கடிதம் இரண்டாவது கடிதம் என்று அடுத்தடுத்த

வீடுகளுக்கு வரஆரம்பித்தது. ஊரே கலங்கி நிற்க ஆள்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் மதராசிலும் நாகபட்டினத்திலும் கப்பல்களில் வந்திறங்கி ஊருக்குள் வந்தனர்.

ஊருணியில் குளிக்கக் கூட்டம், சத்திரத்தில் ஆடுபுலி ஆடக் கூட்டம், பள்ளிவாசலில் தொழுகைக்குக் கூட்டம் என்று நிரம்பிக் கிடக்க கார்மேகம் ஆறுமைல்களுக்கப்பால் தேரிருவேலியில் தூக்கித் தலையில் வைக்கும் பை கனமற்றுப் போனது. தபாலாபீஸ் சுரத்தில்லாமல் நடந்தது. பக்கிரி படியில் உட்கார்ந்து எழுந்து போய்க் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு நாள் வந்த தபால் பையில் போஸ்ட் மாஸ்டருக்கு மேலாவிலிருந்து வந்த உத்தரவைப் படித்து விட்டுத் தொய்ந்து உட்கார்ந்தார். வரப் போகும் ஒண்ணாந்தேதி சப் ஆபீஸாக மாறுகிற தென்றும் தெற்குத் தெருவில் பார்த்திருந்த கட்டிடத்திற்கு ரிக்கார்டுகளைக் கொண்டு போக வேண்டுமென்றும் உத்தரவாகி யிருந்தது. சில நாளில் பரமக்குடியிலிருந்து ஒருவர் வந்தார். மடமட வென்று தெற்குத் தெருவிற்கு ரிக்கார்டுகள் போக ஒண்ணாந்தேதி சப் போஸ்ட் மாஸ்டரோடு தபாலாபீஸ் நடக்க ஆரம்பித்தது.

மூன்று மாதங்கழித்து இன்னொன்றும் நடந்தது. முதுகுளத்தூரிலிருந்து தேரிருவேலிக்கு தபால் வந்து தேரிருவேலியிலிருந்து இங்கு கொண்டு வருவதும் இதை ஒரு ஆள் தூக்கிக்கொண்டு ஓடி வருவதும் அனாவசியம் என்று பஸ்ஸில் பை வர ஆரம்பித்தது. ஊருக்கு பஸ் விட்டு ஒரு மாதத்திலேயே இது நடந்து விட்டது.

போஸ்ட் மாஸ்டர் நாராயணன் சேர்வை ரன்னர் கார்மேகம் இரண்டு பேருக்கும் வேலையில்லை. ஒரு மாதந்தாண்டி போஸ்ட் மாஸ்டர் மதுரையில் மகன் வீட்டிற்குக் குடும்பத்தைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் விட்டார். கார்மேகம் தஞ்சாவூர்ப் பக்கம் ஆடு மேய்க்கப் போய் விட்டான். போஸ்ட்மேன் டிபார்ட்மெண்ட் ஆளானதால் சப் ஆபீஸில் போஸ்ட்மேனாய் வேலையைத் தொடர்ந்தார்.

பக்கிரி தான் பாவம். அவனை ஆபீஸூம் ஆள் களும் அனுதாபமாய்ப் பார்த்ததோடு சரி. சாயாக் கடை முன் மூன்று மணி நேரம் நின்றாலும் 'குடி' என்று சொல்ல நாதியில்லை. பழைய கைலி யும் கிழிந்த பனியனுமாய்த் திரிந்தான். கடிதங் களை வைத்துக் கொள்ளும்படி பெரிய பையுள்ள சட்டை போட்டே ஜனங்கள் பார்க்கவில்லை.

பஸ்ஸ்டாண்டில் வெகு நேரம் நிற்பான். இறங்கி ஏறும் தபால் பைகளை வெறித்துப் பார்ப்பான். நேரங் கெட்ட நேரங்களில் வந்து ஆயிசா அம்மாவிடம் திட்டு வாங்கினான்.

போஸ்ட்மேன் பழனியப்பன் உள்படப் பலரும் தபாலாபீஸில் மாறிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். பக்கிரியின் முத்திரைகள் தபாலாபீஸெங்கும் கிடைக்கவேயில்லை.

பல வருஷங்களுக்கப்புறம் ஆயிசா அம்மாவிடம் 'பக்கிரி இருக்காரா' என்று ஒரு ஆள் வந்து வாசலில் நின்று கேட்டான். காக்கி பேண்ட், காக்கி சட்டை— போஸ்டாபீஸ் ஆள். பக்கிரி உள்ளேயிருந்து வந்தான். தலை முடியெல்லாம் நரைத்திருந்தது.

"போஸ்ட் மாஸ்டரும் போஸ்ட் மேனும் ஒங்களை ஆபீஸூக்குக் கூட்டிக்கிட்டு வரச் சொல்றாங்க. துபாயி லெருந்தும் குவைத்திலிருந்தும் வர்ற காயிதங்களைக் குடுக்கத் தெரியலையாம்."

உள்ளே போய் பெட்டியைத் திறந்து காகிதங்களை வைத்துச் செல்கிற மாதிரி தைத்திருந்த சட்டையை எடுத்தான் பக்கீர் மஸ்தான் என்கிற பக்கிரி

□

தன்னோடு

இந்த ஊரைப் பற்றிப் பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னாலேயே பேராசிரியர் வகுப்பில் நிறையச் சொல்லியிருக்கிறார். வரலாறு இந்த ஊருக்கு ஒரு தனி இடத்தை ஒதுக்கித் தந்திருக்கிறது. இதை ஆண்ட அந்தக் கால ராஜாக்கள் ஆட்சி பரிபாலனம், நகரமைப்பு, கட்டிடக் கலைகளில் சிறந்திருந்ததாய் நிறையப் படித்துத்தெரிந்திருக்கிறான்.

இந்த ஊருக்கு உத்தியோக மாற்றல் ஆணை வந்ததும் கொஞ்சம் சந்தோஷமாகவே இருந்தது அவனுக்கு. பாண்டிச்சேரியில் போல நேர் கோடுகளில் சாலைகள்; அந்தக் கால ஐரோப்பிய நாடுகளைப் போல கட்டிடங்கள். பழைய வரலாற்றுச் சின்னங்கள். இவைகளையெல்லாம் பார்க்கலாமென்று இங்கு புறப்பட்டு வருமுன் அப்பாவிடம் சொன்னான். அப்பா சொன்னார்; ''அதெல்லாம் சரிதான். ஒரு ஊர்ங்கிறது ரோடும் கட்டடமுமா? ஜனங்க தான் எந்த ஊர்லெயும் முக்கியம். அவுங்க எல்லா ஊர்லெயும் ஒரே மாதிரி மந்...துன்னு தான் இருக்காங்க.ஏன் ஆபீசும் அந்தக் காலத்துக்கட்டடம்.ஜனங்களும்அந்தக்காலத்து ஜனங்கதான். போ. போய்ப்பாரு'' என்றார்.

பெட்டி படுக்கையோடு வந்து அலுவலகத்தில் நுழையும் போதே பார்த்தான். அந்தக் கட்டடமும் சுற்றுப்புறமும் பிரும்மாண்டமாகவும் வசீகரமாகவும் இருந்தன. சுற்றி பசேலென்று மரங்களும் நடுவே சிவப்புச் செங்கல் தெரிய ஆகாயத்திற்கு நின்ற கட்டடமுமான இந்தப் பிரதேசம் அவன் மனசுக்கு வியப்பாகவும் பிடித்தமாகவும் இருந்தது.

மாடியில் இவனுக்கு சீட். போய் ஃபைல்கள் ரிஜிஸ்தர் கள், மேசை; நாற்காலி மரப்பெட்டி எல்லாவற்றையும் ஒப்புக் கொண்டான். இவனிடம் பொறுப்பைக் கொடுத்த கிளார்க் அவசரம் அவசரமாய் எல்லா வற்றையும் தள்ளி விட்டு வெகு தூரம் உள்ள ஊரில் சேரக் கிளம்பிப் போனார். ஆற அமர ஒரு நாள் கழித்து வேலைகளைத் துவங்குகிறாற்போன்ற இலாகா இல்லை அது. ரிலே ரேஸ் மாதிரி போன ஆள் விட்ட இடத்திலும் விநாடியிலும் வேலைகளைத் துவங்க வேண்டிய அலுவலகம்.

சாயங்காலம் வரை தொடர்ந்து பில்களைப் பாஸ் பண்ணுவதும் அவசர ஃபைல்களை எழுதிப் போடுவது மாயிருந்தான். அதற்கப்புறம் அவன் வயதுக் காரர் களைப் பார்த்துத் தங்கிக் கொள்ள அறைகிடைக்குமா என்று விசாரித்தான். உடனே கிடைப்பதாய்த் தெரிய வில்லை. 'கொஞ்ச நாளைக்கு ஆபீஸில்தான் தங்கல்' என்று இருட்டியதும் புலப்பட்டு விட்டது.

இரண்டு நாட்களுக்கு இந்தக் கட்டடத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான். வளைந்த சிங்க உருவங்கள் வரை கோடுகளில் தெரிந்தன. சில இடங்களில் ஆலிவ் இலை யின் வடிவம் இருந்தது. செங்கல்லைச் சுண்டினால் அநேகமாய் உலோக சப்தம் வந்தது. இன்னும் எங்கும் பார்த்தறியாத பழையகாலப் புதுமைகளை ஏராள மாய் அந்த விஸ்தாரமான கட்டடமெங்கும் பார்த் தான்.

அலுவலகத்தில் யாரோடாவது இவைகளைப் பற்றிப் பேச நினைத்து ஒவ்வொருவரும் மற்றவருடன் என்ன பேசுகிறார்கள் என்று பார்த்தான். திருபத் திரும்ப குனிந்த தலை நிமிராமல் வேலை பார்த்தார்கள். மூளையையே தின்று விழுமளவு வேலைகளைப் பார்த் தார்கள். மிச்ச நேரங்களில் கடைகளுக்கு ஓடினார்கள். குடும்பங்களோடு ஆஸ்பத்திரிகளில் அலைந்தார்கள். கடைசாமான், ஆஸ்பத்திரி வைத்தியம் போக எப்போ தாவது மட்டமான ஒரு சினிமாவைப் பற்றியாவது நீர்த்துப் போன ஜோக்கையாவது சொன்னார்கள். நாலைந்து வருடங்களுக்கு முன்னால் இல்லாத முன்

னேற்றம், சங்கத்தைப் பற்றியும் விலைவாசியைப் பற்றியும் கொஞ்சம் பேசிக் கொண்டது.

தான் வேலை பார்க்கும் - தங்கியிருக்கும் அலுவலகக் கட்டடம் கிரேக்கக் கட்டடக்கலை அம்சங்களோடு ஒட்டி வருகிறதென்பதையும் கட்டடத்திலுள்ள சின்னச் சின்ன வேலைப் பாடுகள் மெஸபடோமியா நாகரிக வகையினது என்பதையும் சொல்லிப் பார்க்கக் கடந்த நாட்களில் அலுவலகத்திலும் வெளியிலும் ஒரு ஆளாவது தேறுமா என்று தேடிப் பார்த்தும் யாரும் தேறவில்லை.

ஜிப்பாப் போட்டு ஜோல்னாப்பை சகிதம் ஒருஆள் இருட்டும் நேரத்தில் அலுவலக வாசல் வழியாய்ப் போய்க் கொண்டிந்தான்.கவிஞனாகவோ அறிவாளி யாகவோ அவன் இருக்கக்கூடும் என்று கருதி வெகு தூரம் அவன் பின்னாலேயே போனான். எதிரில் வந்த ஒரு ஆள் ஜிப்பாவிடம் நின்றான்.இரண்டுபேரும்பேசத் துவங்கினார்கள். அவ்வளவும் மஹாக் கேவலமான சங்கதிகள். ஜிப்பாவும் ஜோல்னாப் பையும் இவனை ஏமாற்றி விட்டன. போன தூரம் பூராவையும் திரும்ப நடந்து தீர்த்தான்.

நாலைந்து நாள் கழித்து ஒரு நாள் காலையில் இருள் கலைந்து கொண்டிருந்தபோது இவனுக்குத் தூக்கம் கலைந்து அலுவலக மாடியில் படுத்திருந்த மேஜையை விட்டிறங்கி ஜன்னலைப் பார்த்தான். வட்டமாய் செக்கச் செவேலென்று நிற்கும் கட்டடத்தின் நடுவில் ஏராளமான மரங்கள்; மா.வேம்பு. மருது, புன்னை தேக்கு. புளி. பன்னீர்ப்பூ. நெட்டிலிங்கம், மஞ்சள் கொன்றை இன்னும் பெயர் தெரியாத அன்னிய தேசத்து மரங்கள் நின்றன. காம்பவுண்டு ஓரங்களில் அகல அகல இலைகளக் கொண்ட கொடி கள் அடர்ந்து படர்ந்திருந்தன, ரோஸ் நிறத்திலும் நீள் முக்கோணத்திலும் கொடிகள் காலையிலேயே பூத்துக் கிடந்தது மங்கலில் தெரிந்தது. திடீரென்று வனத்திற்குள் வந்து நின்றது போலிருந்தது இவனுக்கு.

கீச் கீச் சென்று பறவைகள் சப்தம் காதை நிறைத்தது. கீற்றுக் கீற்றாய்ப் பறவை ஒலிகள். அமைதியாயிருப் பதை விடவும் இப்படிப் பறவை ஒலியால் அமைதி குலைவது சுகமாய்த் தோன்றியது.

சற்று நேரத்தில் பறவைகளின் ஓசை கூடிக் கொண்டே போனது. ரகம் ரகமாய் ஓசைகள். இந்த ஒலிகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் இவனுக்குச் சட்டென்று ஒன்று தோன்றியது. இந்தப் பறவைகள் எல்லாம் இங்கேயுள்ள பறவைகள் மட்டுமல்ல. இந்த ஊருக்கு வெகு அருகில் ஒரு பறவைகள் சரணாலயம் இருப்பது ஞாபகத்தில் வந்தது. இவ்வளவு மரங்களும் தண்ணீர் ததும்பும் குளங்களும் இருக்கையில் இங்கேயும் கடல் கடந்து பறவைகள் வந்து தங்கியிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தான்.

ஒரு நாற்காலியைத் தூக்கி வந்து ஜன்னலோரமாய்ப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்தான். தான் ஒரு விசேடமான பகுதிக்குள் உட்கார்ந்திருப்பதாய் உணர்ந் தான். ஆர்வத்தோடும் பெருமையோடும் நாற்காலி நுனியில் உட்கார்ந்து பறவைகள் சிறகை உதறி மரக் கிளைகளிலிருந்து வெளி வருவதும் மறுபடி உள்ளே போய் உட்கார்வதுமாயிருந்த அழகை ரஸித்துக் கொண்டிருந்தான்.

மாடிப் படிகளில் யாரோ ஏறி வரும் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. மாடி வாசலைப் பார்த்தான். அவன் செக்‌ஷனைச் சேர்ந்த இரண்டு பேர் வந்து கொண்டிருந் தார்கள். மாதாந்திரக் கணக்குகளை அனுப்ப இன்னும் மூன்று நாட்கள் தானிருந்தன. அதிகாலையிலும் இரவிலும் வந்திருந்து வேலை பார்த்தால் தான் சரி யான சமயத்தில் அனுப்பலாம். வந்த இரண்டு பேருமே வயசாளிகள்.

''இங்கெ பத்து மணிக்கு மேலெ தானெ ஆள் நட மாட்டம். இப்ப ஜன்னல்லெ யாரைப் பார்க்கி றீங்க?'' என்றார் ஒருவர்.

''சும்மா மரங்களையும் பறவைகளையும் பார்த்துக்கிட்டி ருக்கேன் என்றான்'' இவன்

''மரம்னா நிக்கும்; பறவைனா பறக்கும் அதிலெ புதுசா என்ன பாக்கிறீய?'' என்றார் ஒருவர்.

பதில் சொல்லு முன்னெ அடுத்தவர் கேட்டார், ‘‘கணக்குப் போகணும். ஷெட்யூல் எழுதி முடிச்சிட்டியளா?’’

‘‘ராத்திரியே எழுதி முடிச்சுட்டேன்.’’ என்றான். இவன்.

வந்த ரெண்டு பேரும் ஷெட் யூல்களைப் பிரித்துத் தைக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

இவன் ஜன்னல் கம்பிகளுக்குள் கண்ணை விரித்தான். பறவைகள் இன்னும் மரக்கிளைகளைப் பிய்த்துக் கொண்டு வருவது போல் படபட வென்று பாதி பறந்து வெளி வருவதும் மறுபடி கிளைகளுக்குள் அமுங்குவதுமாயிருந்தன.

‘‘டொரிஸ் டிஸ் டிஸ்’’ மரங்களுக்குள்ளிருந்து உலகத்தில் இது வரை உண்டாகாத இசைக் கருவியின் ஒலி. வாழ்நாளில் கேட்டதில்லை; கேட்ட அத்தனை இனிமையான ஒலிகள் சேர்ந்தாலும் சற்று முன் கேட்டதற்கு இணையில்லை. ’’ஆ ... ஹ்... ஹா’’ என்று கத்தி விட்டான்.

ஷெட்யூல் பிரித்துக் கொண்டும் தைத்துக் கொண்டுமிருந்த ரெண்டு பேரும் நிமிர்ந்து பார்த்தார்கள். இரண்டு பேர் கண்களிலும் ஆச்சரியம், ‘‘இவன் எதற்காகக் கத்தினானென்று.’’

இவனுக்கும்தான் கேட்டதை உடனடியாக யாருடனாவது பகிர்ந்து கொள்ள ஆசை. திரும்பி ரெண்டு பேரையும் பார்த்துச் சொன்னான் ‘‘ இப்ப ஒரு பறவைச் சத்தங்கேட்டதே. கேட்டீங்களா? அடடா? நீங்க அடிக்கடிகேட்பீங்களா? இந்தப்பறவையெல்லாம்வெளி நாட்டிலெருந்து வருதா சார்?’’ என்றான்.

இரண்டு பேரும் பதில் சொல்லவில்லை ஒரு அறியாச் சிறுவனைப் பார்ப்பது போல் பத்து விநாடிகளுக்குப் பார்த்தார்கள்.குனிந்து ஷெட்யூல்களை அடுக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இவனுக்கு வெட்கமாய் வந்தது. ஜன்னல் வழியாய் கண்களையும் காதுகளையும் மரங்களுக்குத் திருப்பினான்.

திரும்பத் திரும்ப அந்தப் பறவை இசையை ஞாபகத் திற்குக் கொண்டு வந்தான். காதுகளில் உருண்டு கொண்டிருந்த அந்த இசையொலியைத் தொண் டைக்குக் கொண்டு வரமுயன்றான். எவ்வளவு முயன் றும் அடியைக்கூடத் தொட முடியவில்லை.

இதற்கு முன்னும் பறவை இசையை அடிக்கடி இவன் கேட்பதுண்டு. செங்கல் பட்டில் வேலை பார்த்த போது செம்பூத்துக் கூவுவதைக் கேட்க என்று ஏரிக் கரை தாண்டி நடந்து போவான். எப்போதாவது செம்பூத்து கூவி விடும். மிதந்து வந்து சேர்ந்திருக் கிறான். தஞ்சாவூரில் வேலை பார்த்த போது கோயில் பக்கம் போய் எப்போதாவது குயில் கூவியதைக் கேட்டதுண்டு. அறையில் கூடத்தங்கியிருந்த ஆளைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பிச் சொல்வான் இதை.

இந்த ஊரின் கட்டடக் கலையைப் பெரிதாக நினைத் துக்கொண்டு பறவை ஒலிகளை மறந்து போனது எவ்வளவு முட்டாள் தனம் என்று எண்ணிக் கொண் டான். திரும்ப ''டொரிஸ் டிஸ் டிஸ்'' என்று ஞாபகப் படுத்தி உதட்டில் இசைக்க முயன்றான். இந்த முறை யும் தோல்வி. ஆனால் அது அவன் காதுகளிலிருந்து மனசிலும் உடம்பின் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் இறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மறுபடி கேட்காதா என்று மனம் அலைந்தது. வெகு நேரம் வரை வேறு வேறு பறவை சப்தங்கள் கேட்டன. அந்த நாதம் மட்டும் திரும்பக் கேட்கவில்லை.

வெயில் வர ஆரம்பித்தது. மெல்ல ஜன்னலோரத்தி லிருந்து எழுந்தான். அந்த ரெண்டு பேரும் இன்னும் மேஜைகளில் குனிந்து ஷெட்யூல் பிரிப்பதில் மும்முர மாயிருந்தனர். இவர்களைப் பார்த்ததும் அப்பா அடிக்கடி சொல்கிற ஒரு விஷயம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. ''ராமேஸ்வரத்தில் குடியிருக்கிறவன். கடலிலெ ஸ்நானம் பண்றதில்லை. காசியிலெருந்து நாலு நாள் ரயிலேறி வர்ரவன் ஏழு தரம் கடலிலெ ஸ்நானம் பண்ணுவான்''

மறு நாள் அதே போல் பொழுது விடிந்து கொண்டிருக்கும் போது எழுந்து போய் ஜன்னலருகில் நாற்காலியைத் தூக்கிப் போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு அந்த நாதத்திற்காகக் காத்திருக்கையில் அந்த ரெண்டு பேரும் வந்து உட்கார்ந்து எழுத ஆரம்பித்தார்கள்.

''என்ன ஸார் இந்த ஜன்னல் ஒங்களை விடாது போலிருக்கே'' என்று ஒருவர் சொல்ல இன்னொருவர் இவனைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டார். இவன் ஜன்னலோரமாய் வைத்த செவியை எடுக்கவில்லை. சுளீரென்று அது கேட்டது ''டொரிஸ் டிஸ் டிஸ்'' இவன் உணர்ச்சி வசப் பட்டு ஜன்னலிலிருந்து சட்டென்று திரும்பி ரெண்டு பேரையும் பார்த்து, ''அதோ ... அதோ .. கேட்டதே இப்பக்கேட்டதே'' என்று கத்தினான். அந்த ரெண்டு பேருக்கு எதுவும் புரியவில்லை. கணக்கு மும்முரத்திலிருந்த ஆள்கள் திருதிருவென்று விழித்தார்கள்.

''என்ன ஸார்?'' என்றார் ஒருவர்.

''அந்தப் பறவை சத்தம் ஸார், ஒங்க காதிலெ விழலியா'' என்றான்.

''தேதி இண்ணைக்கு 15. நாளைக்குள்ளார ஏ.சி. முடிக்சு எஃப்ஸி பண்ணனும். நீங்க ராத்திரியே எல்லாத்தையும் முடிச்சுட்டீங்க போலிருக்கு காலைலெ கமுக்கமா ஒக்காந்து பறவை பாக்கிறீங்க; எங்களை விடுங்க ஸார். கணக்கை முடிக்கணும்.'' என்றார். இதுவரை அலுவலக நேரத்தில் கூட அவ்வளவாய் அவனோடு பேசாத ஆள். அரை நிமிடம் தான் அவமானமாயிருந்தது. அப்புறம் காற்றில் கரைந்த அந்த நாதத் துளிகளை மறு படி மறு படி காதுகளில் தேடி எடுத்து மனசுக்குக் கொண்டு போய் ஆனந்தப்பட்டு எழுந்து போனான்.

அடுத்த நாள் காலையில் ஜன்னல் அருகில் உட்கார்ந்தான். அன்றைக்கு சீக்கிரமாகவே அந்த ரெண்டு ஆள்களும் வந்து விட்டார்கள். இவன் ஜன்னலோரமாய் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்து ஒரு சிரிப்பு. சீட்டை

இழுத்துப் போட்டு விறு விறு வென்று எழுத ஆரம் பித்தார்கள். இவன் காதை ஜன்னலருகில் வைத்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தான். மற்றப் பறவைகளின் எல்லாச் சப்தங்களையும் தூக்கி விழுங்கி விட்டு அது திடீரென்று வெகு அருகில் கேட்டது ''டொரிஸ் டிஸ் டிஸ்''

இவன் ஆனந்த வயப்பட்டு அதில் அமிழ்ந்து போயி ருந்து விட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். எழுதுவதை நிறுத்தியிருந்த ரெண்டு பேரும் இவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவன் பேச ஆரம்பிக்கும் முன் ஒருவர் சொன்னார், ''இண்ணைக்குத் தான் எங்க காதுலெ விழுந்திச்சு. கொஞ்ச நேரமா வேலை ஓடலை ஸார்.''

தன்னோடு ரெண்டு பேர் சேர்ந்ததில் இவனுக்கு சந் தோஷம் முட்டிக் கொண்டு வந்தது.

□

அன்னம் வெளியிட்டுள்ள தமுஎச எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள்

தரிசனம்	*8—00*
—நவகவி	
தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறும்	
தத்துவப் போராட்டங்கள்	*30—00*
—கே. முத்தையா	
விளை நிலம்	*40—00*
—கே. முத்தையா. (இமயவன்)	
அருணன் கட்டுரைகள்	*25—00*
—அருணன்	
சர்க்கரை	
—கு சின்னப்ப பாரதி	*40—00*
சாசனம்	
—கந்தர்வன்	*15—00*
பூவுக்குக் கீழே	*10—00*
—கந்தர்வன்	
பார்வைகள் மாறும்	
—கமலாலயன்	*15—00*
கடை	
—தேனி சீருடையான்	**(அச்சில்)**

12511

□

தொழிற் சங்க இயக்க முன்னோடிகளுள் ஒருவரான கந்தர்வன் சிறந்த படைப்பிலக்கியகர்த்தாவும் ஆவார். மேலாதிக்க மனப்பாங்குடன் சமூகத்தின் அனைத்து மட்டத்திலும் நிகழ்த்தப்பட்டு வரும் அநீதிகளையும் கொடுமைகளையும் எதிர்த்து நிற்கும் வல்லமையுடையன இவரது எழுத்துக்கள். கதை கவிதை முதலான எந்த விதமான இலக்கியத்தையும் மனித நேயத்துடன் மனித முன்னேற்றத்துக்காகவே பயன்படுத்துதல் இவரது தனிச் சிறப்பு.

'பூவுக்குக் கீழே' என்னும் இவரது கதைத் தொகுதியை அடுத்து வருவது 'சாசனம்'. 'மண்வாசனையுடன் கூடிய வட்டார இலக்கியம் இராமநாதபுரம் மண்ணுக்கு இல்லை' என்னும் குறையைப் போக்குவதில் இத்தொகுதிக்கும் ஒரு பங்குண்டு.

வட்டார இலக்கியத்திற்கு ஒரு பட்டாளத்தையே தந்துள்ள கி. ராஜநாராயணனின் கந்தர்வனைப் பற்றிய கணிப்பு இதோ: ''சில இடங்களில் என்னுடைய மனசுக்கு சமீபம்—மிகச்சமீபம்—வருகிறீர்கள்; என்னுடைய சஹிருதயனாக இருக்கிறீர்கள்; எனது ஸ்ருதியில் பாடுகிறீர்கள்; என்னுடைய குருப் ரத்தமாக இருக்கிறீர்கள்''

அனுபவங்களின் வெளிப்பாடாகச் சமகால வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளைத் தாங்கிவரும் இச்சிறுகதைகள் இவரைச் சிறந்த தமிழ்ச் சிறுகதையாசிரியர்களுள் ஒருவராக அடையாளம் காட்டி விடுகிறது.